

www.burmeseclassic.com

တာဝေ

ညပတ်ရ

ပုသိမ်မြို့က မိမိ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဘုန်းဇော် (၀၀၂၃၉)၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် - ၂၈၂၊ ပထမထမ်းလမ်း - ၄၀၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဦးဘုန်းဇော် (၀၁၃၇၅)၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် - ၃၅၊ ဇေယျာသီရိလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

စာအုပ်ချုပ် - မိဘအရိပ် (ဇာနည်) စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း

ကွန်ပျူတာ - ကနည်မော်၊ ယမုံစိုး

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀ - အုပ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇ - ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

တန်ဖိုး - ၅၀၀ - ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် - ၃၅၊ ဇေယျာသီရိလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

စုန်း - ၀၉၇၃၀၇၁၃၈၃၊ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄

www.burmeseclassic.com

တစ်စုံတစ်ရာ

ညီမမတ်ရ

BURMESE CLASSIC

မာတိကာ

- ၁။ လူသတ်ကုန်ကမယ်ဝါ.....စာ-၅
- ၂။ ဘီလူးစောင့်တဲ့အင်း.....စာ-၅၂
- ၃။ တစ္ဆေ့ရန်ငြိုး.....စာ-၉၈
- ၄။ ချေးသရဲ.....စာ-၁၃၅

လူသတ်ကုန်းကမဖဲဝါ

ကျုပ်ကို မီးလောင်ကုန်းက ကျုပ်သူငယ်ချင်း ချစ်ညို
လာခေါ်တာဗျ။ ချစ်ညိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့က မြို့ကျောင်းတက်တုန်းက
အတူတူလေဗျ။ ဒီတုန်းက ဘန့်ဘွေးကုန်းက သိန်းဇော်ရယ်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေ

ချစ်ညိုရယ်၊ ဘလစ်လို့ ကျုပ်တို့ခေါ်တဲ့ ဘချစ်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်က တွဲဘက်တွေပေါ့။ ဒီထဲမှာ ချစ်ညိုနဲ့ ဘချစ်ကတော့ ပိုပြီးတွဲဖြစ်တာ ပေါ့ဗျာ။

“တာဝတရေ၊ ဟာဝတ”

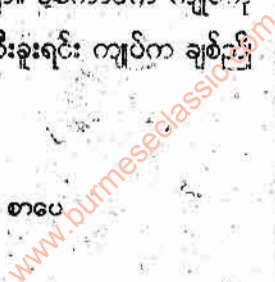
ကျုပ်က ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး သရက် သီး ခူးနေတာဗျာ။ အမှည့်အုပ်ဖို့ဆိုတော့ သရက်သီးခူးတဲ့ခြင်းတံချူ နဲ့ ခူးနေတာလေဗျာ။ ဝိုင်းဝကျ ခေါ်သံကြားလို့ ကျုပ်က သရက် ပင်ပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မီးလောင်ကုန်းက ချစ်ညိုကို သွားတွေ့တာဗျာ။

“ဟေ့ကောင် ချစ်ညို၊ ငါ ဒီမှာကွ၊ အဘ ခိုင်းလို့ သရက်သီး ခူးနေတာ၊ အမှည့်အုပ်မလို့ကွ”

“ကျုပ်အသံကြားတော့မှ ချစ်ညိုက ဝိုင်းထဲဝင်လာတာဗျာ။

“ဟေ့ကောင် တာဝတ၊ ငါပါ တက်ခဲ့မယ်”

ဖြောဖြောဆိုဆိုနဲ့ ချစ်ညိုက ပုဆိုးလေး ခါးတောင်းမြှောင် အောင်ကျိုက်ပြီး သရက်ပင်စေါ်ကိုတက်ရောဗျာ။ သရက်ပင်က လည်း လူတစ်ဖက်လောက် ရှိတာလေဗျာ။ ဒီကောင်က ကျုပ်ကို သရက်သီး ကူပြီးခူးပေးတယ်။ သရက်သီးခူးရင်း ကျုပ်က ချစ်ညို ကို မေးလိုက်တယ်။

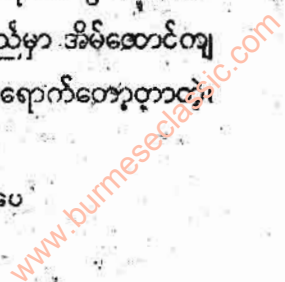

“ချစ်ညို၊ မင်း ငါ့ဆီ အလည်လာတာလား”

“အလည်သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ တာတော့ရ၊ ငါတို့ရွာမှာ ဘိုးတော်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူ့နာမည်က ဘိုးထွန်းကြွယ်တဲ့ကွ၊ ငါ့အဘနဲ့ အမျိုးတော်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ တစ်ခါမှတော့ မလာဖူးဘူးကွ၊ ငါ့အဘကတော့ တွေ့ကတည်းက အစ်ကိုကြွယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတော့တာဟေ့၊ ငါ့အဘပြောတာကတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က သူနဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်ဆိုပဲ”

ချစ်ညိုစကားကို ကျုပ်က သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး စဉ်းစားနေတာပျံ့။ ချစ်ညိုရဲ့အဘ ဘိုးစိန်ညိုနဲ့ အခုရောက်လာတဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ် ဆိုတာက ညီအစ်ကိုစမ်းကွဲတွေ ဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ မရောက်လာဖူးဘူးဆိုတော့ နဂိုကတည်းက အနေစိမ်းခဲ့တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။

“အဘနဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ်နဲ့က ညီအစ်ကိုတွေ တော်ပေမယ့် ခုချိန်အထိ နှစ်ခါလောက်ပဲ မြင်ဖူးခဲ့ကြတာကွဲဟေ့၊ ဘိုးထွန်းကြွယ်တို့အဖေနဲ့ ငါ့အဘရဲ့အဖေက ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်တာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ်အဖေက ရှမ်းပြည်မှာ အိမ်အောင်ကျ သွားတော့ တို့ဘက်ကို နှစ်ခါလောက်ပဲ ရောက်တော့တာတဲ့”

သူ့လာတဲ့အခါ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို ခေါ်ခေါ်လာတာဆိုပဲ၊ ဒီတုန်းက
ဘိုးထွန်းကြွယ်က ဆယ်ငါးနှစ်သားလောက်ပဲ ရှိသေးတာတဲ့၊
နောက်တော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ဂျပန်ခေတ်မှာ စစ်တပ်ထဲ ဝင်
ဘူးဟယ်ဆိုပဲ၊ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်နဲ့ တပ်ထဲမှာ ထွက်ခဲ့တာတဲ့ကွ၊
ဆုတံဆိပ်တွေလည်း အများကြီး ရခဲ့တာတဲ့ တာစောရေ။

ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဦးဆိုရင် ဘိုးထွန်းကြွယ်က
စစ်ဗိုလ်ဟောင်းကြီးပေါ့၊ ချစ်ညိုရ။

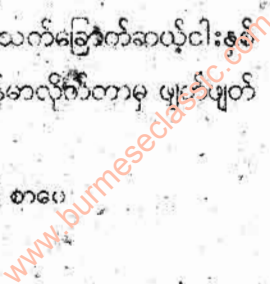
အေး...ဟုတ်တယ်၊ ကာစောရေ။

မင်းတို့အမျိုးထဲမှာ ဒီလိုမျိုးလူတစ်ယောက် ရှိတာကို
ငါဖြင့် ခုမှပဲ သိရတာပဲ ချစ်ညိုရ။

ဟ ဟာဟေရေ၊ မင်းမသိတာ မေ့ပြန်လော့၊ ငါတောင်
ခန္ဓာမှ သိတာကွ၊ အဘိတို့နဲ့လည်း ဘိုးထွန်းကြွယ်တို့နဲ့က
အဆက်ပြတ်နေကြတာ ကြာပြီကွ၊ ခုမှသာ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကြီးက
ကိုင်းမဆင့် ဗိုလ်ဆင့်နဲ့ ရောက်လာတာကွ။

နို့ မင်းတို့ ဘိုးတော် စစ်ပြန်ကြီးက အသက်-ဘယ်
လောက်ရှိပြီတုံး ချစ်ညိုရ။

ဟာ...ဘိုးထွန်းကြွယ်က အသက်ခြောက်ဆယ်ငါးနှစ်
ကျော်ပြီတဲ့ဟေ့၊ ခါပေမဲ့ လူကတော့ သန်မာလိုက်တာမှ ပျော်ပျော်

လက်လှော်ကို သွားတုန်းလာတုန်းဟေ့၊ ငါတို့ရွာကို ရှမ်းပြည်က
နေ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာတာသာ ကြည့်တော့လေကွာ”

“အေးကွ၊ ချစ်ညိုရ၊ မင်းအဘ ဘိုးစိန်ညိုကိုလည်း
တွေ့ချင်ရှာလွန်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ကျုပ်ပြောလိုက်တော့ ချစ်ညိုက ကျုပ်ကို ဆတ်ကနဲ
လှည့်ကြည့်တယ်ဗျာ။

“အေး မင်းပြောသလို ငါ့အဘကို တွေ့ချင်လို့လာတာ
လည်း ပါသကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ် အဓိကတွေ့ချင်တာက
ငါ့အဘ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကို တွေ့ချင်တာ တာတေရေ၊ မင်းကို
တွေ့ချင်တာဟေ့”

ချစ်ညိုစကားကြားတော့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။
ဘယ့်နယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကြားတောင် မကြားဖူးတဲ့ ချစ်ညိုတို့အမျိုး
ဘိုးတော်ကြီးက ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လို့ ရှမ်းပြည်ကတောင်
တစ်ယောက်တည်း ဆင်းချလာရတယ်ဆိုတာ ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး
ဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ။

“နည်းကွ ချစ်ညိုရ၊ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကြီးက ဒီရောက်ပြီး
မှ စကားပြောကြရင်း မင်းအဘ ဘိုးစိန်ညိုက ငါ့အကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်လို့ တွေ့ချင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

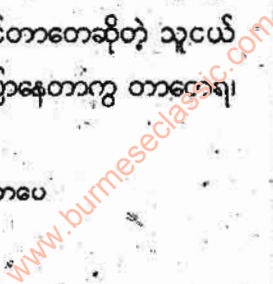
“ဟာ... မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ ဟိုက လာကတည်းကိုက မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ လာတာလို့ ပြောဟယ်”

“ဟေ့ကောင် ချစ်ညို၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွ၊ ရှမ်းပြည်မှာနေတဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဘိုးတော်ကြီးက ငါ့သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကို ဘယ်နှယ်လုပ် သိမှာတုံး ချစ်ညိုရ”

“အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ငါ မင်းကိုပြောဖို့ တစ်ခုမေ့ကျန်သွားလို့ကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ နောက်က ငါ့အိုဝိုင်းတောင်ဘက် ကပ်လျက်ဝိုင်းမှာနေတဲ့ ကိုမောင်စုကြီး ရှမ်းပြည်ရောက်သွားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်နဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောပြောဖြစ်ရာက မင်းအကြောင်းကို ရောက်သွားလို့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က မင်းကို သိပ်တွေ့ချင်သွားပြီး ဆင်းလာတာတဲ့ ကွ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆိုရင် ဘိုးထွန်းကြွယ်ကြီးမှာ ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေလို့ဖြစ်မှာကွ ချစ်ညိုရ”

“အေး... ကိစ္စရှိလား၊ မရှိလားတော့ မသိဘူးကွ၊ ရောက်ကတည်းက ညီလေး စိန်ညို မောင်တာတေဆိုတဲ့ သူငယ်လေးကို ခေါ်ပေးပါလို့ချည်း ခဏခဏ ပြောနေတာကွ တာတေရ၊

အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ လာခေါ်ရတာ သူငယ်ချင်းရေ ဘိုးထွန်း
 ကြွယ်မှာ ဘာကိစ္စရှိနေတုံးဆိုတာတော့ ငါတို့လည်း မသိဘူးကွ
 ကျုပ်က ဒီကော့မှ လိပ်ပတ်လည်အောင် နားလည်သွား
 ကော့တာဗျို့။

“အေး အေး၊ ဒါဆိုရင် ငါ အခုပဲ အဘတို့ကို ပြောပြီး
 လိုက်ခဲ့မယ်”

ချစ်ညိုနဲ့ ကျုပ်က သရက်သီးခူးရင်းနဲ့ သရက်ပင်ပေါ်မှာ
 ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတာလေဗျာ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
 သရက်ပင်ပေါ်က စင်းခဲ့ကြပြီး အမေ့ကို ခူးလာတဲ့ သရက်သီး
 တွေ ပေးလိုက်တယ်။ အမေနဲ့ အဘက သရက်သီးတွေအုပ်ဖို့
 ပြင်ကြတော့ကားပါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ အမေနဲ့ အဘကို ခွင့်တောင်းပြီး ချစ်ညိုနဲ့
 မီးလောင်ကုန်းကို လိုက်ခဲ့တယ်။ မီးလောင်ကုန်းဆိုတာက ကျုပ်
 တို့ရွာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ပတ်ပြီးသွားရတာလေဗျာ။ နာရီဝက်
 လောက်သွားရင် ရောက်တာပါပဲ။

ချစ်ညိုတို့ဝိုင်းက မီးလောင်ကုန်းမှာတော့ အကျယ်ဆုံးပဲ
 ဗျ။ ဝိုင်းထဲမှာလည်း မန်ကျည်းပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေနဲ့ဗျို့။

ခေါင်နှစ်လုံးထုတ်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ ကျွန်းအိမ်မဲမဲကြီးပေါ်ကို
သစ်သားလှေကားကြီးကနေ တက်လာခဲ့ကြတယ်။ ပြောင်လက်
နေအောင် တိုက်ထားတဲ့ ကျွန်းပျဉ်တွေပေါ် ကျုပ်တက်လိုက်တဲ့
အချိန်မှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ အသားလတ်လတ်
ဘိုးတော်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဘိုးစီနည့်နဲ့ စကားပြောနေတာ တွေ့
လိုက်ရတယ်ဗျ။

“ဟာ... မောင်တာတေ၊ ရောက်လာပြီလားကွဲ့၊ လာ...
လူကလေး လာ၊ ဟောဒီက အစ်ကိုကြွယ်က မင်းကို လည်တဆန့်
ဆန့်နဲ့ မျှော်နေတာ၊ မောင်တာတေရဲ့၊ လာ လွှာ၊ ဟောဒီဖျာမော်မှာ
ထိုင်ကွဲ့”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ကျုပ်ကို
တွေ့တော့ ပြုံးပြီးကြည့်နေတယ်ဗျို့။

လူပုံစံက ဥပမိရုပ် တော်တော်ကောင်းတာကလားဗျာ။
မျက်ခုံးကြီးတွေများ ကောင်းလိုက်သမှ မဲနက်နေတာဗျို့။ အသက်
ကြီးလာပြီဆိုတော့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တော့ နည်းနည်းမှိန်
နေသလိုပဲဗျ။

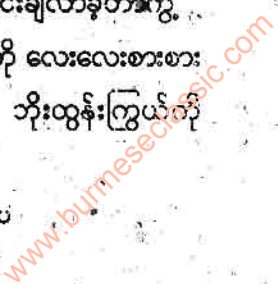
“မောင်တာတေ၊ ကျုပ်ဆီကို အခုလို လာပေးတာကို
ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဘိုးထွန်းကြွယ်က စကားကို လေးလေးနက်နက် ပြော
တတ်တဲ့ပုံပဲဗျ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး၊ ကျုပ်နဲ့ ချစ်ညိုနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်း
တွေပါ။ ဟောဒီက ဘိုးစိန်ညို ဆိုတာလည်း ကျုပ်အဘနဲ့ သူငယ်
ချင်းတွေပါ။ ဒီတော့ အားမနာပါနဲ့ ဘိုး၊ ဘိုးမှာ ဘာကိစ္စရှိတယ်
ဆိုတာသာ ကျုပ်ကို ပြောပါ။ ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်”

“ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတော့ရဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က
ဟောဒီထောင်ဘက်ဝိုင်းမှာနေတဲ့ မောင်စု ဆိုတဲ့ သူငယ် ဘိုးနေတဲ့
ကလေးမြို့ကို ရောက်လာပြီး ဘိုးနဲ့ တွေ့သွားရာကနေ မောင်တာ
တေအကြောင်းကို စကားရောက်သွားလို့ မောင်တာတော့နဲ့ မဲဝါနဲ့
အဆက်ရှိတဲ့အကြောင်း ဘိုး သိခဲ့ရတယ်ကွဲ့။ မောင်တာတေက
မဲဝါကို ပင့်လို့ရတဲ့အကြောင်း ဟိုသူငယ် မောင်စုက ပြောတာ
ကိုးကွဲ့။ ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြလွန်းလို့ မှင်တက်တောင်မိသွားတာကွယ်။
အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘိုး ဒီကိုလာဖို့ပဲ စိတ်ရောက်နေတာကွဲ့။ မသေ
ခင် ဟောဒီက ညီတော်မောင် မောင်စိန်ညိုနဲ့လည်း တွေ့ချင်။
မောင်တာတော့နဲ့လည်း တွေ့ချင်တာနဲ့ ဘိုး ဆင်းချလာခဲ့တာကွဲ့”

ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောပြတာကို လေးလေးစားစား
နားထောင်နေတာဗျ။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို

မိုရိုသေသေ ပြောလိုက်တယ်။

“ဘိုး၊ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စကို ပြောပါ ဘိုး၊ ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်”

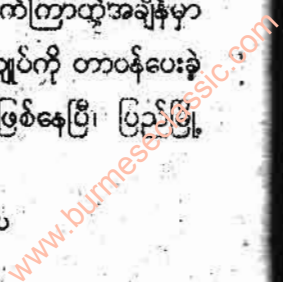
ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

“ဘိုး ပြောပါ့မယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးလာတဲ့ကိစ္စကို မပြောခင် ဒီအကြောင်းကို အရင်ပြောပြမှ မောင်တာတေတို့ နားလည်ကြမှာမို့ ဒီအကြောင်းကို ဘိုး အရင်ပြောပြမယ် မောင်တာတေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုး”

ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောမယ့်အကြောင်းကို ကျုပ် လွတ်စိတ် ဝင်စားနေပြီဗျ။

“ဒီလို မောင်တာတေရေ၊ ဂျပန်ခေတ်မှာ ကျုပ်က ဗမာ တပ်မတော်ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ် တပ်ထဲဝင်လို့ နှစ်နှစ်အကြာမှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဂျပန်ကို တော်လှန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ တယ်၊ တော်လှန်ရေးစလို့ သုံးလေးလလောက်ကြာတဲ့အချိန်မှာ တော်လှန်ရေးတပ်သားသစ်တွေ စုဆောင်းဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးခဲ့ တယ်ကွဲ့၊ ဒီတုန်းက ကျုပ်က တပ်ကြပ် ဖြစ်နေပြီ၊ ပြည်ဖြူ

တစ်ဝိုက်မှာ ကျုပ်တို့လူစုတွေ လှုပ်ရှားခဲ့ကြရတာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်
 နဲ့ ကျုပ်တပည့် ရဲဘော်အောင်ညွန့်နဲ့က တစ်ဖွဲ့ပေါ့။ ကျန်တဲ့အဖွဲ့
 တွေလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ တပ်ဖျောက်ပြီး လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားနေကြ
 ရတာပေါ့ မောင်တာတေရယ်။ ကိစ္စရှိရင်တော့ ကျုပ်တို့တွေ
 ရွာထဲက ဆက်သားလွတ်ပြီး ဆက်သွယ်ကြရတာပေါ့ကွာ။ တပ်
 သားသစ်တွေ စုဆောင်းလို့ရပြီဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့ချင်း အဆက်
 အသွယ်လုပ်ကြ၊ ညဘက်မှာ ခရီးထွက်ကြနဲ့ ခက်ရာခက်ဆစ်ကို
 လှုပ်ရှားနေကြရတာကွဲ့။ ဂျပန်ကလည်း ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေး
 ရဲဘော်တွေကို မြေလှန်ပြီး ရှာနေတဲ့အချိန်လေကွယ်။ တော်လှန်
 ရေးရဲဘော်တွေ မိလို့ကတော့ တွေ့တဲ့ရွာ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ
 ကျင်းတူးပြီး ခေါင်းဖြတ်သတ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ။ ကျုပ်တို့ တော်လှန်
 ရေးရဲဘော်တစ်ချို့ဆိုရင် ဂျပန်ခေါင်းဖြတ်သတ်တာ ခံသွားကြရတဲ့
 အချိန်ပေါ့ကွယ်။

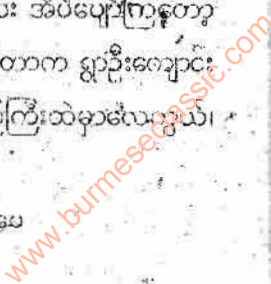
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့တွေ သေမှာကို မကြောက်ကြဘူးကွဲ့။
 ကျုပ်တို့လုပ်နေတဲ့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်မှ ဖြစ်မှာ
 လေကွယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုပေးထားတဲ့ တာဝန်ကို နည်းနည်းမှ
 တွန့်ဆုတ်လို့ မရဘူးလေ။ ဂျပန် အန္တရာယ်ကြားမှာပဲ ကျုပ်တို့
 လှုပ်ရှားနေကြရတာပေါ့ကွယ်။ တပ်သားသစ်တွေ ကြိတ်ပြီးမှ

ဆောင်းကြ၊ သတ်မှတ်တဲ့စခန်းကို ညဘက်မှာ တပ်သားသစ်တွေ
ကို ရောက်အောင်ပို့ပေးကြနဲ့ သေမင်းနဲ့ ကစားနေကြရသလိုပါပဲ
ကွယ်”

ဘိုးထွန်းကြွယ်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး ရေခွေး
တစ်ခွက် သောက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ခွက်ကလေးထဲမှာ
ထည့်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ဆေးတံကောက်ကောက်ကလေးကို ဗာဂျီး
ဗီးယားဆေးတစ်စုံသိပ်ပြီး မီးခတ်ကလေးကို ‘ခွပ်ကနဲ’ မြည်အောင်
ခတ်ပြီး မီးညှို့လိုက်တယ်။

ဆေးတံကို သုံးလေးဖွာ ဖွာပြီးတော့မှ ဆက်ပြောတာဗျ။
ကျုပ်ရယ်၊ ဘိုးစိန်ညိုရယ်၊ ချစ်ညိုရယ်ကတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်
ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ အသက်ကိုတောင် ပြင်းပြင်းမရှူ
ဘဲ နားထောင်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

“တစ်နေ့တော့ ကျုပ်နဲ့ ရဲဘော်အောင်ညွန့်နဲ့ ဇေလယ်
ဘက် အိပ်ပျော်နေကြတာကွဲ့၊ ညက တပ်သားသစ်တွေကို လျှို့
ဝှက်စခန်းရောက်အောင်ပို့ပြီး ပြန်လာကြရတာဆိုတော့ တစ်ညလုံး
မအိပ်ကြရဘူးလေ၊ ဒီတော့ နှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော်ကြတော့
တာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် အိပ်နေကြတာက ရွာဦးကျောင်း
ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းဝိုင်းကြီးထဲက ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာလေကွယ်။

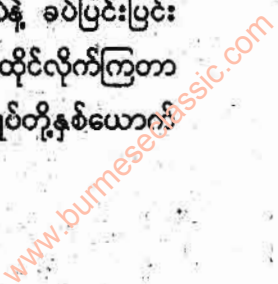

သရက်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးတွေအောက်မှာ ဝါးကြောယျာကြမ်း တစ်ချပ်
ခင်းပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေကြတာ ရွာထဲကို
ဂျပန်စစ်တပ် ဝင်လာတာလည်း ကျုပ်တို့ မသိလိုက်ဘူး၊ ရွာဦး
ကျောင်းကို ဂျပန်စစ်သားတွေ ဝိုင်းထားတာလည်း ကျုပ်တို့ မသိ
ဘူးကွဲ့၊ ဂျပန်က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်သတင်းကို အတိအကျကို
ရထားတာကလားကွယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုလူကများ ဂျပန်ကို သတင်းပေးပါလိမ့်
ဗျာ၊ ဘိုးတို့လို တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးပြီး အလုပ်လုပ်နေ
ရတဲ့သူတွေကိုတောင် မသိကြတော့တာလားဗျာ”

ကျုပ်က အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး စကားဖြတ်ပြောလိုက်မိ
တာဗျ။ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြော
တယ်ဗျ။

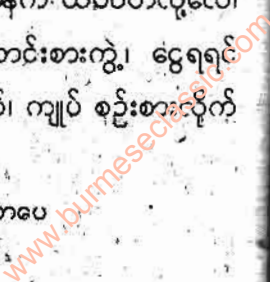
“မောင်တာတေရယ်၊ ဂျပန်အလိုတော်ရိတွေက ငွေပေး
ပြီး ရွာတွေထဲမှာ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ ရှိ၊ မရှိ စုံစမ်းကြတာ
လေကွယ်၊ ဒီမှာတင် ငွေများများလိုချင်တဲ့သူက သတင်းပေးတော့
တာပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို စစ်ဖိနပ်နဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်း
ကန်နှိုးလိုက်လို့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် ဝုန်းကနဲ ထထိုင်လိုက်ကြတာ
နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပဲကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်

သိပ်နောက်ကျသွားပြီ မောင်တာတေရေ၊ ဂျပန်စစ်သားဆယ်ယောက်
 လောက်က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေနဲ့ ချိန်
 ထားကြပြီလေ။ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းလေး တပ်ထားတဲ့ ဂျပန်ဗိုလ်က
 သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓားရှည်ကို ဓားရိုးပေါ် လက်တင်ပြီး
 ကျုပ်တို့ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေတယ်ကွဲ့။ ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့
 မျက်နှာကို ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ တော်တော်
 ကို ရက်စက်မယ့်ပုံပဲကွယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက်
 သတ်ဖို့ နည်းနည်းမှကို လက်တွန့်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ကျုပ်ကို
 ကြည့်နေလိုက်တာများ ချက်ချင်းကို ဓားနဲ့ခုတ်တော့မယ့်ပုံပဲ
 မောင်တာတေရေ”

“မာစတာ မေးနေတယ် ကောင်းကောင်းဖြေပါ။ မင်းတို့
 ဗမာထပ်မတော်က စစ်သားတွေမို့လားတဲ့”

“ဂျပန်စကားပြန်က ကျုပ်ကို မေးတယ်။ ကျုပ်က
 ဒီကောင်မှန်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တော်တော်ကို ရွံသွားမိတာကွဲ့။
 ဒီကောင်က ဒီလောက်ရှားပါး ဆင်းရဲနေတဲ့ခေတ်မှာ ရှုပ်အင်္ဂါ
 အကောင်းစားကို အပေါ်က ပိုးတိုက်ပုံအနက် ထပ်ဝတ်လို့လေ။
 ခါးက ပုဆိုးကလည်း ပလေကပ်အကောင်းစားကွဲ့။ ငွေရရင်
 ဘာမဆို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုးပေါ့ကွယ်။ ကျုပ် စဉ်းစားလိုက်

တယ်လေ၊ ဗမာစစ်သား မဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောလည်း ရိုက်ပုတ်စစ်
ဆေးပြီး နောက်ဆုံး သတ်ပစ်မှာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ပုန်းခိုနေတဲ့နေရာ
ကိုတောင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင်လာနိုင်သေးတာပဲ
ဗျာ၊ ကျုပ်တို့သတင်းကိုလည်း သေသေချာချာ သိပြီးရောပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တွေ့မိတာက သေနတ်တွေကွဲ၊ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်
သေနတ်တွေကို ဒီရွာအနောက်က သံချိုင်းကုန်းထဲမှာ ဝှက်ထားကြ
တာ၊ ကျုပ်တို့ ဗမာစစ်သားပါလို့ ဝန်ခံလိုက်ရင် ဒီကောင်တွေက
ကျုပ်တို့ကို တန်းသတ်မှာ မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့၊ လက်နက်တွေ
ဘယ်မှာဝှက်ထားတုံးဆိုတာကို မပေါ်မချင်း စစ်ဦးမှာပဲ၊ ပြီးရင်
ကျုပ်တို့ရဲ့ ပင်မတပ်ရင်းက ဘယ်ဟာလဲဆိုတာ ပေါ်အောင်
စစ်ဦးမှာပဲ၊ တပ်မှာ လူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိတုံး၊ လက်နက်
အင်အား ဘယ်လောက်ရှိတုံး၊ ဘယ်နေရာမှာ အခုတပ်စွဲထားတုံး
ဆိုတာတွေကို မပေါ် ပေါ်အောင်ကို ထပ်စစ်မှာ သေချာတယ်။
ကျုပ်တို့က လုံးဝမဖော်ရင်ဖြစ်စေ၊ ဖော်လိုက်ရင်ဖြစ်စေ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းဖြတ်သတ်မှာပဲလေ
ကွယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က စကားပြန်ကို လေချိုသွေးရတော့တာပေါ့
ကွယ်။

ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ မင်းရုပ်ရည်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ်

အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အစ်ကို သိပါတယ်။
အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ဟာ စစ်သားတွေ မဟုတ်ရပါဘူး ငါ့ညီရယ်၊
တောင်သူတွေပါ။ အိမ်မှာ နွားလိုအပ်နေလို့ နွားကောင်းကောင်း
တစ်ရှဉ်းဝယ်ဖို့ ထွက်လာတာပါ။ မင်းရဲ့ မာစတာကို ပြောပေးပါ
ကွာ'

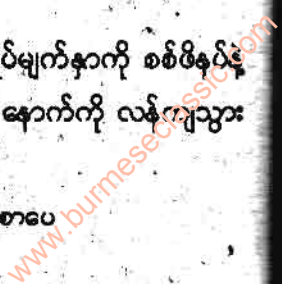
'ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ မင်း လိမ်မနေနဲ့ ထွန်းကြွယ်၊
မင်းက ထွန်းကြွယ်၊ ဒီကောင်က အောင်ညွန့် ဆိုတာ ငါ သိသလို
မာစတာလည်း သိနေတယ်'

ကျုပ် တော်တော်ကို အံ့သြသွားတာဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို
ဘယ်လိုများ သိသွားတာတုံးဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် တွေးကို မတွေး
တတ်တော့ပါဘူးကွာ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က စကားပြန်ကောင်ကို ဂျပန်လို ပြောလိုက်
တယ်။ တစ်ခုခုကို မေးလိုက်တာလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ စကားပြန်
ကောင်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ရိုရိုကျိုးကျိုး အမူအရာနဲ့ ဂျပန်လို
ပြောလိုက်တယ်။

'ဟောင်း'

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ချက်ချင်း ကျုပ်မျက်နှာကို စစ်ဖိနပ်နဲ့
ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း နောက်ကို လန်ကျသွား

တာပေါ့ကွယ်၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အသံနက်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို နော် ပြောတယ်။ ဘာတွေပြောမှန်းတော့ ကျုပ် မသိဘူးကွဲ့။

‘ထွန်းကြွယ် မာစတာက မင်းကို လူလိမ်လို့ ပြောနေတာ၊ ဂျပန်မာစတာတွေက သူခိုးတို့ လူလိမ်တို့ဆိုရင် သိပ်မှန်းကြတာကွ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကတော့ ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်သွားပြီ ထွန်းကြွယ်။ အေးလေ၊ မင်းတို့ကလည်း မိုက်လုံးကြီးကြတာကိုး၊ ဂျပန်လို လက်နက်အင်အား လူအင်အား ပြည့်စုံတဲ့ စစ်တပ်ကြီးကို မီးကျိုးမောင်းပျက် သေနတ်လောက်ရှိတဲ့ ဗမာတပ်က ဘယ်နှယ်တော်လှန်လို့ရမှာတဲ့ကွာ၊ အင်း မင်းတို့လောက် မိုက်တဲ့လူတွေကတော့ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ’

ကျုပ်မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းထတောက်သွားရောပေါ့ကွယ်။ ကျုပ် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။

‘ခွပ်’ ‘ခွပ်’ ‘ခွပ်’

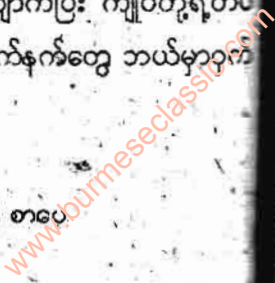
ကျုပ် စကားပြန်ရဲ့ မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ တရစပ်ထိုးမိတော့တာပဲ မောင်တာတေရာ။ စကားပြန်ကောင်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ စီးကျလာတဲ့အချိန်မှာ ‘ဒုတ်’ ဆိုတဲ့ အသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာ မီးတွေပွင့်သွားရောဟေ့။

ကျုပ်လည်း ဒူးထောက်ရက် ကျသွားတယ်။ နောက်က ဂျပန် စစ်သားက ကျုပ်ကို သေနတ်ဒင်နဲ့ ဆောင့်လိုက်တာပေးကွယ်။

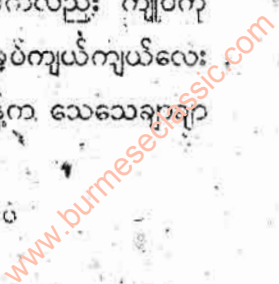
ဟေး

ဂျပန်ဗိုလ်ရဲ့ အော်သံကြီး ထွက်လာပြီး ဂျပန်လို အမိန့် ပေးသံကြီး ပေါ်လာတယ်။ ခဏနေတော့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်ပြန်ကြီးတွေတုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့ တာပေါ့ကွယ်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သား တွေက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုညှပ်ပြီး ရွာထဲကနေ ခေါ်ထုတ်လာ ကြတယ်။

ဂျပန်စစ်တပ်က တောထဲကဖြတ်ပြီး ရောက်လာတာဆို တော့ ကျုပ်တို့တွေသတင်း လုံးဝမရခဲ့ကြဘူး။ ရွာတွေနဲ့ လှမ်းတဲ့ တောင်ခြေက တောထဲမှာ ဒီကောင်တွေ စခန်းချထားတာ ကွဲ သူတို့စခန်းကို ရောက်တာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ကို သစ်ပင် တစ်ပင်စီမှာ ကြိုးနဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင် တုပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး လောကဇရဲကို ခံစားရတော့တာပေါ့ကွယ်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်က ကျုပ်ကို ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့တပ် ဘယ်မှာတုံး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာတပ် ထားတုံးဆိုပြီးမေးတော့တာပေါ့။

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တပ်က ရိက္ခာ
ဝယ်ခိုင်းလို့ လာဝယ်တဲ့အကြောင်း၊ အခုအချိန်မှာ တပ်က ခရီး
ဆက်သွားလို့ အဆက်ပြတ်သွားတဲ့အကြောင်း၊ ဂျပန်တပ်ကြီး
နောက်က လိုက်လာလို့ သူတို့လည်း ကျုပ်တို့ကို မဖောင့်ဘဲ
အမြန်ထွက်သွားကြလို့ ကျုပ်တို့နဲ့ အဆက်ပြတ်သွားရတဲ့အကြောင်း
တွေကို စကားပြန်ကတစ်ဆင့် ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားပြန်
က ကျုပ်လက်သီးနဲ့ ထိုးထားတဲ့ စကားပြန် မဟုတ်လို့ တော်သေး
တာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်တို့ကို စစ်ဆေးတဲ့နေရာက စကားပြန်က
တခြားတစ်ယောက်ကွဲ့၊ ဒီကောင်ကတော့ မျက်နှာတော်တော်လေး
တည်ကြည်စာယ်၊ ကျုပ်ပြောသမျှကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို အမှန်အတိုင်း
ပြောပြပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်ဗိုလ်က ဘယ်ယုံပါ့မလဲကွယ်၊
ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ကို တစ်ညလုံး နှိပ်စက်တော့တာပါပဲ
မောင်တာတေရယ်။ ရဲဘော်အောင်ညွန့် နှိပ်တဲ့ ကောင်ကလည်း
သတ္တိရှိတဲ့နေရာမှာတော့ ကျုပ်ထက် မပိုရင်သာ ရှိရမယ်၊ ကျုပ်
ထက်တော့ မလျော့တာ သေချာတယ်ကွဲ့၊ အောင်ညွန့်ကလည်း
ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲကွဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကို
စစ်တဲ့အခါမှာ အောင်ညွန့် ကြားအောင် ခုတ်ကျယ်ကျယ်လေး
ပြောပေးရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါကို အောင်ညွန့်က သေသေချာချာ

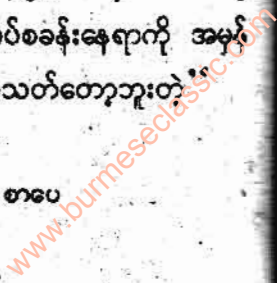
နားထောင်ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့ ထွက်ချက်ချင်း တစ်လုံးမကျန်တူ
အောင် ပြောတော့တာပေါ့ကွယ်။ ဒါကို စကားပြန်က ရိပ်မိပေမယ့်
ဘာမှမဟန့်တားဘူးကွဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ပြောတာ
တစ်ထပ်တည်းကျနေတော့တာပေါ့ကွယ်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ဘယ်ရွာက လူတွေခေါ်လာတယ်
မသိပါဘူးကွယ်။ ဒီလူတွေက ပေါက်တူးတွေနဲ့ ရောက်လာကြ
တာပေး၊ ဒီကတည်းက ကျုပ်ရော အောင်ညွန့်ရော သိလိုက်ကြ
တာပေါ့ မောင်တာတေရယ်။ ဒီလူတွေကို ကျင်းတူးဖို့ ခေါ်လာတာ
ကွဲ့။ ကျုပ်တို့ကို ခေါင်းဖြတ်တော့မှာ သေချာပြီပေါ့ကွယ်။ ကျင်း
တူးမယ့် လူစုကို ဂျပန်စစ်သားနဲ့ စကားပြန်က ခေါ်သွားတယ်။
ဘယ်မှာသွားပြီး တူးတယ်လို့တော့ မသိဘူးကွဲ့။

အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံးတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး
မစစ်တော့ဘူးပေး၊ အစာနည်းနည်းကျွေးတယ်။ ရေတိုက်တယ်။

ညနေစောင်းတော့ စကားပြန် ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို
ပြောတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပေးမယ်လို့
စစ်ဗိုလ်က ပြောတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တပ်စခန်းနေရာကို အမှန်
အတိုင်းပြောရင် ဒီည ခင်ဗျားတို့ကို မသတ်တော့ဘူးတဲ့။’

သူတို့ကို တော်လှန်နေတဲ့ ဗမာစစ်သားကို မှီမှတော့
မသတ်ဘူးဆိုတဲ့ ဂျပန် ရှိပါ့မလား မောင်တာတေရယ်။ ဒီတော့
ကျုပ်က စကားပြန်ကို တိုတိုပဲ ပြောလိုက်တယ်။

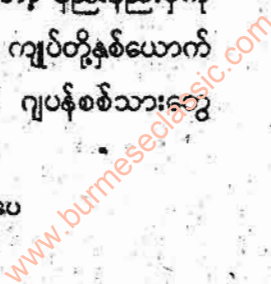
‘မင်းစစ်ဗိုလ်ကို သွားပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှ
ပြောစရာမရှိဘူး။ ကြိုက်တဲ့အချိန် သတ်လိုက်လို့’

စကားပြန်လည်း ကျုပ်စကားကိုကြားတော့ ချာကနဲ
လှည့်ထွက်သွားတယ်။

နောက်ထပ်တော့ ဘယ်သူမှ ထပ်မလာဘူးကွဲ့။ ညမိုးချုပ်
စရောက်တော့ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်ကို ထမင်းကျွေးစားတယ်။ စကား
ပြန်က ကျုပ်တို့ကို ကြိုက်သလောက် စားနိုင်တယ်။ ဒါနောက်ဆုံး
ညစာပဲလို့ ပြောတယ်ဟေ့။ ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့်လည်း တစ်ဝစား
ကြတော့တာပေါ့ကွာ။

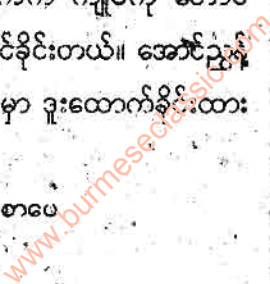
‘အောင်ညွန့်ရေ၊ တစ်ဝသာ စားကွာ၊ သေလည်း ဝဝ
လင်လင် စားသောက်ပြီးမှ သေကြတာပေါ့ကွာ’

လို့ ကျုပ်ကပြောတော့ အောင်ညွန့်က တဟားဟားနဲ့
ရယ်တယ်ကွ။ အောင်ညွန့်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ နည်းနည်းမှကို
ကြောက်သွေးပါပုံမရဘူး မောင်တာတေရေ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
ထမင်းစားသောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူးကွဲ့။ ဂျပန်စစ်သားတွေ

ရောက်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို လက်ပြန်ကြီးတွေ ပြန်တုပ်ကြတယ်။
 စောစောက ကျုပ်တို့ ထမင်းစားဖို့ ကြီးဖြည်းပေးထားတာလေ
 ကွယ်။ ကြီးတုပ်ပြီးတာနဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေက လက်ဟန်ခြေဟန်
 ပြပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို သွားခိုင်းတယ်။ ဒီကောင်တွေ
 စုစုပေါင်း ငါးယောက်ကွ။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးတွေနဲ့က သုံး
 ယောက်၊ နှစ်ယောက်ကတော့ လက်ချည်းပဲ။ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားတဲ့
 ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။
 အဲဒီအကောင်ရဲ့နောက်က ကျုပ်၊ ကျုပ်နောက်က အောင်ညွန့်၊
 အောင်ညွန့်နောက်မှာ လက်နက်မပါတဲ့ ဂျပန်နှစ်ယောက်၊ အဲဒီ
 ကောင်နှစ်ကောင်ရဲ့နောက်ကမှ ရိုင်ဖယ်ကြီးတွေ ကိုင်ထားတဲ့
 ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ တူးထားတဲ့ကျင်းတွေက
 ဂျပန်တွေ စခန်းချတဲ့ တောအုပ်ကလေးနဲ့ဆိုရင် တော်တော်လှမ်း
 သေးတာကွဲ့။ အဲဒီနေရာမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်။
 ဒီအနီးအနားရွာလေးတွေက လူသေရင် ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းလေးမှာ
 လာပြီးသင်္ဂြိုဟ်ကြပုံပဲ။ ဂျပန်တစ်ယောက်က ကျုပ်ကို တောင်
 ဘက်က ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ခိုင်းတယ်။ အောင်ညွန့်
 ကိုတော့ မြောက်ဘက်က ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ဒူးထောက်ခိုင်းထား

တယ်။

ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းကောင်း ဒီလိုအချိန်မှာတော့
မကြောက်တဲ့လူ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး မောင့်တာတေရယ်။

အောင်ညွန့် ဘာမှမတွေးနဲ့၊ ဘုရားကိုပဲ အာရုံယူထား'

ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မသေချင်သေးဘူးဗျာ။

ဒီဂျပံနီကောင်တွေကို ကျုပ်လက်နဲ့ သတ်ချင်သေးတာပဗျာ'

ရဲဘော်အောင်ညွန့်၊ ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့တော့၊ ဘုရားကို
ပဲ အာရုံပြုထား'

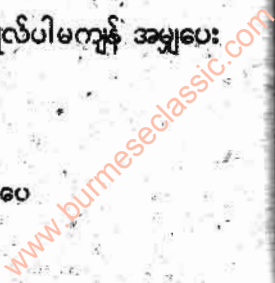
ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ'

ကျုပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းစဉ် ကြည့်လိုက်တော့ ထနောင်းပင်
ကြီးတွေအောက်မှာ ကျင်းစူးပေးတဲ့ ရွာသားတွေထိုင်ပြီး ကျုပ်တို့
ကို ကြည့်နေကြဖွယ်ကွဲ့၊ ဒီတော့မှ ကျုပ်တွေးမိတယ်။ ကျုပ်တို့
ကို သတ်ပြီးရင် ကျင်းကို မြေပြန်ဖို့ဖို့ ခေါ်ထားတာကိုး မောင်တာ
တေရဲ့၊ ခဏနေတော့ နေဝင်သွားပြီကွဲ့၊ အိပ်တန်းတက်ဖို့ ရောက်
လာတဲ့ ငှက်တွေရဲ့ အသံတွေက သင်္ချိုင်းကုန်းလေးကို ဖုံးသွား
တယ်။ ခပ်ဝေးဝေး ရွာလေးတွေဆီက ခွေးဟောင်သံကို ကျုပ်
ကြားနေရတယ်။ ဒီနေရာနဲ့ အနီးဆုံးရွာဆိုတာ ခွေးတစ်ဟောင်
တော့ ဝေးသေးတာပဲလို့ ကျုပ် တွေးလိုက်မိတယ်။

တဖြည်းဖြည်း ခိုးချုပ်လာတာပေါ့ကွယ်။ ဒီမှာတင် ကျုပ်
ဘုရားကို အာရုံဖြူပြီး သစ္စာဆိုလိုက်တယ်။

‘သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားပိုင်ပိုင် သိမြင်
တော်မူနိုင်ပါသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ရရှိတော်မူသည့်
မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်ဘုရား...ဘုရားတပည့်တော် ထွန်း
ကြွယ်သည် ကောင်းမှု မကောင်းမှုကို ခွဲခြားသိခဲ့သည့်အချိန်မှစပြီး
မကောင်းမှု မှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပါတယ် အရှင်ဘုရား။
ဘုရားတပည့်တော်သည် စစ်တပ်ထဲ ဝင်ခဲ့သည့်နေ့မှစပြီး တိုင်း
ပြည်နဲ့ လူမျိုး၊ လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက်သာ စိတ်အာရုံမှာ အချိန်
ပြည့်ရှိခဲ့သူပါဘုရား၊ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ ရယူခြင်း၊
ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါဘုရား၊ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်
ဘုရားတပည့်တော် ထွန်းကြွယ်နဲ့ ရဲဘော်အောင်ညွန့်တို့အား ကယ်
တင်မည့်သူ ပေါ်လာပါစေဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့နှစ်ယောက်
ယခုရင်ဆိုင်နေရသည့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရပါလို၏
အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် ပြုခဲ့ဖူးသည့် ကောင်းမှုမှန်သမျှ
ကိုလည်း ဤနေရာကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်
စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ သင်္ချိုင်းစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်ပါမကျန် အမျှပေး
ဝေပါသည်။ အားလုံး အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ’

အရှေ့ဘက်ကောင်တောင် စာပေ

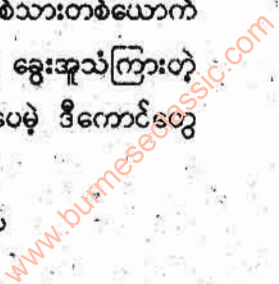

ကျုပ်က အာရုံကို ငြိမ်ထားပြီး သက်ရှိထင်ရှား ဘုရား ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအရှေ့မှာကို သစ္စာပြုလျှောက်ထားသလို လျှောက်ထားလိုက်တာကွဲ့ မောင်တာတောရဲ့။

ကျုပ် သစ္စာဆိုလို့လည်းပြီးရှော့ မှောင်ထဲက ထွက်လာ တဲ့ ခွေးအူသံကြီးကို ကြားရတော့တာပါပဲကွယ်။

ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး

ဆိုတဲ့ အသံကြီးဟာ တစ်မျိုးကြီးပဲကွဲ့၊ အသံမှ အကြီး ကြီးပဲဟေ့။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အဲဒီခွေးကြီးအူတဲ့အသံဟာ လိုဏ် သံကြီးတောင် ပါနေတာကွဲ့ မောင်တာတောရဲ့။ ကျုပ်လည်း ခွေးအူ သံကြားတဲ့ဆီကို လိုက်ကြည့်တာပဲဟေ့၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသံက နီးသထက် နီးလာပြီး နောက်ဆုံးတော့ သချိုင်းကုန်းက အုတ်ဂူ လေးတွေကြားမှာ ဘွားကနဲ ပေါ်လာတာဟေ့၊ ခွေးနက်ကြီးဗျာ၊ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ကျုပ်စိတ်ထင် ပြောရရင် တော့ နွားမဒန်းတစ်ကောင်လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ဂျပန်တွေ ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဒီကောင်တွေလည်း ခွေးအူသံကြီးကြားပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေကြတာကွဲ့။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် ဆိုရင် သူ့လက်ထဲက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးနဲ့ ခွေးအူသံကြားတဲ့ ဘက်ကို ချိန်ထားတာ တွေ့ရတယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေ

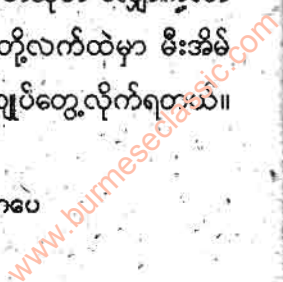
ခွေးနက်ကြီးကို မြင်ပုံမရဘူး မောင်တာဝေရဲ့။ ဒီတော့မှ ကျုပ်
 တွေးမိတာကွဲ့၊ သေခါနီးလူဆိုတာ ကံအနိမ့်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေ
 တာမို့လား၊ အခု ကျုပ်ကလည်း သေခါနီးလူတစ်ယောက်လေ၊
 ဒါကြောင့် နာနာဘာဝခွေးကြီးကို မြင်ရတာ ဖြစ်မှယ်လို့ ကျုပ်
 တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်သေရတော့မှာပဲလို့လည်း
 ဆက်တွေးလိုက်မိတာပေါ့ကွယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရွာသားထွေက
 လည်း ခွေးအူသံကြီးကို ကြားကြရပုံပဲကွဲ့၊ ဒီလူတွေလည်း
 ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်နေပုံပဲ။

‘ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး’

ခွေးနက်ကြီးက သူ့ခေါင်းကြီးကို အပေါ်မော့ပြီး အူနေ
 လိုက်တာ အသံနက်ကြီးကလည်း လိုက်သံကို ပါနေတာဟေ့။

‘ဟော...ဂျမန်စစ်ဗိုလ် လာပြီဟေ့’

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထနောင်းပင်တွေအောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့
 ရွာသားတစ်ယောက်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့
 ဒီကောင်တွေ ထိုင်နေရာက မတုတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြတယ်ကွဲ့။
 ကျုပ်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်၊ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာ
 နေတဲ့ လူတစ်စုကို လှမ်းမြင်ရတယ်၊ သူတို့လက်ထဲမှာ မီးအိမ်
 နှစ်လုံး ထွန်းပြီး ကိုင်လာတာကိုလည်း ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။

တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာပြီး လူလုံးကွဲလာတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က
 ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို လက်မှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
 ပြီး ဒေါသတံကြီး လျှောက်လာနေတာဟေ့၊ သူ့ဘေးမှာ မီးအိမ်
 တစ်လုံးစီ ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်နဲ့ ရိုင်ဖယ်ကိုင်
 ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို နှစ်ရက်
 လုံးလုံး စစ်ဆေးပေးခဲ့တဲ့ ဂျပန်စကားပြန် ဗမာကောသီပါ ပါလာ
 တယ်။ ကျုပ်တို့နားကို ရောက်တော့ စကားပြန်ကောင်က ကျုပ်ကို
 ပြောတယ်ကွဲ့။

ထွန်းကြွယ်နဲ့ အောင်ညွန့် မင်းတို့သတင်းကို မင်းတို့
 ခိုအောင်းနေတဲ့ရွာက လူတစ်ယောက်က အတိအကျပေးခဲ့လို့ ဂျပန်
 တပ်က သိထားပြီးသားပါ။ အခု ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က နောက်ဆုံးအနေ
 နဲ့ ပြောခိုင်းတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ ပင်မတပ်စခန်းချထားတဲ့နေရာကို
 မင်းတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့
 ကိုယ်တိုင်တော့ လိုက်ပြရမှာနော် ထွန်းကြွယ်

ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး

စကားပြန်ကောင်ရဲ့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ ခွေးနက်ကြီးက
 ထပြီးအူလိုက်တယ်ဟေ့။

ဂျပန်စကားပြန်ရော စစ်ဗိုလ်ရော အားလုံး လန့်သွားကြ

တယ်။ ကျုပ်မြင်နေရတဲ့ ခွေးနက်ကြီးက အုတ်ဂူကြီးကြီးတစ်လုံး ပေါ်ကို လွှားကနဲ ခုန်တက်လိုက်တယ်ကွဲ့။

‘ဟာ...ဟိုမှာ ခွေးနက်ကြီး၊ ခွေးနက်ကြီး၊ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒါ သရဲခွေးကြီးထင်တယ်၊ ဟေ့ ကောင်တွေ ငါတို့ ပြေးမှထင်တယ်’

‘ပြေးရင် နင့်ပထွေးတွေက သေနတ်နဲ့ပစ်မှာပေါ့၊ ငတုံး ရဲ့’

ကျင်းတူးတဲ့ကောင်တွေဆီက ထွက်လာတဲ့အသံတွေကွဲ့ မောင်တာတောရဲ့။ ဒီခွေးနက်ကြီးကို ကျုပ်ကတော့ မြင်နေတာ ကြာပြီပေါ့ကွယ်။ ခုမှ တခြားလူတွေ မြင်ကြတာဖြစ်မယ်ကွဲ့၊ ဂျပန်စကားပြန်ကို ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဂူပေါ်မှာ မားမားကြီး ရပ်နေတဲ့ ခွေးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြက်သေ သေနေရောဟေ့၊ ဂျပန် စစ်သားတွေရော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရော ခွေးနက်ကြီးကို ကောင်း ကောင်းမြင်သွားကြပြီဟေ့။

ခဏနေတော့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က လုပ်စရာကိစ္စကို မြန်မြန် ပြီးအောင် လုပ်မှပဲလို့ တွေးပုံရတယ်ကွဲ့၊ သူ့လူတွေကို ဂျပန်လို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဂျပန်စစ်သားတွေက ကျုပ်တို့ဘေးမှာ ဝိုင်းပြီး ရှေးရာယူ

လိုက်ကြတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အောင်ညွန့်ဘက်ကို လျှောက်
သွားတယ်ကွဲ့၊ အောင်ညွန့်ကို အရင်သတ်မှာပေါ့လေ၊ ကျုပ်က
ခေါင်းငုံ့ထားရင်းနဲ့ အောင်ညွန့်ကို စောင်းကြည့်နေလိုက်တယ်။
မီးအိမ်ပြတဲ့ ဂျပန်က မီးအိမ်ကို မြှောက်ပြထားတယ်၊ မီးရောင်က
အောင်ညွန့်တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်ကို ကျနေတယ်။ ပြီးတော့ အောင်
ညွန့်ရှေ့က မြေကျင်းပေါ်မှာ လင်းနေတယ်။

‘ချွမ်’

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သူ့ဓားရှည်ကြီးကို ချွမ်ကနဲ ဆွဲထုတ်
လိုက်တယ်။

‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂရား’

ဝူပေါ်မှာ မားမားကြီးရပ်နေတဲ့ ခွေးနက်ကြီးဆီက အူတဲ့
အသံထွက်မလာတော့ဘဲ မာန်ဖီတဲ့အသံကြီး ထွက်လာတယ်။
ဂျပန်စစ်သားတွေက အလန်တကြားနဲ့ ခွေးနက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်
တယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကတော့ ဘာကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ သူ့လက်
ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်အောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ဓားရှည်ကြီးကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း မြှောက်လိုက်တယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ ဂျပန်
စစ်ဗိုလ်ရဲ့ မျက်မှန်က အရောင်တလက်လက် ဖြစ်နေတယ်။

ဒီအချိန်လေးမှာပဲ...

ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ မဖဲဝါတဲ့ဟော့၊ သချိုင်း
ပိုင် မဖဲဝါ ဆိုတာ ငါဟဲ့၊ ငါ၊ ငါ'

ကျုပ်ဖြင့် အဲဒီအသံကြီး ကြားလိုက်တာ ကြက်သီးတွေ
ဖျန်းကနဲ စသွားလိုက်တာ မောင်တာဝေရယ်၊ ပြောလိုက်တာ
တော့ အောင်ညွန့် ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသံဇာ အောင်ညွန့်
အသံ မဟုတ်ဘဲ မိန်းမအသံကြီး ဖြစ်နေတာကွ။

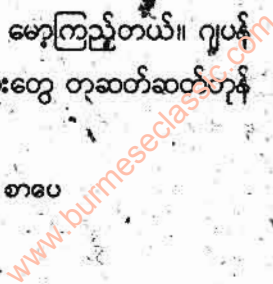
‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂရား၊ ဂီး’

ခွေးနက်ကြီးကလည်း မာန်ဖီ၊ မဖဲဝါရဲ့ ကြုံးဝါးသံကြီး
ကလည်း ဟိန်းထွက်နေတာကွ။ ကျုပ် ကြည့်လိုက်တော့...

ဟာ၊ အောင်ညွန့် မဟုတ်တော့ဘူးဟော့။ အောင်ညွန့်နေရာ
မှာ ထဘီရင်လျားနဲ့ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချထားတဲ့ မဖဲဝါကြီး
ဖြစ်နေပါရောလား။ အရပ်ကြီးကလည်း တော်တော်ရှည်တာကွ။
မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း ရဲတောက်နေတာဟော့၊ အောင်ညွန့်ကို
တုပ်တဲ့ လက်ပြန်ကြိုးက သူ့ကို တုပ်လို့။

ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ခုတ်ဖိုက်လေ၊ ခုတ်လိုက်၊
ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား’

ဂျပန်ဗိုလ်ကို မျက်လုံးနီနီကြီးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ ဂျပန်
ဗိုလ်လည်း ဓားကြီးမြှောက်ရက်နဲ့ အသားတွေ တုဆတ်ဆတ်ဟန်

နေတာဟေ့။

‘ထောင်း’ ‘ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား’

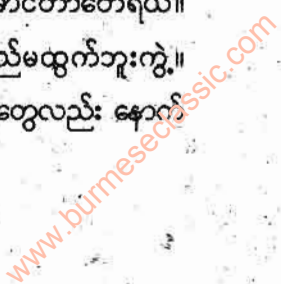
ဟာ မဖဲဝါလက်မှာ ချည်ထားတဲ့ လက်ပြန်ကြိုးကြီး ထောင်းကနဲ ပြတ်ထွက်သွားရောဟေ့။ မဖဲဝါက ဆံပင်ဖားလျား ကြီးနဲ့ ဆုတ်ကနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်လည်း ချာကနဲ လှည့်ပြေးတော့တာပဲ မောင်တာတေရေ။ စစ်ဗိုလ်လည်း ပြေးရော စစ်သားတွေလည်း ပြေးတော့တာပေါ့ကွာ။ ဂျပန်တွေ ပြေးတာလည်းတွေ့ရော စောစောကတည်းက ပြေးချင်နေတဲ့ ကျင်းတူးတဲ့လူတွေလည်း ပြေးတော့တာပေါ့ကွာ။

‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂရား’

ခွေးနက်ကြီးက ဂူပေါ်ကနေ လွှားကနဲခုန်ပြီး ဂျပန်တွေ နောက်ကို လိုက်ရောဟေ့။ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေ က သူတို့သေနတ်တွေကို မောင်းထိုးပြီး ခွေးနက်ကြီးကို ပစ်တဲ့လူ ကပစ်။ မဖဲဝါကို ပစ်တဲ့လူက ပစ်ကြရောဟေ့။

‘ချောက်’ ‘ချောက်’ ‘ချောက်’

ဟာ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာ မောင်တာတေရယ်။ ဂျပန်တွေရဲ့ သေနတ်တွေ တစ်လက်မှ ကျည်မထွက်ဘူးကွဲ့။ ‘ချောက်ကနဲ’ပဲ မြည်ကုန်တာ။ ဒီမှာတင် ဂျပန်တွေလည်း နောက်

လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ပြေးတော့တာဟေ့။

‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး’

‘ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား’

ခွေးနက်ကြီးရဲ့ မာန်ဖီသံရယ်၊ မဖဲဝါကြီး တဟားဟားနဲ့ အော်ဟစ်တဲ့ အသံရယ်က အမှောင်ထုကြီးကို လွှမ်းသွားရောဟေ့။ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးနေတဲ့ ဂျပန်တွေကို လိုက်ကြည့်နေရာက နေဖဲဝါကို ကျုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

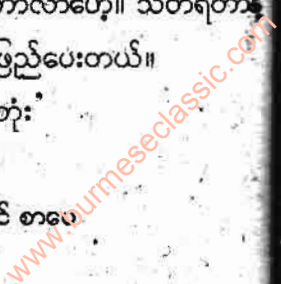
ဟာ မဖဲဝါ မဟုတ်တော့ဘူး မောင်တာတေရေ၊ အောင်ညွန့်၊ အောင်ညွန့်၊ ကျင်းစပ်မှာ ငူငူကြီး ရပ်နေတယ်။ ခွေးနက်ကြီး လည်း ချောက်သွားပြီကွဲ့။ ဒီတော့မှ သတိလစ်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အောင်ညွန့်ကို ကျုပ် ပခုံးနဲ့တိုက်ပြီး သတိပေးရတာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်က လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက်ကြီးလေ။ အောင်ညွန့်ကတော့ ကြိုးမရှိတော့ဘူးကွဲ့။

‘အောင်ညွန့်၊ အောင်ညွန့်၊ ရဲဘော်အောင်ညွန့်’

‘ဟု၊ ဆရာ’

ဒီတော့မှ အောင်ညွန့် သတိရတာလာဟေ့။ သတိရတာနဲ့ ကျုပ်လက်ကကြိုးကို ကပျာကယာ ဖြည့်ပေးတယ်။

‘ဆရာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာတုံး’

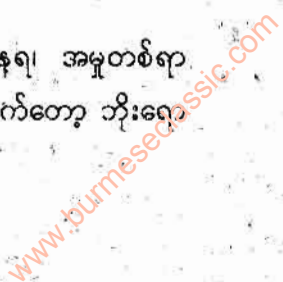
အောင်ညွန့်က ဘာမှမသိလိုက်ဘူးကွဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်သွား
တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ မြင်လိုက်ရတာလေ။

“အောင်ညွန့် ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှပြောပြမယ်၊
လာ လာ၊ မြန်မြန်ပြေးကြစို့”

ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လည်း ကြယ်ရောင်
လေးကို အားပြုပြီး သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးကြရတော့တာပေါ့
ကွယ်။ အရင်ခိုအောင်းနေတဲ့ရွာမှာ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူးလေကွယ်၊
ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ဝှက်ထားတဲ့ လက်နက်တွေယူပြီး ညတွင်းချင်း
ကျုပ်တို့ရဲ့တပ် လျှို့ဝှက်စခန်းချတဲ့နေရာကို အရောက်သွားခဲ့ရတာ
ပေါ့ မောင်တာတေရယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်ကြားတာက ကျုပ်တို့
ကို ဖမ်းပြီးသတ်ဖို့လုပ်တဲ့ ဂျပန်တပ်ခွဲလည်း ညတွင်းချင်း ပြောင်း
ပြေးသွားတယ်တဲ့ဟေ့၊ ဒီကောင်တွေလည်း မဲဝဲဝါနဲ့ ခွေးနက်ကြီး
ကို တော်တော်ကြောက်သွားကြပုံပဲဟေ့”

“ဟာ...ဘိုးရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ဘိုးကြုံတွေ့ရတာကို စိတ်
ဝင်စားလိုက်တာဗျာ၊ ဘိုးအစား ကြောက်လိုက်တာလည်း မပြော
ပါနဲ့တော့ဗျာ”

“အေးကွယ်၊ အသက်တစ်ရာ မနေရ၊ အမှုတစ်ရာ
တွေ့ရ ဆိုသလိုပေါ့ မောင်တာတေရယ်၊ နောက်တော့ ဘိုးရှေ့

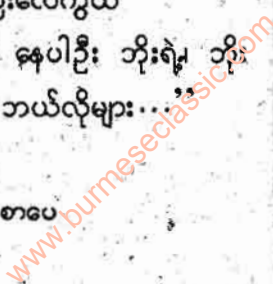
အောင်ညွန့်ရော ဂျပန်တော်လှန်ရေးမှာ ဆက်ပြီးပါကြရတာပေါ့
 လေ။ အောင်ညွန့်ကတော့ သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲကွယ်။ ဂျပန်
 တော်လှန်ရေးမှာ ဂျပန်တွေကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံကို တိုက်တော့တာပဲ
 ဟေ့။ အောင်ညွန့်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်တဲ့
 ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းစာရွက်တောင် ရှိသကဲ့။ သူရော ကျုပ်ရော
 အသက် ခြောက်ဆယ်ပြည့်မှ တပ်ထဲက ပင်စင်ယူခဲ့ကြတာ။
 ကျုပ်ရော အောင်ညွန့်ရော တပ်ထဲမှာ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်တွေ ဖြစ်ခဲ့
 ကြတာပေါ့ကွယ်။ ကျုပ်က ဗိုလ်ကြီးထွန်းကြွယ်။ သူက ဗိုလ်ကြီး
 အောင်ညွန့်ပေါ့”

“နေပါဦး ဘိုးရဲ့၊ ဘိုးနဲ့ မဖဲဝါနဲ့ နောက်ထပ်ဆုံကြသေး
 လား”

ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို မေးကြည့်တာဗျ။ ဘိုးထွန်း
 ကြွယ်က ခေါင်းလေးကို ခါလိုက်ပြီးမှ...

“မဆုံတော့ပါဘူး မောင်တာတေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က
 မဖဲဝါကို မကြာ မကြာ သံတိရပါတယ်ကွယ်။ မဖဲဝါက ကျုပ်ရဲ့
 အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်မကြီးလေကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးရယ်၊ နို့ နေပါဦး ဘိုးရဲ့၊ ဘိုး
 အခု ကျုပ်ဆီကို လာတဲ့အကြောင်းက ဘယ်လိုများ...”

ကျုပ်စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ဘိုးထွန်းကြွယ်က ကျုပ်ကို လက်ကာပြတယ်ဗျ။

“ဒီလို မောင်တာတေရဲ့၊ ဘိုး ဇာလောမှာ တောင်ဘက် ဝိုင်းက မောင်စုနဲ့တွေ့တော့ မောင်တာတေနဲ့ မဖဲဝါ အဆက် အသွယ်ရှိတဲ့အကြောင်း ကြားလိုက်ရတယ်၊ မောင်တာတေက မဖဲဝါကို ပင့်လို့ရတဲ့အကြောင်းလည်း ဘိုး သိလိုက်ရတယ်။ ဒီမှာတင် ဘိုးစိတ်ထဲမှာ ဆန္ဒတစ်ခု ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ဖြစ်လာတော့ တာပါပဲကွယ်”

“ဗျာ၊ ဘယ်လိုဆန္ဒတုံး ဘိုးရဲ့”

“ဒီလို မောင်တာတေရယ်၊ ဘိုးက အသက်လည်း ခုနစ် ဆယ်နားနီးလာပြီလေကွယ်၊ ဘိုး မသေခင်မှာ ဘိုးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ မဖဲဝါကို တစ်ခါလောက် တွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘိုးပါးစပ်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်တယ်ကွယ်၊ အဲဒီလိုပြောလိုက်ရရင် ဘိုး ဒီဘဝအတွက် သေပျော်ပါပြီကွယ်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဖြစ်ပါတယ် ဘိုးရဲ့၊ ကျုပ် ကူညီပါ မယ်၊ ဒါနဲ့ ဘိုးအောင်ညွန့်ကို ဘာလို့ခေါ်မလာတာတုံး ဘိုးရဲ့”

“ဟာ... အောင်ညွန့် မရှိတော့ဘူး မောင်တာတေရဲ့၊

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က အောင်ညွန့် ဆုံးသွားပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ ဆုံးတာ ကွဲ့၊ ဘိုးတောင် သူ့အသုဘကို လိုက်ပို့လိုက်ပါသေးတယ်။ ဟာ အောင်ညွန့်သာ ရှိလို့ကတော့ ဒီစိစွမျိုးကို မလိုက်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့ မိတုံးကွယ်၊ သေချာပေါက်ကို လိုက်မှာကွဲ့။”

စောစောက ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတဲ့ ချစ်ညိုရဲ့အဘ ဦးစိန်ညို ကျုပ်ကို ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်တယ်ဗျ။

“မောင်တာတေ၊ မင်း ဘာလိုတုံး၊ မဖဲဝါကို ကျွေးဖို့မွေး ဖို့ လိုသမျှ ဘိုး ပေးမယ်”

ဘိုးစိန်ညို ပြောတာကို ကြားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က လက်ကာပြတယ်။

“နေပါဦး ငါ့ညီရာ၊ အစ်ကိုကြွယ် ပြောပါရစေ၊ အစ်ကို က မဖဲဝါကြီးကို အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မကြီးအဖြစ်နဲ့ အစ်ကို မသေခင် လာပြီးတွေ့တာပါကွာ၊ အစ်ကိုရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မကြီးကို အစ်ကိုကြွယ်ပဲ ကျွေးမွေးပါရစေ ညီလေးရယ်”

ဘိုးစိန်ညိုက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြ လိုက်တယ်ဗျ။ ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲလေ ဗျ။

“တာတေ အတော်ပဲကွ၊ မနက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် အင်းသား

ရမယ်၊ ချော်တွင်းကုန်းက ကိုလှဝကြီးတို့ အမဲပေးမယ်ပြောတယ်၊
ငါ မနက်စောစော လှည်းကောက်ပြီး သွားဝယ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်
လောက်ဝယ်ရမယ်သာပြော”

ဘိုးထွန်းကြွယ်က ကျုပ်ကို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး
ပြောတယ်ဗျ။

“မောင်တာတေ ပြောသာပြော၊ ဘိုးကို အားမနာနဲ့၊
ဘိုးမှာ မဖဲဝါကို ကျွေးချင်မွေးချင် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ လာခဲ့တာ
ကွဲ့”

“ဘိုးရေ၊ မဖဲဝါကို အမဲသား နှစ်ပိဿာနဲ့ ဆန်တစ်ခွက်
ချက်ကျွေးရတယ် ဘိုးရဲ့၊ သုံးပိဿာဆိုရင် မဖဲဝါက သူ့ခွေးနက်
ကျော်ကြီးတို့ပါ ချကျွေးရောဗျ”

“ဟေ့...ဟုတ်သားပဲ မောင်တာတေရယ်၊ ဘိုး အဲဒီခွေး
နက်ကြီးကို မေ့နေတာကွယ်၊ အဲဒီကောင်ကြီး ကျေးဇူးလည်း
ရှိပါပေတယ် မောင်တာတေရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်ကြီးကို
ဂျပန်တွေ တော်တော်ကို ကြောက်သွားတာကွဲ့၊ ဒီကောင်ကြီး
လိုက်ကိုက်တုန်းက အသက်လုပြေးကြတဲ့ ဂျပန်တွေကို ဘိုးမျက်စိ
ထဲမှာ ခုထက်ထိကို မြင်နေတုန်းပါကွယ်၊ ဒီကောင်ကြီးကိုလည်း
ကျွေးပေးပါ မောင်တာတေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ တို့ကို မြင်အောင်

ပြမှ မြင်ရတာနော်”

“ဟာ...ဘိုး ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ဗျ၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်း တာတော့က မြင်ရတယ် ဘိုးရဲ့”

“ဟေ...ဟုတ်လား မောင်တာတေ”

“ဒီအတိုင်းမြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး ဘိုးရဲ့၊ ကျုပ်မှာ ဆရာ ကြီးတွေ ချီးမြှင့်ထားတဲ့ မျက်ကွင်းဆေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီမျက်ကွင်းဆေးကို ပြန်ပြီးဖျက်တဲ့ ဆေးတောင့်လည်း ကျုပ်ကို ပေးထားခဲ့တာ ဘိုးရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က မြင်ရတာပါ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့ကွယ်၊ ခွေး နက်ကြီးကို အမဲသား ဘယ်လောက်ကျွေးမှာတုံး”

“အစိမ်းတစ်ပိဿာ ကျွေးရင် ရပါပြီ ဘိုးရဲ့”

“အေး အေး၊ ညကျတော့ ငါ့တူ မောင်ချစ်ညိုကို ဘိုးက လိုတဲ့ငွေ ပေးမကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘိုးရဲ့”

“ချစ်ညို အမဲသား ရလာရင် နှစ်ပိဿာတွဲကို မဖဲဝါ အတွက် ချက်ကွာ၊ တစ်ပိဿာတွဲကို ငှက်ပျောဖက်နဲ့ သေသေ ချာချာထုတ်ထားနော်၊ ကြောင်တွေ ခွေးတွေ မစားစေနဲ့ ကြား လား”

“အေး အေး၊ စိတ်ချ တာတော့ ငါ သေသေချာချာ လုပ်ထားမယ်၊ မဖဲဝါအတွက် ထမင်းက ဆန်ဘယ်လောက်ချက် တုံး”

“တစ်ခွက်ချက်လေကွာ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါတွေအတွက် ငါအားလုံး စီစဉ်ထားမယ်၊ မင်း ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ နောက်ထပ် ဘာလိုသေးတုံး၊ နတ်ကတော်တစ်ယောက် ခေါ်ထားရဦးမှာလား တာတော့”

“မလိုဘူး ချစ်ညို၊ ခေါ်မထားနဲ့၊ ငါ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပေးပြီး အမြင်ပြမှာ၊ နားကိုလည်း လိမ်းပေး ပြီး ဒိဗ္ဗသောတမန္တန် ရွတ်ပေးမှာ၊ ကိစ္စပြီးတော့မှ ဖျက်ဆေးနဲ့ ပြန်ဖျက်ပေးမယ်”

“ဪ... ဒီလိုဆေးကွင်းပေးလို့ ရသလားကွ တာတော့ရ”

“ဟာ... ချစ်ညိုကလည်း ဘိုးထွန်းကြွယ်က မဖဲဝါကို တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်လေကွာ၊ ဒါကြောင့် ပြလိုရတာကွ၊ ပြီးတော့ ဘိုး အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတဲ့ဆန္ဒ ပြည့်သွားစေချင်လို့ပါ”

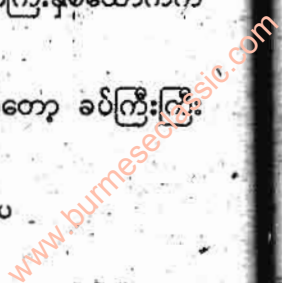
ကျုပ်ပြောတာကို ကြားတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်ခမျာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ အားလုံးစီစဉ်ပြီးတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထနောင်းကုန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

နောက်နေ့ ညနေစောင်းတော့ ကျုပ် မီးလောင်ကုန်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ချစ်ညိုတို့အိမ်ကို ရောက်တော့ ဘိုးစိန်ညိုတို့ မိသားစုက ကျုပ်ကို ညစာ အတင်းကျွေးတော့တာပဲဗျာ။ ကျုပ်က စားပြီးမှ လာတာပါဆိုလည်း မရဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ချစ်ညိုနဲ့အတူတူ နည်းနည်းထပ်စားလိုက်ရသေးတယ်။

ညရှစ်နာရီကျော်တော့ ကျုပ်နဲ့ ချစ်ညို ထမင်းတောင်းပြင်ကြတယ်။ နက်ကျော်ကြီးအတွက် အမဲသားစိမ်းကို တောင်းလေးတစ်တောင်းနဲ့ သပ်သပ်ထည့်ရတာပေါ့ဗျာ။ အိမ်ကမထွက်ခင်မှာ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးသွေးပြီး ဘိုးထွန်းကြွယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကွင်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နားနှစ်ဖက်ကို လိမ်းပေးပြီး ဒိဗ္ဗသောတမန္တန်ကို ရွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီဆေးက မျက်စိကို ကွင်းရင် ဂါထာရွတ်ဖို့ မလိုပေမဲ့ နားကို လိမ်းရင်တော့ ဒိဗ္ဗသောတမန္တန် ရွတ်ပြီးလိမ်းရတာဗျ။ ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို ဆေးကွင်းပေးပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း ဆေးကွင်းလိုက်တယ်။

ဘိုးစိန်ညိုပါ လိုက်တာဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ချစ်ညိုက တောင်းတစ်တောင်းစီ ထမ်းကြလို့ပေါ့ဗျာ။ ဘိုးတော်ကြီးနှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့နောက်က လိုက်လို့ပေါ့။

မီးလောင်ကုန်းသင်္ချိုင်းထဲကိုရောက်တော့ ခပ်ကြီးကြီး

ဂူတစ်လုံးကို ရွေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်မယ်မ အသက်(၈၀)လို့ ရေးထားတဲ့ဂူဗျ။ ကျုပ်က မဖဲဝါအတွက် ထမင်းဟင်းတွေ ထုပ်ယူလစတဲ့ ငှက်ပျောဖက်ကြီးကို ဂူပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် မီးထွန်းပြီး ရေဖလားနဲ့ ရေတစ်ခွက် ချထားလိုက်တယ်။ ကျုပ်ထမ်းလာတဲ့ ထမင်းတောင်းထဲမှာ ပလတ်စတစ်ဂါလံပုံးနဲ့ ရေထည့်ပြီး ရေဖလားတစ်လုံး အမြဲပါနေကျလေဗျာ။

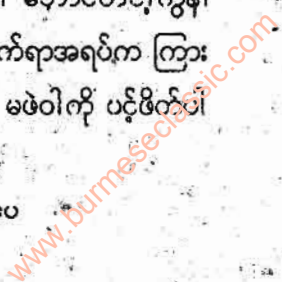
မဖဲဝါအတွက် ထမင်းပွဲပြင်ထားတဲ့ ဒေါ်မယ်မဂူဘေးမှာ ပဲ နက်ကျော်ကြီးအတွက် အမဲသားစိမ်းထုပ်ကိုလည်း ဖြည့်ပြီး ချထားလိုက်တယ်။

“ကဲ...ဘိုးတို့ရေ၊ ကျုပ် မဖဲဝါကို ပင့်တော့မယ်ဗျို့”

“အား၊ အား၊ အား၊ ဖြန်း၊ ဖြန်း၊ ဖြန်း၊ ဝေါ”

ဟာ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ ကျီးတွေ ထပြီးပြီတာဗျို့။ ဒါကတော့ မဖဲဝါလာမယ့် သဘောပဲဗျို့။

“အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ ဘောင်တံငါ့ကွန်၊ မြောက်ရူဝံအတွင်း သင်္ချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါ ရောက်ရာအရပ်က ကြားသိပါစေ၊ ထနောင်းကုန်းက ကျုပ်တာတေတ မဖဲဝါကို ပင့်ဖိတ်ပါ”

တယ်၊ စားပွဲသောက်ပွဲနဲ့လည်း ကြိုလို့ပါဗျာ၊ မဖဲဝါရဲ့ တပည့်
လက်သား နက်ကျော်ကြီးနဲ့တကွ အမြန်ကြွခဲ့ပါတော့ သင်္ချိုင်းရှင်မ
ကြီးဗျာ”

ကျုပ် ပင့်ဖိတ်လို့ စကားဆုံးတာနဲ့...

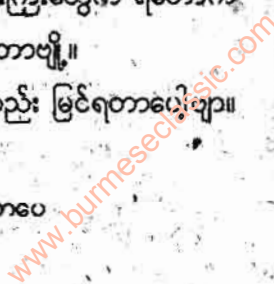
“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ”

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး အူသံကို တန်းကြားရတော့တာပဲဗျို့။
ဘိုးထွန်းကြွယ်က ကျုပ်ကို ဆတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ဒီဗွ
သောတ ဖွင့်ထားတာလေဗျာ။ ဘိုးထွန်းကြွယ် ကြားပြီပေါ့။
ဘိုးစိန်ညိုနဲ့ ချစ်ညိုက ဘာမှမကြားတော့ အုတ်ဂူကြီးကိုပဲ ကြည့်
နေကြတာဗျို့။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ၊ ဝူး”

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး အူသံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဗျို့။
ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဟော
လာပြီဗျို့။ အရပ်ကြီး ဆယ်ပေကျော်လောက်ရှိတဲ့ မဖဲဝါကြီးက
သူ့ရဲ့ နီဂိုရုပ်အတိုင်းပဲ ဂူတွေပေါ်က ရှုပ်ပြီးရွေလာတာဗျို့။ ဆံပင်
ဖားလျား၊ ထဘီရင်လျားကြီးနဲ့ဗျို့။ မျက်လုံးကြီးတွေက ရဲတောက်
ပြီး အကြမ်းပန်းကန်လုံးတွေလောက် ရှိတာဗျို့။

ကျုပ်မြင်သလို ဘိုးထွန်းကြွယ်လည်း မြင်ရတာပေါ့ဗျာ။

ဘိုးထွန်းကြွယ်က အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်တောင် ဟနေလို့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ လွတ်သတ္တိကောင်းတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးပါဗျာ။ နည်းနည်းမှကို ကြောက်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ။

မဖဲဝါက ဒူးခေါင်းကြီးတွေ ထောင်ပြီး ထမင်းပုံနဲ့ ဟင်းပုံကြီးကို တန်းစားတော့တာပဲဗျာ။ သင်္ချိုင်းထဲက အစားအစာ မှန်သမျှ မဖဲဝါ ပိုင်တာပဲဗျာ။ စားပြီပေါ့။

နွားပေါက်တစ်ကောင်လောက်ရှိတဲ့ နက်ကျော်ကြီးက လည်း သူ့အတွက် ကျွေးထားတဲ့ အမဲသားစိမ်းတွေကို အားရပါးရ စားတော့တာပဲဗျာ။ မဖဲဝါက နက်ကျော်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်ဗျ။

“မောင်တာတေ၊ ကျုပ်တွေ့တဲ့ ခွေးနက်ကြီးက ဒီကောင် ထက် ကြီးတယ်ကွဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ဘိုး၊ ဒီကောင်ကြီးပဲ၊ ရန်သူနဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ တိုက်တော့ခိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီးက နွား မဒန်းတစ်ကောင်လောက် ကြီးသွားတာ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဘိုးဖြင့် မဖဲဝါကိုရော နက်ကျော် ကြီးကိုရော ခုလိုကျွေးရတာ စိတ်ထဲ ကျေနပ်လိုက်တာကွယ်၊ ဘိုးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဘိုးလေ သူတို့ကို ဒီဘဝက ကျွတ်စေချင် လွတ်စေချင်လိုက်တာ မောင်တာတေရယ်”

“သူတို့ ကျွတ်ဖို့အချိန် မရောက်သေးဘူး ဘိုးရဲ့၊ ကျုပ် စိတ်ထင်တော့ တော်တော်လိုသေးတယ် ထင်တယ်ဗျ”

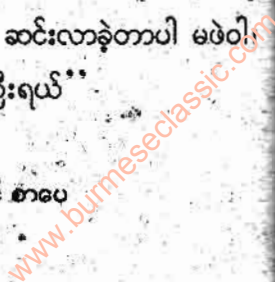
“ဟာ...တာတေ၊ ထမင်းပုံကြီး၊ ထမင်းပုံကြီး၊ ဟာ အမဲသားဟင်းတွေရောပဲ ကုန်သွားပြီကွ၊ ဟိုအမဲသားအစိမ်းတွေ လည်း မရှိတော့ဘူးကွ”

ချစ်ညိုက လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ကျုပ်ကို ပြောတယ်ဗျ။ သူတို့က မဖဲဝါကိုရော ခွေးနက်ကြီးကိုပါ မတွေ့ကြရဘူးလေဗျာ။

“ဟုတ်တယ် ချစ်ညို၊ ဘိုးထွန်းကြွယ်ရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ပြီပေါ့ ကွာ”

ဟော့ မဖဲဝါက စားလို့ပြီးကာနီးမှာ ကျုပ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ဖူးရယ်။ ကျုပ်က ချက်ချင်းပြောလိုက်တယ်။

“မဖဲဝါ၊ မဖဲဝါကို အခု အစားအသောက်ကျွေးတာ ဟောဒီက ဘိုးထွန်းကြွယ် ကျွေးတာပါ၊ ကျုပ်က ဘိုးထွန်းကြွယ် ကို မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပေးထားတယ် မဖဲဝါ၊ သူ မဖဲဝါကို ပြောစရာစကားရှိလို့ ရှမ်းပြည်ကတောင် ဆင်းလာခဲ့တာပါ မဖဲဝါ၊ ခဏနားထောင်ပေးပါ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးရယ်”

မဖဲဝါက ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို မျက်လုံးနီကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“မဖဲဝါ၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က ကျုပ်က ဂျပန်တော်လှန်ရေး စစ်သားတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်တပည့် ရဲဘော်အောင်ညွန့်ကို ဂျပန်တွေက ပြည်မြို့နားက ရွာလေးတစ်ရွာမှာ ဖမ်းပြီး သတ်ဖို့လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ကျင်းတူးပြီး သတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ မဖဲဝါနဲ့ ဟောဟိုက နက်ကျော်ကြီး ရောက်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို ကယ်ခဲ့လို့ ဂျပန်တွေ ထွက်ပြေးသွားပြီး ကျုပ်နဲ့ အောင်ညွန့် အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခုတော့ ကျုပ်တပည့် အောင်ညွန့်လည်း သေသွားပါပြီ။ မသေသေးတဲ့ ကျုပ်က အခုလို မဖဲဝါကို လာတွေ့ပြီး အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ မဖဲဝါကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း လာပြောတာပါဗျာ။

မဖဲဝါ ကျုပ်တို့အသက်တွေကို ဂျပန်လက်ထဲက ကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ် မဖဲဝါကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီကျေးဇူးအတွက် တစ်သက်လုံး မဖဲဝါကို ကျုပ် အမှတ်ရနေခဲ့တာပါ။”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

မဖဲဝါက တဟားဟားနဲ့ ရယ်တော့တာပဲဗျာ။ ပြီးတော့

ဘိုးထွန်းကြွယ်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။
ပြီးတော့ ထပ်ရယ်ပြန်တယ်။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

“ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး”

ဟော နက်ကျော်ကြီးကံပါ အူလို့ဗျာ။ မဖဲဝါက ကျုပ်
ဘက်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ သူ ဘိုးထွန်းကြွယ် ပြော
တာကို မှတ်မိတယ်လို့ ပြောတာဗျ။

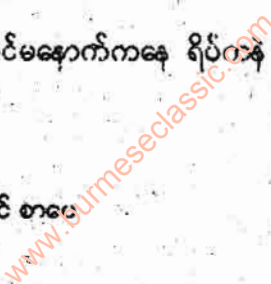
“ဘိုး မဖဲဝါက မှတ်မိသွားပြီတဲ့”

“မဖဲဝါ၊ ကျုပ် တစ်သင်္ကလုံး ပြုခဲ့သမျှ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်တွေကို မဖဲဝါအတွက် အမျှပေးဝေပါတယ်၊ မဖဲဝါ အမျှ၊
အမျှ၊ အမျှ သာဓုခေါ်ပါ မဖဲဝါ”

မဖဲဝါက သာဓုမခေါ်ဘူးဗျ။ ဒီအတိုင်း မျက်လုံးပြူးကြီး
နဲ့ပဲ ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတာနဲ့ လှစ်ကနဲ ပျောက်သွားရောဗျ။
ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဂူတွေပေါ်ကနေရွှေပြီး ပြန်ထွက်
သွားပြီဗျ။

“ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး”

နက်ကျော်ကြီးလည်း သူ့သခင်မနောက်ကနေ ရိပ်ကနဲ
ရိပ်ကနဲ ပါသွားရောဗျ။

“မောင်တာတေ၊ ဘိုး အမျှဝေတာကို မဖဲဝါက သာဓု
မခေါ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ဘိုး၊ မဖဲဝါ သာဓုမခေါ်နိုင်သေးဘူး ဘိုးရဲ့”
ကျုပ်ပြောတော့ ဘိုးထွန်းကြွယ်က စိတ်မကောင်းဘူးဗျ။

“မောင်တာတေရယ်၊ ဘိုး လိုအင်ဆန္ဒတော့ မောင်တာ
တေ ကူညီလို့ ပြည့်သွားပါပြီကွယ်၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို
ရင် ဘိုးလည်း ရှမ်းပြည်ကို ပြန်တော့မယ်ကွယ်၊ ကလေးကို
ရောက်ရင် ဘိုးဆီကို ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်ပါ မောင်တာတေရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုး”

အဲဒီညက သက်ကြီးခေါင်းချ ကြွက်တွန်တော့မှ
ထနောင်းကုန်းကို ကျုပ် ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်ဗျ။

တာတေ

ဘီလူးစောင့်တဲ့အင်း

ကျုပ်အဘယ့်ငယ်ငယ်က ဆရာတော်တစ်ပါးဆီမှာ အင်း
 ပညာ လိုက်စားဖူးတယ်တဲ့ဗျ။ အဘက စကားစပ်မိတိုင်း အင်းညှု
 တဲ့အကြောင်းတွေ ကျုပ်ကို ပြောပြတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ခါမှ

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေ

တော့ ကျုပ်ကို သင်မပေးဖူးဘူးဗျ။

ဆရာကြီးတွေနဲ့ လျှောက်လိုက်တော့လည်း အင်းတွေ တော်တော်များများ ကျုပ်မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ လွတ်စွမ်းတဲ့ အင်းတွေလည်း ကျုပ်ကို ဆရာကြီးတွေ အပ်နှံထားတာ၊ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ ဒီကနေ့အထိ အင်းချတဲ့ အင်းပညာကို ဘယ်သူကမှ သင်မပေးဖူးတာ မရှိဘူးဗျ။ အဘက ပြောပြောနေလို့ အင်းကျိုးတာ၊ အင်းကန်းတာ၊ အင်းပေါက်တာ တွေတော့ ကြားဖူးနေတာပေါ့ဗျ။

အင်းဆိုတာက သပ်သပ်၊ အိုင်ဆိုတာက သပ်သပ်၊ ခလဲ့ဆိုတာက သပ်သပ်၊ လက်ဖွဲ့ဆိုတာက သပ်သပ်ဗျ။ အင်းအိုင်ခလဲ့လက်ဖွဲ့လို့သာ ပေါင်းပြောနေကြပေမယ့် တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု မတူဘူးဗျ။

ကျုပ်ဆရာတော် ဦးဂုဏလည်း အင်းတွေ ချချနေတာတွေ့သားပဲဗျ။ ကျုပ်ကလည်း ဆရာတော် ခိုင်းတာသာ လုပ်ပေးနေတာလေ။ တစ်ခါမှ ပညာမတောင်းဖူးဘူး။ သင်ဖို့လည်း တစ်ခါမှ စိတ်မရှိခဲ့ဘူးဗျ။

ဆရာကြီးတွေနဲ့ လိုက်နေကျဆိုတော့ အင်းတွေ ဘယ်

လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် အသိဆုံးပေါ့ဗျာ။

“တာတေ၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်စဉ်းစားနေတာတုံးဟဲ့၊ နင့်ကို ငါခေါ်နေတာ နှစ်ခါတောင်ရှိပြီ တာတေရဲ့”

အမေခေါ်တာကို ကျုပ် တကယ်ကို မကြားလိုက်တာဗျ။ ကျုပ်က ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ အင်းအကြောင်းရောက်ပြီး တွေးနေတာ။

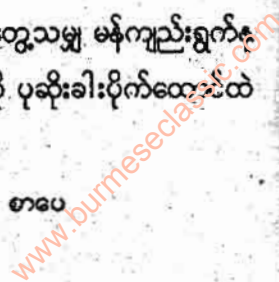
“အမေ ကျုပ်ကို ဘာပြောမလို့တုံး”

“ဝိုင်းထဲက မန်ကျည်းပင်မှာ ရွက်နုတွေ ထွက်နေလိုက်တာဟယ်၊ အဲဒါ အမေ ချဉ်ရည်ချက်ချင်လို့ အမေ့ကို ဟင်းတစ်အိုး ချက်လောက် တက်ခူးပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခူးပေးမယ်၊ ခူးပေးမယ်”

“မနေ့က နင့်အက သနပ်ရွက်အနုလေးတွေ ခူးလာတာရှိတယ်၊ မန်ကျည်းရွက်နဲ့ သနပ်ရွက်ကလေးတွေ ရောချက်မလို့”

တာစောဆိုတဲ့ ကျုပ်ကလည်း လွှတ်ဖင်ပေါ့တဲ့ကောင်လေဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောပြီးတာနဲ့ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီးသားဗျ။ နေ့လည်ဘက် ကျုပ်အိပ်နေကျ ကွပ်ပျစ်ခေါင်းရင်းက မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်ကို ကျုပ်တက်လိုက်တယ်။ တွေ့သမျှ မန်ကျည်းရွက်နုလေးတွေကို အကုန်ခူးတာဗျ။ ရသမျှကို ပုဆိုးခါးပိုက်ထဲထည့်

မှာ ထည့်ထားတာ။

“တာတေရေ...တာတေ၊ အရီး တာတေ ရှိလား”

ဝိုင်းဝမှာရပ်ပြီး ကျုပ်ကို ခေါ်နေတဲ့ အသံဗျ။ ကျုပ်က လည်း မန်ကျည်းပင်ပေါ်က ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မန်ကျည်း ရွက်ဆိုတာ နေပျောက်ထိုးတာ မဟုတ်တော့ ဝိုင်းဝကို မမြင်ရဘူး ဗျ။

“ဟေ...ဘယ်သူတုံးဟဲ့၊ လာလေ”

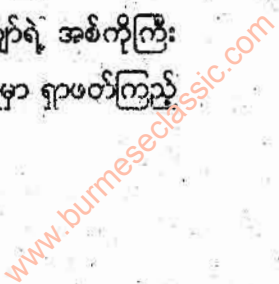
“ကျုပ်ပါ အရီး၊ လူတော်ပါ”

“ဟဲ့ လူတော် လာလေ၊ နင့်ညီ တာတေက မန်ကျည်း ပင်ပေါ်မှာ၊ အရီးက မန်ကျည်းရွက် ခူးခိုင်းထားလို့”

“ဟာ...ကိုကြီးလူတော်၊ ဝင်ခဲ့လေဗျာ၊ ကျုပ် ဒီမှာ မန်ကျည်းရွက် ခူးလို့ဗျ”

“ဪ...အေး၊ အေး”

ကိုလူတော်က ဝိုင်းထဲ ဝင်လာပြီးတော့ အိမ်ပေါ်တက် သွားတယ်။ အမေနဲ့ စကားပြောနေတယ်ဗျ။ ကိုလူတော်ဆိုတာ မနှစ်က ဆုံးသွားတဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း လူကျော်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး လေဗျာ။ ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့ ‘တိုက်နွား’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမှာ ရှာဖတ်ကြည့်

ဗျာ။ အဲဒီညကဆိုရင် ကျုပ်မှာ သူငယ်ချင်း လူကျော် သေသွားလို့ ဝမ်းနည်းနေတာကတစ်မျိုး၊ တိုက်ခွားကြီးက နောက်ထပ်ရွာသား တွေကို သတ်မှာ စိုးရိမ်လို့ မဖဲဝါနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ချည်မန်း ကွင်းစွပ်ရတာက တစ်မျိုးနဲ့ လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။

အမေ့အတွက် မန်ကျည်းရွက်တွေ ခူးပြီးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း မန်ကျည်းပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ခါးပိုက်ထောင်ထဲက မန်ကျည်းရွက်တွေကို အမေ့စကောထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ ကဲ လူတော်ရေ၊ နင့်ညီ တာဝေနဲ့ စကားပြောကြ ဦး၊ အရိုး ဟင်းအိုးလေး တည်လိုက်ဦးမယ်၊ နင့်ဘိုးညဏ်တော့ တောင်ပိုင်းက ကိုပုံတို့ခိုင်း သွားတယ်”

ကျုပ်က ကိုကြီးလူတော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တန်းလျား မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ဓနုဖြူဒေါ်ရီ ကြေးမီးခတ်ကလေး ခတ်ပြီး မီးညှိလိုက်တယ်။ မီးညှိပြီးသား ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကိုကြီးလူတော်ကို ကမ်းပေးလိုက် တယ်။ ပြီးမှ ကျုပ်က သောက်လက်စ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တိုလေး ကို မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်တယ်။

“တာတေ မင်းကတော့ နဂါးဆိုမှ နဂါးပဲနော်၊ တခြား ဘာဆေးလိပ်မှ မသောက်ဘူးလား။”

“မသောက်ဘူးဗျ၊ ကိုကြီးလူတော်ရ၊ ပြောင်းသောက်ရင် လည်း ကျုပ်က ချောင်းဆိုးလို့ဗျ”

“အေး ဒါတော့ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဆေးလိပ်ပြောင်းသောက် ရင် ချောင်းဆိုးတတ်တယ်”

“နို့ ကိုကြီးလူတော် ကျုပ်ဆီကို အလည်လာတာလားဗျ”

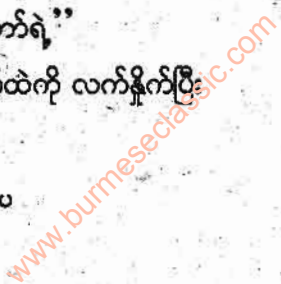
မေးသာမေးရတာပါဗျာ။ ကိုကြီးလူတော်က ကျုပ် သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီ လေ။

“မဟုတ်ဘူး တာတေရ၊ ငါ့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခု ရထားလို့ မင်းကို လာပြတာ၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့လည်း တိုင်ပင်ချင်လို့ကွ”

ကိုကြီးလူတော်ပြောတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ် တော်တော်စိတ်ဝင် စားသွားတယ်ဗျ။

“ဘာပစ္စည်းများတဲ့ ကိုကြီးလူတော်ရဲ့”

ကိုကြီးလူတော်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး

ယူလိုက်တယ်။ မျဉ်းကြောင်းတွေပါတဲ့ ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ်
 ထဲက ဗလာစာရွက်အလွတ်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အပြားလေးတစ်ခုပျ။
 'ကိုကြီးလူတော်က ဗလာစာရွက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြည့်
 လိုက်တယ်။

“ဟာ...အင်းချပ်ပါလား”

ကျုပ်က ပြောလိုက်တာပျ။ ဗလာစာရွက်ထဲမှာ သပိတ်
 ကွဲနဲ့ ချထားတဲ့ အင်းပျ။ ကိုကြီးလူတော်က ကျုပ်ကို အင်းချပ်
 ကလေး ထိုးပေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း စက္ကူနဲ့ပဲ ကိုင်ထားပြီး
 ကြည့်တာပါ။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တိုက်ဆိုင်မှုတွေက လွတ်
 အံ့သြဖို့ကောင်းတာပျ။ စောစောကလေးတင် ကျုပ်က အင်း
 အကြောင်းတွေ တွေးနေတာလေပျ။ အခု ကျုပ်လက်ထဲကို
 အင်းတစ်ချပ် ရောက်နေပါရောလား။ ကျုပ်ကလည်း ဆရာကြီး
 တွေ့နေသာ လိုက်ဖူးတာ၊ ဒီပညာတွေ ဘာမှတတ်တာ မဟုတ်ဘူး
 ပျ။

ကိုကြီးလူတော်ပြတဲ့ အင်းချပ်ကို ကြည့်သာ ကြည့်နေ
 တာ၊ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူးပျို့။

“ကိုကြီးလူတော် ဒီအင်းကို ဘယ်သူ့ဆီက ရတာတုံး”

“ဘယ်သူ့ဆီကမှ ရတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟိုတစ်နေ့က မြို့ကို နှမ်းအိတ်တွေ သွားရောင်းရင်း မြို့မှာ ကောက်ရတာ တာတေရ၊ မြို့ရောက်တုန်း ဘုရားဝင်ဖူးသွားဦးမယ်ဆိုပြီး ဘုရား သွားဖူးတာဟေ့။ နှမ်းဖိုးငွေတွေကလည်း နေ့လည်မှ ရမယ်ဆို တော့ အချိန်ရတာနဲ့ ဘုရားသွားဖူးတာ၊ ဘုရားနားက ညောင်ပင် ကြီးအောက်က ကောက်ရတာ”

“ဘယ်ဘုရားတုံးဗျ”

“ပြည်လုံးချမ်းသာဘုရားကြီးလေကွာ၊ ဘုရားနားမှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိပါကောလား၊ အေး၊ အဲဒီညောင်ပင် အောက်က ကောက်ရတာကွ၊ ငါကလည်း အင်းတွေ ဘာတွေ နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ အိမ်ရောက်တော့လည်း ဘာရယ် ညာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီစက္ကူလေးနဲ့ထုတ်ပြီး ဘုရားစင်အောက် မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပရိတ်စာအုပ်တွေ၊ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်တွေ ထည့် ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ထားလိုက်တာပါကွာ”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ၊ အစွမ်းရှိတဲ့အင်းဆိုရင်တော့ လည်း ထူးခြားမှုလေးတွေ ရှိလာမှာပေါ့ဗျာ”

“အေး...တာတေရေ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲကွ၊ အခု ထူးခြားမှုလေးတွေ ရှိလာလို့ မင်းဆီကို လာခဲ့တာဟေ့”

“ဗျာ၊ ထူးခြားတယ် ဟုတ်လား ကိုကြီးလူတော်၊ ဘာ တွေများ ထူးခြားလို့တုံးဗျ”

ကျုပ်က အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်တော့ ကိုကြီးလူတော်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကလေးကို နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ ဖွာနေတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆေးလိပ် ကလေးကို သစ်သားဆေးလိပ်ခွက်ကလေးထဲမှာ ထည့်ထားလိုက် တယ်။

“ဒီလိုကွ၊ ဒီအင်း ငါ့အိမ်ကိုရောက်တာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတာ နှစ်ခါရှိပြီကွ”

“ဗျာ၊ အင်းက ကိုကြီးလူတော်ကို အိပ်မက်ပေးတယ် ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ အိပ်မက်ဆိုပေမယ့်လည်း ဘာမှမြင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အသံပဲ ကြားရတာ၊ အိပ်မက် ထဲမှာ အသံပဲ ကြားရတာကွ”

“ဟင်...ဘာသံကြားရလို့တုံး”

“မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကြက်သွေးကို ကြေးခွက်မှာထည့်ပြီး ငါ့ကိုတိုက်ပါ။ အိမ်ထဲမှာ မတိုက်နဲ့၊ အိမ်ပြင် မှာတိုက်တဲ့”

“ဟာ...ကိုကြီးလူတော် တိုက်လိုက်ရောလား”

“မတိုက်ပါဘူး တာတေရ၊ ဘာအိပ်မက်မှန်းမှ မသိ တာ”

“ဒါ ပထမမက်တဲ့ အိပ်မက်ပေါ့ ဟုတ်လား ကိုကြီးလူ တော်၊ နောက်တစ်ခါမက်တဲ့ အိပ်မက်ကရောဗျ”

“နောက်တစ်ခါလည်း အသံအိပ်မက်ပဲ မက်တာကွ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားရတဲ့အသံက ပြောသကွ၊ ‘လူတော် မင်းက နာမည်သာ တော်တာ၊ တကယ်က လူညံ့ပဲ၊ ငါက ငါ့ကို မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ရင် မင်းကို နေ့ချင်း ညချင်း ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးမလို့ ပြောတာကွ၊ ငါက မင်းကောက်ရလာတဲ့ အင်းရဲ့ အင်းစောင့်နတ် ကွ လူတော်ရဲ့ ညံ့ပျံ့ကွာ’ လို့ ပြောတယ်ဟေ့။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါက ဆင်းရဲတယ်လေကွာ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ ယောက္ခမ ပေးတဲ့ ယာကွက်ကလေးရယ်၊ အဘပေးတဲ့ ယာကွက်ကလေး ရယ်ပဲ-ငါ့မှာ ရှိတာ မင်းသိပါတယ် တာတေရ၊ ငါလည်း လူ

တစ်ယောက်ပဲလေ၊ ချမ်းသာချင်တာပေါ့ကွာ။ အင်းစောင့်ကြီးက
ငါ့ကို ကြက်သွေးတိုက်ပြီး သူနဲ့ မိတ်ဖွဲ့လိုက်ရင် ငါ့ကို ချမ်းသာ
အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောနေတယ်ဆိုတော့ ငါ သူနဲ့ မိတ်ဖွဲ့
တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဗျာ”

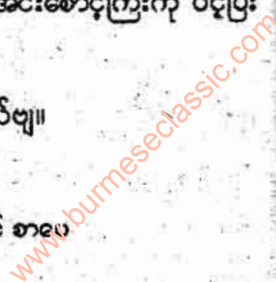
“အေး ဟုတ်တယ် တာဝေ၊ ငါ ချမ်းသာချင်တယ်ကွာ၊
ငါ့သားမယားကိုလည်း ချမ်းချမ်းသာသာ ထားချင်တယ်”

ကိုကြီးလူတော်ဆိုတာ ကျုပ်သူငယ်ချင်း လူကျော်ရဲ့
အစ်ကိုလေ။ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့ဗျာ။ လက်
လွတ်စပယ် မပြောချင်ဘူး။ ကျုပ် တွေးနေတယ်။ သေသေချာချာ
ကို ကျုပ် တွေးတယ်။

“ဒီတော့ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး ကိုကြီးလူတော်”

“အင်းစောင့်ကြီးကို ကြက်သွေးတိုက်ဖို့ မင်းလုပ်ပေးပါ
ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ကြက်မသတ်ရပါဘူး၊ ကြေးဖလားထဲကို
အဆင်သင့် ထည့်ပေးပါ့မယ်၊ မင်းက အင်းစောင့်ကြီးကို ပင့်ပြီး
သွေးတိုက်ပေးဖို့ပါ တာဝေရာ”

ကျုပ် တစ်ခုတွေးလိုက်မိတယ်ဗျာ။

“ကိုကြီးလူတော် ခဏလေးနေဦးဗျာ၊ ကျုပ် လုပ်စရာ တစ်ခုရှိလို့”

ကျုပ်က ဆေးလွယ်အိတ်ထဲက မျက်ကွင်းဆေးကို ထုတ် ယူပြီး အမှေကျောက်ပြင်မှာသွေးပြီး ကွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ထွက်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ချထားတဲ့ စက္ကူထဲက အင်းချပ်ကို ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။ အင်းက ဘာအင်းမှန်းတော့ မသိဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ အင်းပေါ်မှာ သန်လျက် ထမ်းပြီး ထိုင်နေတဲ့ ဘီလူးရုပ်ကတော့ ဆွဲထားတာ တော်တော်ကို ပီပြင်တာပဲဗျာ။ ကျုပ် ဘီလူးရုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး တော့ လန့်သွားတယ်ဗျ။ ကျုပ် လန့်သွားတာကို မြင်သွားတဲ့ ကိုကြီးလူတော်က ကျုပ်ကို ချက်ချင်းမေးရောဗျ။

“မင်း ဘာတွေ့လို့တုံး တာတေ”

“အင်းစောင့်ဘီလူးက လှုပ်နေတယ်ဗျ။ မျက်တောင် လည်း ခတ်နေတယ်၊ ဒီအင်းဟာ ဘီလူးစောင့်တဲ့အင်းအစစ်ပဲ ကိုကြီးလူတော်၊ ပြီးတော့ အင်းစောင့်က အသက်ဝင်နေတယ်”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတာ အမှန်ပေါ့ကွ တာတေရ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးလူတော်၊ ဒီအိလူးက ကိုကြီးကို အိပ်မက်ပေးတာ သေချာတယ်ဗျ”

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို သွေးတိုက်ဖို့ မင်းလုပ်ပေးမယ်မို့လား”

“အင်း၊ လုပ်ပေးမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် နေဦး ကိုကြီး လူတော်ရဲ့၊ အင်းစောင့်ဘီလူးက ဘယ်နေ့မှာ တိုက်ပါလို့ ပြော တုံး”

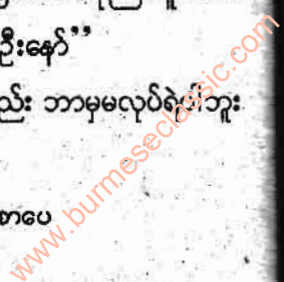
“အခုလာမယ့် လကွယ်နေ့ည သန်းခေါင်မှာ တိုက်ရ မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ တာတောရ”

“ဪ...အမှောင်ဆုံးညရဲ့ အမှောင်ဆုံးအချိန်ကြီးပါ လား ကိုကြီးလူတော်ရဲ့၊ အင်း...ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့က လဆုတ် သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ လိုပွါသေးတယ်လေ၊ ကျုပ် ဒီကြားထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ သိလာမှာပါလေ”

“အေး၊ အေး၊ ထူးခြားတာရှိရင်လည်း ငါ့ကို ပြောဦးကွာ တာတောရ”

“ဟာ စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊ ကျုပ် ပြောမယ် ကိုကြီးလူတော်၊ ကျုပ် တစ်ခုခု မပြောဘဲ ဘာမှမလုပ်နဲ့ဦးနော်”

“မလုပ်ပါဘူး တာတောရ၊ ငါလည်း ဘာမှမလုပ်ရဲပါဘူး”

ကွာ”

ကိုကြီးလူတော်က သူ့အင်းချပ်ကလေးကို စက္ကူနဲ့ ပြန်
တုပ်ပြီး အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးလူတော် ပြန်သွားတော့
မှ ကျုပ်လည်း နဂါးဆေးပေါ့လိပ် အသစ်တစ်လိပ်ညှိပြီး ဆေးလိပ်
ဖွာရင်း တွေးလိုက်တယ်။ ဘီလူးစောင့်တဲ့ အင်းချပ်မှာ အင်းစောင့်
ဘီလူး အသက်ဝင်နေတာကို ကျုပ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတာပျ။

ကျုပ် သိသလောက်တော့ အင်းစောင့်ဘီလူးက ကိုကြီး
လူတော်ကို ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ ဒီအတိုင်းတော့
မဖြစ်နိုင်ဘူးပျ။ အပေးအယူ တစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

အဲဒီနေ့က ကျုပ်လည်း အာခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ
လုပ်နေရတာနဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဆက်မတွေးဖြစ်ဘူးပျ။ ညရောက်
တော့မှ မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်တူကိုယ်ခွဲအရုပ်ကလေးကို လက်ထဲမှာ
ဆုပ်ထားပြီး ကျုပ် မဖဲဝါကို တိုင်တည်လိုက်တယ်။

“သင်္ချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါ၊ ကိုကြီးလူတော် ယူလာတဲ့ အင်း
ချပ်မှာ အင်းစောင့်ဘီလူးက အသက်ဝင်နေတာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
တွေ့ရတယ် မဖဲဝါ၊ အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ် သိချင်နေတယ်၊ အင်း
စောင့်ဘီလူးက သူ့ကို သွေးတိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ရင် နေ့ချင်း ညချင်း

ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ် ဒီအကြောင်းကို သေသေချာချာ သိချင်နေလို့ ပြောပြပါ မဲဝါ”

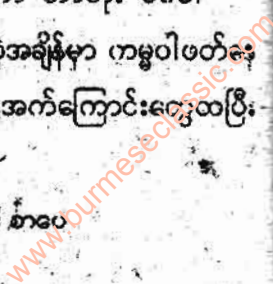
ကျုပ်က မဲဝါကို တိုင်တည်ပြီး မဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲရုပ်ကလေးကို ကျုပ်ခေါင်းအုံးအောက်မှာထားပြီး အိပ်လိုက်တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်က ဆယ့်နှစ်ရာသီပန်းပင်ကြီးနားကို ရောက်နေတယ်ဗျ။ စာစ်ပင်လုံး ဝါထိန်နေအောင် ပွင့်နေတဲ့ ဆယ့်နှစ်ရာသီအဝါပင်ကြီးအောက်မှာ မဲဝါက ကျုပ်အံ့ရွယ် ကောင်မလေးလို ဖန်ဆင်းပြီး ကျုပ်ကို ပြတယ်။ နားရွက်အပေါ်မှာ ဆယ့်နှစ်ရာသီအဝါပွင့်လေး ပန်ထားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးစိမ့်နေတဲ့ လေတွေ တဝေါဝေါ ဝိုက်နေပေမယ့် ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်ကြီးကတော့ ငြိမ်လို့ဗျ။

“တာဝေ၊ အဲဒီဘီလူးက လူပြည်က ဘီလူးမဟုတ်ဘူး။ စတုရဟာရစ်နတ်ပြည်က ဘီလူးဟဲ့၊ အဲဒီအင်းက သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲအစစ်နဲ့ စီရင်တာ”

“သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲအစစ်ဆိုတာ ဘာတုံး မဲဝါ”

“ရဟန်းလောင်း သိမ်ဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကမ္မဝါဖတ်နေတုန်း ရဟန်းလောင်းရဲ့ သပိတ်က အက်ကြောင်းတွေထဲပြီး

အလိုလို ကွဲသွားတာ၊ အဲဒါ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲအစစ်ပဲ၊ အင်းစီရင် တတ်တဲ့သူသာ အဲဒီသပိတ်ကွဲပေါ်မှာ စီရင်လိုက်ရင် အင်းက အသက်ဝင်တယ်”

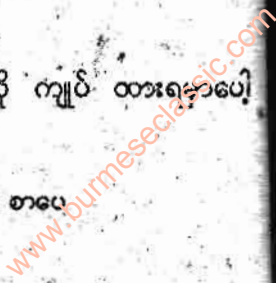
“ဪ... ဒီလိုကိုး”

“ဒါပေမဲ့ အခု နင်ပြောတဲ့ အင်းကို စီရင်တဲ့ဆရာက ဆရာမှိုင်းတဲ့၊ သူစီရင်တဲ့အင်းက လာဘ်ခေါ်အင်း၊ နက္ခတ်အဝင် အထွက်ကလည်းမှန်၊ အင်းကျိုး အင်းပေါက်တာလည်း မရှိတော့ အင်းက တန်းပြီးအသက်ဝင်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်းစောင့်တဲ့ ဘီလူးက စတုမဟာရာဇ်က ဘီလူးဖြစ်နေတာကို ဆရာမှိုင်း မသိရှာဘူး၊ နတ်မင်းကြီး မသိအောင် လူ့ပြည်ကို တိတ်တိတ် ကလေး ရောက်နေတာ၊ ဆရာမှိုင်းကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုံးနှစ်ကြာတော့ ဆရာမှိုင်းရဲ့ တစ်ကိုယ် လုံးက သွေးတွေကို တစ်စက်မကျန်အောင် စုပ်ယူလိုက်တယ်၊ ဆရာမှိုင်း သေတော့ လည်ပင်းမှာ ဘီလူးစွယ်နှစ်ပေါက် တွေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဘာဖြစ်မှန်း မသိကြဘူး၊ နတ်ဘီလူး စောင့်တဲ့အင်းက အင်းပျံဟဲ့ တာတော့ရဲ့၊ ပျံလို့ရတယ်၊ ဆရာမှိုင်း

သေတော့ ဘီလူးက အင်းပျံနဲ့ ပျံထွက်ပြီး နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာတယ်။ စီးပွားပျက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတော့ မယ့်လုပ်နေတဲ့ ကိုစဆိုတဲ့ လူလက်ထဲကို အင်းရသွားပြီး မိတ်စွဲ ကြတယ်။ ကိုစဆိုတဲ့လူလည်း ဘီလူးလုပ်ပေးလို့ နေ့ချင်း ညချင်း ချမ်းသာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးနှစ်ကြာတော့ ဘီလူးက ကိုစနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေကို တစ်စက်မကျန် စုပ်ယူပစ်လိုက် တယ်။ ကိုစလည်း သေတော့ လည်ပင်းမှာ ဘီလူးအစွယ်ရာ နှစ်ပေါက်နဲ့ သေတာပဲ။ ဘာဖြစ်မှန်းကို လူတွေက မသိတာ ဒီဘီလူး လူ့ပြည်ရောက်နေတာ လူ့သက်တမ်းနဲ့တွက်ရင် ဆယ်နှစ် ရှိပြီ။ သူ သွေးစုပ်ပြီး သတ်ခဲ့တဲ့လူ လေးယောက် ရှိသွားပြီ။ အခု နင်ပြောတဲ့ အကောင်က ငါးယောက်မြောက် အကောင်ပဲ။ သိပ်ချမ်းသာချင်တဲ့လူတွေ သေတာပေါ့ တာတေ။

လူ့လောကမှာ ဘီလူးကြောင့်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ နတ်ကြောင့်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ သရဲကစ္စကြောင့်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ကောင်တွေ ဘီလူး သွေး ဖောက်စုပ်တာ ခံကြရတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကိုကြီးလူတော်ကို ကျွန်ုပ် ထားရမှာပေါ့

ဖဲဝါ”

“နင် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ တာတော၊ နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် နင့်ဆရာကြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူတုံး မဖဲဝါ”

“ဘိုးလူပေလေ၊ ကဝေပျံနဲ့ စုန်းမ ရပြီး မွေးတဲ့လူလေ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက သွေးကို ပြောင်ပြန်စီးခိုင်းလိုက်တော့ သူမတူအောင်စွမ်းတဲ့ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ တာတော”

“ဟာ...ဘိုးလူပေ ရောက်လာမယ် ဟုတ်လား-မဖဲဝါ”

“ဟုတ်တယ် တာတော၊ ဒီဘီလူးကိစ္စကြောင့် ရောက်လာ မှာ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက သူ့ကို ခိုင်းလိုက်လို့ သူလာရမှာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မဖဲဝါရယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“နင်ကတော့ ဘိုးလူပေကို ခါတိုင်းလိုပဲ လိုတာတွေ ကူညီပေးရမှာပေါ့ ဟာတော”

ကျုပ် အိပ်မက်ကနေ လန့်နှိုးလာတော့ ဆရာတော် ကျောင်းက တုံးမောင်းတောင် ခေါက်နေပြီဗျ။

“တုံ၊ တုံ၊ တုံ၊ တုံ၊ တုံ”

ကျုပ်တို့အညာသားတွေရဲ့ စည်းစိမ်ထဲမှာ မနက်စောစော

တုံးမောင်းခေါက်သံကို နားထောင်ရတာလည်း စည်းစိမ်တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ဆရာကြီး ရောက်လာမယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲ တော်တော်ပျော်နေတာဗျ။

ဒါပေမဲ့ မိုးလင်းတာနဲ့ ကျုပ် ကိုကြီးလူတော်အိမ်ကို သွားပြီး ကိုကြီးလူတော်ကို ခေါ်ထုတ်လာတယ်။ လမ်းရောက်တော့မှ ကျုပ်က မဖဲဝါ ပြောတာတွေကို ကိုကြီးလူတော်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကိုကြီးလူတော်လည်း ကြောက်ပြီး အင်းချပ်ကိုတောင် အိမ်မှာ မထားရဲအောင် ဖြစ်သွားရောဗျ။

“ကိုကြီးလူတော် ဘာမှမကြောက်နဲ့ဗျ။ လူ့စည်း ဘီလူးစည်းဆိုတာ ဒီလောကကြီးမှာ ရှိတယ်၊ ကိုကြီးသာ ကြက်သွေးတိုက်ပြီး မိတ်မဖွဲ့မရင်း သူ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူးဗျ။ ပြီးတော့ သူချိန်းထားတဲ့ လကွယ်ည သန်းခေါင်အထိ သူစောင့်နေမှာပဲ။ ကိုကြီးလူတော်က ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအတိုင်းလေးအာ နေလိုက်၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် ကျုပ်ဆရာကြီး ဘိုးလူပေ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

“ဟေ...ဘိုးလူပေ လာမယ် ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်”

တာ တာတေရာ၊ အေး ဒါဆိုရင် ငါမကြောက်တော့ဘူး၊ မင်းသာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ပေးပါတော့ကွာ”

“ဟာ စိတ်ချစမ်းပါ ကိုကြီးလူတော်ရာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်သူငယ်ချင်း လူကျော်ရဲ့ အစ်ကိုကြီးလေဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ် အစ်ကိုကြီးပဲပေါ့ ကိုကြီးလူတော်”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကို ငါ အားကိုးပါတယ် တာတေ ရယ်၊ မင်းသာ ဒီကိစ္စကို အခုလို မဖဲဝါဆီမှာ မေးမကြည့်ရင် ငါဟာ လူ့ဘဝမှာ သုံးနှစ်ပဲ နေရတော့မှာ၊ ပြီးရင်လည်း ဘီလူး သွေးဖောက်စုပ်ခံရပြီး သေရမယ့်ကောင်လေ၊ မင်းကြောင့် ငါ မသေတာပါ တာတေရာ”

ကျုပ် သေသေချာချာ ပြောဆိုပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ မဖဲဝါ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ။ ဘိုးလူပေ နှစ်ရက်ကြာတော့ ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ဘန်ဘွေးကုန်းမှာပဲ ဘည်းတယ်။ ကိုစံအေးကြီး ကျုပ်ကို လာခေါ် လို့ ဘန်ဘွေးကုန်းကို လိုက်ခဲ့တော့ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို ပြုံးပြုံး လေး ဆီးကြိုနေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ကို ရယ်စရာပြော တယ်။

“မောင်တာတေ၊ မင်းတို့ရွာမှာ ထူးထူးခြားခြား ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်ဆို”

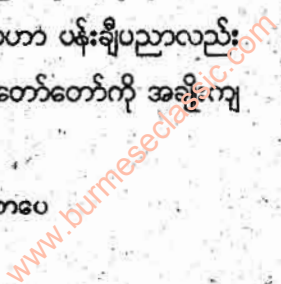
“ဟုတ်ပါ့၊ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပြီး အင်းချပ်ကို ကြည့်လိုက်တာ လန့်တောင်သွားတယ်ဗျာ”

“ဟေ...ဟုတ်လား မောင်တာတေ၊ ဘာမြင်ရလို့တုံး”

“အင်းစောင့်ဘီလူးက သန်လျက်ကြီးထမ်းလို့ဗျ၊ လှုပ်နေ တယ်၊ ပြီးတော့ မျက်တောင်ခတ်တယ်”

“ဟေ...ဘယ်တော့မှ မျက်တောင်မခတ်တဲ့ ဘီလူးက မျက်တောင်ခတ်ပြတယ်ဆိုတော့ သူ့ အသက်ရှိကြောင်း မောင်တာ တေကို တမင်လုပ်ပြတာပေါ့ကွယ်၊ နို့ နေပါဦး မောင်တာတေရဲ့၊ မင်းတွေ့တဲ့အင်းက ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးတုံး”

“မဖဲဝါ ပြောတာတော့ ရဟန်းလောင်း သိမ်ဝင်တဲ့အချိန် မှာ ကမ္မဝါဖတ်တုန်း အလိုလိုကွဲသွားတဲ့ သိမ်ဝင်သမိတ်ကွဲမှာ စီရင်ထားတာတဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်တွေ့တာကတော့ အင်းကို အောက်ကချပြီးမှ ဘီလူး သန်လျက်ထမ်းပြီး ထိုင်တဲ့ပုံကို အပေါ် က ဆွဲထားတာဗျ။ ဒီအင်းကို စီရင်တဲ့ဆရာဟာ ပန်းချီပညာလည်း တတ်ပုံရတယ်ဗျ။ သူ့ဆွဲတဲ့ ဘီလူးပုံဟာ တော်တော်ကို အချိုးကျ

တာပဲ ဆရာကြီးရဲ့”

ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ဘိုးလူပေက ပြုံးပြုံးကြီး
ကျုပ်ကို ကြည့်တယ်ဗျ။

“မောင်တာတေက အမှန်းအဆ တော်တော်ကို တော်ပေ
တာပဲကွယ်၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီအင်းကို စီရင်တဲ့
ကိုမှိုင်းဆိုတဲ့လူက ပန်းချီဆရာကွဲ့၊ ဆေးလေးဝါးလေးလည်း
ကုတယ်၊ ဒါကြောင့် အင်းပေါ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ဘီလူးစုံက
မောင်တာတေ ပြောသလို လက်ရာမြောက်နေတာကွဲ့၊ သိမိဝင်တဲ့
အချိန် သပိတ်အလိုလိုကွဲ့တယ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ
ကွယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီသပိတ်ကွဲ့ဟာ မှော်ဝင်ပစ္စည်း ဖြစ်သွား
ရောကွဲ့၊ ကိုမှိုင်းဆိုတဲ့လူက ဗေဒင်လေးကလည်းတတ်၊ နက္ခတ်
ကလေးကလည်း နားလည်၊ အင်းပညာလေးကလည်းတတ်ဆို
တော့ နက္ခတ်ဖမ်းတာကလည်း မိသွားပြီး သူ့အင်းဟာ တကယ့်
ကို အသက်ဝင်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ သူ့အင်းကို အစောင့်ချက်ချင်း
ကပ်တော့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအစောင့်က လူပြည်က အစောင့်
မဟုတ်ဘဲ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်က နတ်ဘီလူးက အလစ်ဝင်
လာပြီး သူ့အင်းကို ကပ်တော့တာကွဲ့၊ ဒါကို ကိုမှိုင်း ဘယ်သိမှ

တုံး၊ သူ့အင်း စွမ်းတာပဲ သူ့သိသွားတာ၊ ဘီလူးကလည်း ဘီလူး ဆိုးကွဲ့၊ သွေးအင်မတန်သာတဲ့ကောင်၊ ကိုမှိုင်းကို ကြက်သွေးတိုက် ပြီး သူနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ခိုင်းတယ်၊ ကိုမှိုင်းကလည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ တစ်လတစ်ခါ လကွယ်ည ဆန်းခေါင်တိုင်းမှာ ကြက်သွေးတိုက် တော့တာ မောင်တာတေရဲ့၊ လူပဲလေ၊ သိပ်ချမ်းသာချင်တာပေါ့ ကွယ်၊ ဘီလူးကလည်း သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပြီး လုပ်ပေးလိုက်တာ မှ ဆေးလေးဝါးလေး မတောက်တခေါက်နဲ့ ကုနေရာကနေ နာမည်ကျော် ဆရာကြီးကို ထဖြစ်တော့တာဟေ့။ ဆရာမှိုင်း ကုမှ ပျောက်တာ၊ ဆရာမှိုင်းဆေးသေခက်မှ ပျောက်တာနဲ့ကို လူတွေဖြစ်ရန်ကြတာဟေ့၊ ငွေတွေဆိုတာမှ ရလိုက်တာ မောင်တာတေရယ်၊ ပြီးရင် သေတ္တာထဲ ထည့်ထားတဲ့ ငွေတွေက ပွားနေသေးတယ်။ တစ်နှစ်ကြာတော့ ဝိုက်ထဆောက်တော့တာ ပေါ့ကွယ်၊ နောက်တစ်နှစ်ကြာတော့ မယားငယ်ယူတယ်၊ မယား ကြီးကို တိုက်တစ်လုံး၊ မယားငယ်ကို တိုက်တစ်လုံး၊ သူကတော့ အော်စတင်ကားလေးတစ်စီးနဲ့ မယားနှစ်ယောက်ကြား အဆင် တော်ကူးလို့ပေါ့ကွယ်၊ သုံးနှစ်လည်းပြည့်ရော ဘီလူးက သူ့လည် ချောင်းကို ကိုညှိဖောက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေ စုပ်သွား

တော့တာပဲကွယ်”

“ဒီဘီလူးက တော်တော်ကို ဆိုးတာပါလား ဆရာကြီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ စတုမဟာရာဇ်မှာကို ဆိုးလွန်းလို့ နတ်မင်းကြီးတွေက သူ့ကို ပိတ်လှောင်ထားတာ၊ ဒါကို ဒီဘီလူးက ဘယ်လိုလွတ်လာတယ် မသိပါဘူးကွယ်၊ လူ့ပြည်မှာ လာပြီးမွေနေတော့တာကွဲ့၊ အခုတော့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက နတ်မင်းကြီးလေးပါးကို အကြောင်းကြားပြီးပါပြီလေ။ ဒီဘီလူးကို ဖမ်းပြီး နတ်မင်းကြီးတွေလက်ကို ပြန်အပ်ဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ကြလို့ ကျုပ် ဒီကို ရောက်လာတာကွဲ့၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့တွေက ကျုပ်ကို ပြောကြတယ်။ ဘိုးလူပေ ရှာနေတဲ့ ဘီလူးက ဘိုးလူပေရဲ့တပည့် ထနောင်းကုန်းက ဖာတေ့ဆီမှာ ရောက်နေတယ်တဲ့”

ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တယ်။

“ကျုပ်ဆီ ရောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာသား ကိုလူတော်ဆီကို ရောက်တာပါ၊ ကိုလူတော်က မြို့တက်ပြီး နှမ်းသွားရောင်းရင်းကနေ ကောက်ရလာတာ”

တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ အဲဒါ သူ နားမလည်လို့ဆိုပြီး ကျုပ်ကို လာပြ
တာ၊ ကျုပ်က ဆေးကွင်းပြီးကြည့်တော့ ဘီလူးအသက်ရှိတာကို
တန်းတွေ့သွားတာဗျ၊ ပြီးတော့ ကိုလူတော်က ကျုပ်ကို လာပြီး
အကူအညီတောင်းတာ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဘီလူးက သူ့ကို အိပ်မက်
ပေးသတဲ့၊ သူ့ကို ကြက်သွေးတိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့တဲ့ဗျ၊ အဲဒါကို
ကိုကြီးလူတော်က သူ မတိုက်ခံလို့ ကျုပ်ကို တိုက်ပေးဖို့ လာပြော
တာဗျ၊ ဒီမှာတင် ကျုပ်က မဖဲဝါကို မေးကြည့်တာ ဆရာကြီးရဲ့၊
မဖဲဝါက ကျုပ်ကို ပြောတယ်၊ နင် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ တာတေတဲ့၊
နင့်ဆရာကြီး ဘိုးလူပေ နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ရောက်လာလိမ့်မယ်
တဲ့ဗျ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ မောင်တာတေရယ်၊ မင်းက
တော့ တကယ့်လူပေပဲကွယ်၊ ကျုပ်ရောက်လာမှာကိုတောင် မင်း
က ကြိုသိနေတာပါလား”

“ဟာ ကျုပ်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ မဖဲဝါ
သိတာပါဗျ”

“အေးလေကွယ်၊ မဖဲဝါ သိတော့လည်း မင်းသိတာပဲ
မဟုတ်လား မောင်တာတေရဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဘိုးလူပေက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ကို ပြောတယ်။

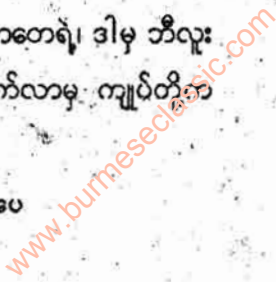
“မောင်တာတေ၊ ကျုပ်တို့တော့ အခုလာမယ့် လကွယ် ညအထိ စောင့်ရတော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ဒီဘီလူးက လကွယ်ညရောက်မှ ထွက်မှာကွဲ့”

ကျုပ်က ရက်ကို တွက်ကြည့်တယ်။ လကွယ်ဖို့က လေး ငါးရက်တော့ လိုသေးတာပဲ။ ဘီလူးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဖို့ဆိုတာ ရော လွယ်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ဖြစ်မှာက ကျုပ်တို့ရွာထဲမှာ။ ရွာထဲမှာများ အန္တရာယ်တွေဘာတွေကျမှာလားလို့ ကျုပ်တွေ့နေမိ တာဗျို့။ တွေးရင်းနဲ့ ကျုပ် တစ်ခုသတ်ရသွားတယ်ဗျ။

“ဪ...ဆရာကြီး၊ လကွယ်ညရောက်ရင် ကိုလူတော် ကို သွေးတိုက်ခိုင်းရဦးမှာလား”

ကျုပ်က ဆရာကြီး ဘိုးလူပေကို မေးလိုက်တယ်။ ဘိုးလူ ပေက ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်။

“ဟာ တိုက်ခိုင်းရမှာပေါ့ မောင်တာတေရဲ့၊ ဒါမှ ဘီလူး က လွယ်လွယ်ထွက်လာမှာကွဲ့၊ ဘီလူးထွက်လာမှ ကျုပ်တို့ဘာ

အလုပ်လုပ်ရမှာလေကွယ်”

“ဪ...ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ဒါဆိုရင် ကိုလူတော်ကို ကျုပ် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ကျုပ် ထနောင်းကုန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ပိုင်းထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့...

“ဟော...ဟိုမှာ တာတေ ပြန်လာပြီ၊ တာတေ ဒီမှာ လူတော်က နှင့်ကို စောင့်လို့”

ကျုပ်က အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့တယ်၊ တန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်တာနဲ့ ကိုကြီးလူတော်က တန်းပြောတာမျိုး။

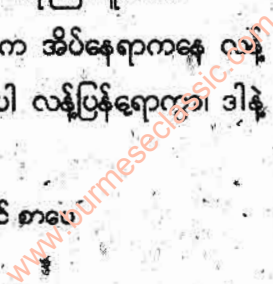
“တာတေရေ၊ ငါတို့အိမ်မှာတော့ ထူးထူးခြားခြားတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီဟေ့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျ”

“ညက ငါ့မိန်းမရော၊ ငါ့ကလေးနှစ်ယောက်ရော လန့် ကြလို့ဟေ့”

“ဗျာ...လန့်တယ်ဟုတ်လား ကိုကြီးလူတော်”

“အေးလေ၊ ပထမ အငယ်မက အိပ်နေရာကနေ လှုပ် အော်တယ်၊ ခဏနေတော့ အကြီးမကပါ လန့်ပြန်ရောကွာ၊ ဒါနဲ့

ငါက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ချောမောပြီး ပြန်သိပ်ရတာပေါ့ကွာ၊
မနက်မိုးလင်းကာနီးတော့ ငါ့မိန်းမပါ လန့်အော်လိုကွာ”

“ဟင်၊ ဘာကို လန့်ကြတာတုံးဗျ”

“ဘာရယ်လို့ကို မဟုတ်တာကွ တာတောရ၊ အိပ်ပျော်နေ
ရင်းကနေ လန့်သွားပြီး အော်ကြတော့တာဟေ့”

“နို့ ခင်ဗျားရော မလန့်ဘူးလား ကိုကြီးလူတော်ရဲ့”

“ငါကတော့ မလန့်ဘူးကွ တာတောရ”

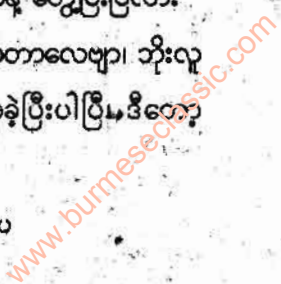
“အင်းစောင့်ကံ လကွယ်ကာနီးသာလို့ သတိပေးတာနေ
မှာပါဗျာ၊ ကိုကြီးလူတော် သူ့ကို ဘာပြောထားသေးတုံး”

“ဟေ့အေး၊ မင်းက ဘာမှမလုပ်နဲ့ဆိုလို့ ငါ ဘာမှမလုပ်
ဘူးလေကွာ”

“ဪ...ကောင်းတယ် ကိုကြီးလူတော်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်
နဲ့တော့ဗျ၊ ကျုပ်ဆရာကြီး ဘိုးလူပေလည်း ရောက်နေပြီဗျ”

“ဟေ...ဆရာကြီး ဘိုးလူပေ ရောက်ပြီ ဟုတ်လား၊
ဟာ...အားရှိလိုက်တာကွာ၊ မင်းရော ဘိုးလူပေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“ကျုပ် အခု ဘိုးလူပေဆီက ပြန်လာတာလေဗျာ၊ ဘိုးလူ
ပေကို အကျိုးအကြောင်းအားလုံး ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့

ကိုကြီးလူတော် ဒီကပြန်တာနဲ့ အင်းစောင့်ကို ပြောလိုက်ပါ။
လကွယ်နေ့ညသန်းခေါင်မှာ ကြက်သွေးတိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့မယ်လို့
အိမ်သားတွေကို ထိတ်အောင်လန့်အောင် မလုပ်ဖို့ပြောဖျာ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ငါပြောလိုက်မယ် တာတေ”

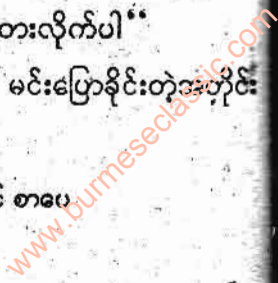
နောက်တော့ ကိုကြီးလူတော်က ဆေးလိပ်သောက်ရင်း
ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခဏလောက်ထိုင်ပြီး စကား
ပြောနေသေးတာဗျာ။ စကားပြောရင်းနဲ့ ကျုပ်က သတိရပြီး မေး
လိုက်တယ်။

“နေဦးဗျာ ကိုကြီးလူတော်ရဲ့ ဒီအင်းအကြောင်းကို ကိုကြီး
လူတော် ဘယ်သူ့ကို ပြောမိသေးလဲ”

“ဟေ့အေး မပြောဘူးကွ၊ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ငါလာ
ပြောတာ၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး၊ ငါ့မိန်းမကိုတောင်
မပြောဘူး တာတေ”

“ဟာ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ မပြောနဲ့ ကိုကြီးလူတော်၊
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲဗျာ၊ ကဲ ဒီကပြန်ရင်သာ
ကျုပ်ပြောသလို အင်းစောင့်ကို ပြောထားလိုက်ပါ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ တာတေ၊ မင်းပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း

ငါပြောထားလိုက်မယ်”

“ဪ လကွယ်မရောက်ခင် ကြက်ဖကြီးကြီးတစ်ကောင် ရှာထားဦးဗျ၊ နီးတော့မှ ရှာလို့မရရင် ခက်မယ်”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချ တာတေ၊ အရှေ့ပိုင်းက ကြက်စွဲ တွေဆီမှာ ပိုင်းမဝင်တော့တဲ့ ကြက်ဖကြီးတွေ ရှိတယ်၊ အသားဈေး လောက်နဲ့ရောင်းမယ့် ကြက်တွေ ငါ မေးထားပြီးသားကွ”

ကိုကြီးလူနတ် ပြန်သွားတော့မှ ကျုပ်လည်း မနေ့က ယာထဲကခုတ်လာတဲ့ ပြောင်းရိုးတွေကို စင်းခုံကိုယူလာပြီး ပြောင်း ရိုးတွေ စင်းရတော့တာမျိုး။ ကျုပ်တို့နွားကြီးတွေဆိုတာ အဘနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဂရုစိုက်ထားလို့ ဝဖီးနေကြတာဗျ။ အဘက သူ့နွားကြီး တွေကို ဂရုမစိုက်ရင် လွတ်စိတ်ဆိုးတာဗျ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီး ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတယ်ဗျ။

“ကိုကြီးတာတေရေ၊ ညကတော့ ရွာမြောက်ပိုင်းကလူ တွေ အိပ်နေရင်း လန့်ကြလို့တဲ့ဗျာ”

“ဟေ...လန့်လို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်အိမ်တွေကလူတွေ လန့်တာတုံးကွ”

“တော်တော်များများကို လန့်တာဗျ၊ မြောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးလိုပဲ ကိုကြီးတာဝေရ”

“နေပါဦးကွ၊ ကိုလူတော်တို့နေတဲ့ အပိုင်းလား”

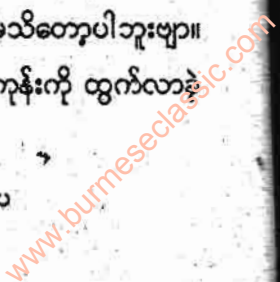
“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ လေးလေးလူတော်တို့ပိုင်းနဲ့ ကပ်လျက်ပိုင်းတွေက စပြီးလန့်တာတဲ့ဗျ၊ နောက်တော့ တခြားပိုင်းတွေပါ ကူးသွားတာဆိုပဲ”

“ဟေ...ဘယ်လိုလန့်တာတုံးကွ ကျောက်ခဲရ၊ ဘာကို မြင်လို့ လန့်တာတုံး”

“ဟာ...အိပ်ပျော်နေရင်းကို လန့်တာတဲ့ဗျ၊ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ပျော်နေရာကနေ လန့်အော်ကြတာတဲ့ဗျ၊ ပြောရရင်တော့ ကိုကြီးတာဝေ တစ်ခါပြောဖူးတဲ့ ခုနစ်စဉ်တိုက်ဆိုတာမျိုးလိုပဲဗျ။ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်နေရင်းက သူအော် ငါအော်နဲ့ လန့်အော်ကြတာတဲ့ဗျ၊ ပြီးတော့ တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ကူးသွားတာတဲ့ဗျ၊ မြောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးလိုလိုပဲ”

“ဟေ...ဟုတ်လားကွ၊ ထူးဆန်းလှချည်လား”

ကျွပ်လည်း ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျောက်ခဲတို့ ပြန်သွားတော့ ကျွပ် ဘန်ဘွေးကုန်းကို ထွက်လာခဲ့

ယ်။ ဘိုးလူပေကို ကိုလူတော်တို့မိသားစု ပထမညက ဖြစ်တာ
ယ်။ ညက ကိုလူတော်တို့နေတဲ့ ရွာမြောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်တာတွေ
ယ်ကို ကျုပ်က ဘိုးလူပေကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျုပ်ပြောတာ
နားထောင်ပြီးတော့ ဘိုးလူပေက ခေါင်းညိတ်တယ်ဗျ။

“ဒီဘီလူးကတော့ လက်စွမ်းပြနေပြီ မောင်တာတေရေ၊
မောင်လူတော်ကို ကြောက်အောင် လုပ်ပြနေတာကွဲ့။”

“ဒီအတိုင်း လွတ်ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာကြီး။”

“ဖြစ်ပါတယ် မောင်တာတေရဲ့။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်။
သူ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ မောင်လူတော်ကို သူ့စွမ်းကြောင်း ပြနေ
တာပါ။ မောင်လူတော်ကိုသာ သေသေချာချာ ပြောထားနော်။”

“ပြောထားတံယ် ဆရာကြီး၊ လဲကွယ်နေ့ညမှာ ကြက်
ဆွေးတိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့မယ်လို့ ပြောခိုင်းထားတယ်။”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ခြော် နေဦးကွဲ့
အောင်တာတေရဲ့၊ မင်းလူက မင်းပြောခိုင်းတာကို မပြောသေးဘူး
ဆင်တယ်။ ဒီကပြန်ရင် မောင်လူတော်ဆီကို သွားပြီး သေသေ
ချာချာ ပြောခိုင်းလိုက်ဦးကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။”

ဆရာကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စကားစမြည် ပြောဆိုပြီးတော့ ဆရာကြီးက ဘုရားခန်း ဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ထပြီးပြန်လာတယ်။ ထနောင်းကုန်းကိုရောက်တော့ ကျုပ်မြောက်ပိုင်း ကိုတော်တို့အိမ်ကို တန်းသွားလိုက်တယ်။

“ဟာ...တာဝန် လာဟေ့၊ အတော်ပဲ၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးကွ၊ မင်းလည်း ကြားပြီးရောပေါ့၊ ညက မြောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး လန့်ကြတယ် ဆိုတာလေ”

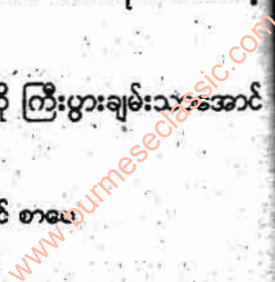
“ကျုပ် ကြားပြီးပါပြီဗျာ၊ ကိုကြီးလူတော် အင်းစောင့်ကို ကျုပ်ပြောခိုင်းတာ ပြောပြီးပြီလား”

“ဟာ...မပြောရသေးပါဘူးကွာ၊ အိမ်မှာက လူကို မလစ်တာကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ မပြောရသေးတာ”

“ဪ...အဲဒါကြောင့် ဖြစ်တာဗျ၊ ကဲ ကဲ အခု လူရှင်းနေတုန်း သွားပြောလိုက်ဗျာ”

ကျုပ်တွန်းတော့မှ ကိုကြီးလူတော်က ထသွားပြီး ဘုရားစင်အောက်က လွယ်အိတ်ကို နှိုက်တယ်။ အင်းကိုပတ်ထားတဲ့ စက္ကူကိုဖြည့်ပြီး ပြောသဗျ။

“အင်းစောင့်ကြီးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ကြီးပွားချမ်းသာအောင်

အာင့်ရှောက်ဖို့ ရောက်လာတာကို ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ အခုလာ
 သ့် လကွယ်ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ ကြက်သွေးတိုက်ပြီး အင်း
 အာင့်ကြီးနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပါ့မယ်။ ကျုပ်ကို အမြန်ဆုံး ချမ်းသာအောင်
 ဆုပ်ပေးပါဗျာ။ အင်းစောင့်ကြီး ပြောသလို လတိုင်း လကွယ်ည
 သန်းခေါင်ချိန်တိုင်းမှာ ကျုပ်က အင်းစောင့်ကြီးကို ကြက်သွေး
 တိုက်ပါမယ်။ အခုလည်း လူတွေ ထိတ်လန့်ကုန်ကြတာ အင်းစောင့်
 ကြီးအစွမ်းမှန်း ကျုပ်သိပါတယ်။ နောက်ထပ် ထိတ်အောင်လန့်
 အောင် မလုပ်ဖို့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ် အင်းစောင့်ကြီးဗျာ”

ကိုကြီးလူတော်က ပြောတော့လည်း သေသေချာချာ
 ပြောသားဗျ။ ကျုပ်လည်း သူပြောတာကို သေသေချာချာ နား
 ထောင်နေတာဗျ။ သူ့စကားဆုံးတော့ ကိုကြီးလူတော်က ကျုပ်ကို
 လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ။ ဘာလိုသေးတုံးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့
 ဗျာ။ ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှ အင်းချပ်ကလေးကို
 စက္ကနဲ့ ပြန်ထုပ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲကို ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။

“ကဲ...ကိုကြီးလူတော်၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ကျုပ်ဆီ
 တို့ လာပြီး ထူးခြားတာလေးတွေ ပြောဦးဗျာ”

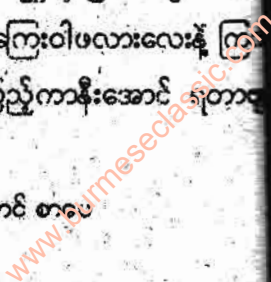
“အေးပါ တာတေရာ၊ ငါလာပြောပါ့မယ်”

ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်လာပြီး အဘ ဆီဆုံစီးနေတာမြင်
 ကျုပ်လည်း အဘကို ဖယ်ခိုင်းပြီး ဆီဆုံဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။
 ကျုပ်တို့က အိမ်စားဖို့ဆီကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိတ်ကြတာလေ။
 ဆီမကြိတ်ခင် ပထမတစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက နှု
 တွေကို နေလှန်း ဖိုတွေ သဲတွေ မပါအောင် ပြာထုတ်ထားရတ
 ဗျ။ အိမ်အလုပ် ဝင်လုပ်လိုက် ဘိုးလူပေဆီကို သွားလိုက်ပေါ့ဗျ။

ရွာထဲမှာတော့ ထိတ်တာ လန့်တာ မရှိတော့ဘူး။
 ကျုပ်ပြောခိုင်းတာကို ကိုကြီးလူတော်က မပြောလို့ ဘီလူး
 စိတ်ဆိုးပြီး လုပ်ပြတာ ဖြစ်မယ်ဗျ။

လကွယ်နေညရောက်တော့ ကျုပ်က ဘိုးလူပေ ညွှန်ကြ
 တဲ့အတိုင်း ရွာဦးက ရွှေဘောင်ဦးဘုရားကွင်းထဲမှာ စီစဉ်လို
 တယ်။

ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးတာနဲ့ ကိုကြီးလူတော်ကိုခေါ်ပြီး
 အလုပ်စကြတယ်။ ကိုကြီးလူတော်က ဘုရားကွင်းထဲရောက်တာ
 အသင့်ယူလာတဲ့ ကြက်ဖကြီးကို လည်လှီးပြီး သွေးခံကယ်
 ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားတဲ့ ကြေးဝါဖလားလေးနဲ့ ကြ
 သွေးကို ခံတယ်။ သွေးက ဖလားပြည့်ကာနီးအောင် ရှတာဗျ။

ဆယ့်တစ်နာရီခွဲတော့ ကိုစံအေးကြီးက ဘိုးလူပေကို ခေါ်လာ တယ်။ ကိုစံအေးဆိုတာ ဘန်ဘွေးကုန်းက ဘိုးလူပေ တည်းတဲ့ အိမ်က ဘိုးစံမောင်ရဲ့ သားလေဗျာ။ အရင်စာအုပ်တွေမှာ လွတ် စိတ်တိုတဲ့ ဘိုးစံမောင်အကြောင်းကို ကျုပ် မကြာ မကြာ ရေးဖူး ပါတယ်။

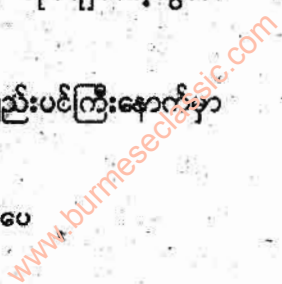
ညသန်းခေါင်ကို ရောက်တာနဲ့ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို အင်းတစ်ချပ် ပေးတယ်။

“မောင်တာတေ၊ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းခွဲရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကွင်းခွဲပါတယ်”

“အေး...ဒါဆိုရင် သေသေချာချာကြည့်နေ၊ အင်းထဲက ဘီလူးထွက်လာပြီး သွေးသောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီအင်းကို ဘီလူး စောင့်တဲ့ အင်းအပေါ်ကနေ အုပ်ထားလိုက်ပေတော့၊ ဒါဆိုရင် ဒီဘီလူးက အင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးကွဲ့၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျုပ်ကွယ်နေတဲ့ သစ်ပင်နောက်က ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ကျန်တာတွေ ကတော့ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လုပ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ အချိန်ကျပြီ၊ လုပ်ငန်းစတော့”

ဘိုးလူပေက ဘုရားနားက မန်ကျည်းပင်ကြီးနောက်မှာ

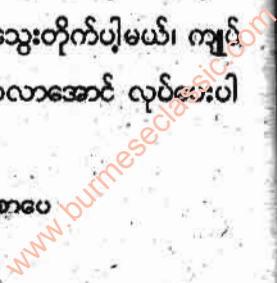

ဝင်ပြီး ကွယ်နေလိုက်တယ်ဗျ။ ကိုကြီးစံအေးကတော့ ရွှေတောင်ဦး
 ဘုရား မှန်ဦးဘေးမှာ ဝင်ပြီးကပ်နေတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးလူတော်
 က ကြက်သွေးထည့်ထားတဲ့ ကြေးဖလားလေးကို မြေကြီးမှာ
 ချထားလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကိုကြီးလူတော်က စက္ကူနဲ့ ထုပ်ထား
 တဲ့ အင်းချစ်ကို ထုပ်ယူပြီး ကျုပ်ပြတဲ့နေရာမှာ ချထားလိုက်တယ်။

“ကဲ... ကိုကြီးလူတော် ဘီလူးကို ခေါ်ပေတော့”

ကိုကြီးလူတော်ကို ကျုပ် သင်ထားပေးပြီးသားဗျ။ ကိုကြီး
 လူတော်က လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို သေသေချာချာယှက်ပြီး
 ရိုရိုကျိုးကျိုးလေး ပြောတာဗျ။

“လာဘ်ခေါ်အင်းတော်ကြီးကို စောင့်ရတဲ့ အင်းစောင့်ကြီး
 ဗျာ... အင်းစောင့်ကြီးကို ကျုပ် မောင်လူတော်က မိတ်ဆွေအဖြစ်
 သတ်မှတ်ပြီး ကြက်သွေးနဲ့ ဧည့်ခံပါတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း မိတ်ဆွေ
 အဖြစ် အခုအချိန်ကစပြီး သတ်မှတ်ပါဗျာ။ ကျုပ်တိုက်တဲ့ ကြက်
 သွေးကို အားရပါးရ သုံးဆောင်ပါ အင်းစောင့်ကြီးဗျာ။ ကျုပ်
 မောင်လူတော်က မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီးနောက်မှာ လတိုင်း လကွယ်
 ညသန်းခေါင်ယံတိုင်းမှာ အခုလိုပဲ ကြက်သွေးတိုက်ပါ့မယ်။ ကျုပ်
 ကိုလည်း နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာအောင် လုပ်ပေးပါ

ဗျာ”

ဟာ...ထွက်လာပြီဗျို့။ ဘီလူးဗျာ၊ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး
 မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ယန်းချီဆရာ ဆွဲထားတဲ့ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။
 အပေါ်ပိုင်းက အင်္ကျီဖလားနဲ့ဗျ။ အောက်ပိုင်းကတော့ သားရေပြား
 လိုဟာကြီး ပတ်ထားတာဗျာ။ ခေါင်းက ဆံပင်က စုတ်ဖွားကြီးဗျ။
 နဖူးကြီးက အကြီးကြီးဗျို့။ မောက်ထွက်နေတာဗျ။ မျက်လုံးကြီး
 တွေက နီရဲပြီး ပြူးထွက်နေတယ်။ နှာခေါင်းက တိုတိုပြားပြား
 ကြီးဗျ။ အထူးခြားဆုံးကတော့ ပါးစပ်ကြီးပဲဗျို့။ ပါးစပ်က တော်
 တော်ကို ကျယ်တာဗျ။ ပါးစပ်ကျယ်ကြီးထဲက သွားစွယ်ချွန်ချွန်
 ကြီးတွေက ပါးစပ်အပြင်ကို ထွက်နေတယ်ဗျို့။ အရပ်က ကျုပ်
 စိတ်ထင်တော့ ဆယ်ဖေတော့ အနည်းဆုံးပဲဗျ။ ရင်အုပ်ကြီးက
 လည်းမောက်ပြီး အမွေးမဲမဲကြီးတွေ ပေါက်နေတယ်ဗျို့။ ခြေထောက်
 ကြီးတွေက တုတ်တုတ်တိုတိုကြီးတွေဗျ။ အမွေးမဲမဲကြီးတွေ ဖုံးနေ
 တယ်။ ခြေဖျောင့် မရှိဘဲ ခြေဖဝါးက ထုတုံးကြီးဗျ။ လက်သည်း
 ချွန်ချွန်ကြီးတွေလည်း ထွက်နေတယ်။ ခြေထောက်က ခြေသည်း
 ကြီးတွေလည်း ချွန်ထွက်နေတယ်ဗျ။

ဟော ဘီလူး သွားပြီ၊ သွားပြီ၊ သွေးခွက်နားကို သွားပြီ။

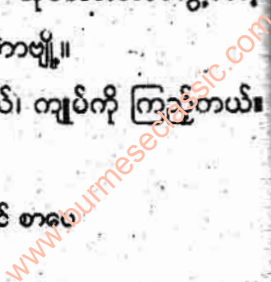

ဟော သွေးခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျို့။ ပြီးတော့မှ ကိုလူတော်ကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ပြဲကြီးနဲ့ ရယ်နေတယ်ဗျို့။

“ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး”

ဘီလူးရယ်သံကြီးက ကြောက်စရာကြီးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီအသံကို မျက်ကွင်းဆေး နားမှာလိမ်းပြီး ဒိဗ္ဗသောတမန္တန် ရွတ်ထားတဲ့ ကျုပ်ပဲ ကြားရတာဗျို့။ ဟော ဘီလူးက သွေးခွက်ကို ကောက်ပြီးသောက်ပြီဗျို့။ ကျုပ် ဖျတ်ကနဲ ပြေးထွက်ပြီး လက်ထဲက ဘိုးလူပေ ပေးထားတဲ့အင်းနဲ့ ဘီလူးစောင့်တဲ့အင်းကို အုပ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ နောက်ကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ဘီလူးက သွေးခွက်ကို အရသာခံ သောက်နေတာဗျို့။ ဟော ကုန်ပြီ။ သွေးတွေ ကုန်သွားပြီ။ ဘီလူးက သွေးထည့်တဲ့ ကြေးဖလားကို မြေကြီးပေါ်ကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ ကျုပ်ဘေးမှာ ဘိုးလူပေ ရောက်နေပြီဗျို့။ ဘီလူးက ကိုကြီးလူတော်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ အင်းရှိတဲ့နေရာကို ပြန်လျှောက်တယ်။ သူ့အင်းပေါ်မှာ ဘိုးလူပေရဲ့အင်းကြီး အုပ်ထားတာတွေတော့ ဘီလူး ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်တာဗျို့။

ကိုကြီးလူတော်ကို ကြည့်တယ်၊ ကျုပ်ကို ကြည့်တယ်။

ဒီမှာတင် ဘိုးလူပေကို တွေ့သွားတော့တာဗျို့။ ဘိုးလူပေက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အင်းချပ်ကို မနှုတ်ခွတ်ပြီး နှိုးနေတယ် ဗျို့။

ဘီလူးက သူ့ရဲ့ ဖအောင်တိုတိုကြီးနဲ့ မြေကြီးကို ဖအောင်နဲ့ ပေါက်ချလိုက်တယ်။

“ဝုန်း”

“ဟာ”

ကျုပ်ဖြင့် လန့်ပြီးတောင် အော်လိုက်မိတယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့ ရှေ့တစ်လံလောက်မှာ မီးတောက်ကြီး ထတောက်တာလေဗျာ။ ကိုကြီးလူတော်ကတော့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့ ပြေးတာ။ မှောင်ထဲမှာ ပျောက်သွားရောဗျို့။

ပြေးတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ဘီလူး ဖအောင်တစ်ချက်ပေါက် လိုက်တာ တစ်လံလောက်မြင့်တဲ့ မီးတောက်ကြီး ‘ဝုန်း’ကနဲ့ ထတောက်တာလေဗျာ။

ဘီလူးက ဖအောင်နဲ့ ထပ်ပေါက်တယ်။

“ဝုန်း”

ဟာ တောက်ပြန်ပြီဗျို့။ ဖအောင်တစ်ချက်ပေါက်တိုင်း

မီးတောက်ကြီးတစ်ခု ထလာတာဗျို့။

“မောင်တာဝေ၊ ရှေ့ ဒီအင်းယူထား၊ ဘီလူး ပျောက် သွားရင် ဒီအင်းကို ချက်ချင်းပစ်နော်”

ကျုပ်ကို အင်းတစ်ချပ် ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဘိုးလူ ပေလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ အင်းနှစ်ချပ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက် တာဗျို့။

“မောင်တာဝေ၊ ဒီကောင်က ကျုပ်တို့ပတ်လည် မီးတွေ ဝိုင်းအောင် လုပ်ပြီးမှ ကျုပ်တို့ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့ လုပ်နေ တာကွဲ့၊ သူ့ကို ကျုပ် အချိန်ပေးလို့ မရတော့ဘူး၊ ကဲကွာ”

ဘိုးလူပေက သူ့လက်ထဲက အင်းနဲ့ ဘီလူးကို ပစ်ချ လိုက်ရောဗျို့။

“ဘုန်း”

ဟာ...ဘီလူးကြီး လဲကျသွားပြီဗျို့။ ဘိုးလူပေရဲ့ အင်းကို ဒီဘီလူး မခံနိုင်ဘူးဗျို့။ ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း စိတ်ထဲအေးသွား တော့တာပေါ့ဗျို့။ ဟော ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းတော့မလိုဖြစ်နေတဲ့ မီးတောက်တွေလည်း ငြိမ်းသွားပြီဗျို့။

“တောက်”

ဘီလူးက တောက်တစ်ချက် ခေါက်တယ်ဗျ။ ဟာ ဘီလူး
လဲနေရာကနေ ကုန်းထလာပြီဗျ။

“ဆရာကြီး၊ ဘီလူးက တဖြည်းဖြည်း နောက်ကိုဆုတ်
သွားပြီဗျ။”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ လာ ကျုပ်တို့ လိုက်ကြစို့၊ ရုတ်
တရက်ပျောက်သွားရင် မောင်တာတေ လက်ထဲကအင်းကို ချက်
ချင်းပစ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ကျုပ် အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ
တယ်”

ဟော...ဘီလူးက ကျုပ်တို့ လိုက်လာမှန်းသိတော့ အပေါ်
ကို ခုန်မလို လုပ်လိုက်တယ်ဗျ။

“ဟာ...ခုန်တော့မယ်၊ ခုန်တော့မယ်”

“ပစ်တော့၊ အင်းပစ်တော့”

ဟော...ဘီလူး ခုန်ပြီ။ ပစ်ပြီဗျာ။ ကျုပ်လက်ထဲက
အင်းနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်ပြီ။

“ဝေါ့”

ဟာ ကျုပ်လက်ထဲက ပစ်လိုက်တဲ့အင်းက ‘ဝေါ့’ တန်

မြည်ပြီး ထွက်သွားတာမျိုး။ ဘီလူးက အခုန်၊ ကျုပ်က အပစ် ဘီလူးက ကိုယ်တောင်မပျောက်နိုင်တော့ဘူးမျိုး။ သူ့ဘေးမှာ မီး ကွင်းကြီးဝိုင်းပြီး ခြေကြီးပေါ်ကို ပြန်ပြီးပြုတ်ကျလာတယ်ဗျ။ ဟာ ဘီလူး ပြေးလို့ကို မရတော့ဘူးဗျ။

“ဟော...ဘိုးလူပေ မန္တန်ရွတ်ပြီဗျို့၊ ဘာမန္တန်မှန်းတော့ ကျုပ် မသိဘူးဗျ၊ စတုမဟာရာဇ် ဆိုတာတော့ နှစ်ခါ သုံးခါ ကြားလိုက်တယ်”

“ဝုန်း”

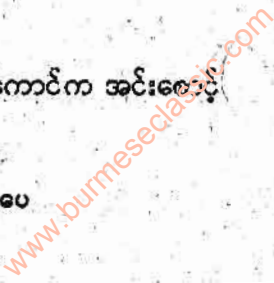
ဟာ...ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် သွားကနဲ ပေါ်လာပြီဗျို့။ မီးကွင်းကြီးပတ်ထားတဲ့ အင်းစောင့်ဘီလူးဘေးမှာ သူ့ထက် သုံးဆလောက်ကြီးတဲ့ ဘီလူးကြီးတွေဗျ။ ပခုံးမှာလည်း ဟင်းပုတ် ကြီးတွေ ထမ်းထားကြတယ်။

“ဝုန်း”

ဟာ ဘီလူးကြီးတစ်ယောက်က သူ့လက်နဲ့ ယမ်းလိုက် တာနဲ့ ဘီလူးကိုပတ်ထားတဲ့ မီးတောက်ကြီး ငြိမ်းသွားရော့ဗျို့။

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း”

မီးငြိမ်းသွားတာနဲ့ ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်က အင်းစောင့်

ဘီလူးကို တင်းပုတ်နဲ့ ထုတော့တာပဲဗျာ။ အင်းစောင့်ဘီလူးက
ဆရာပြန်မလုပ်ဝံ့ဘဲ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ခံနေရတယ်ဗျို့။

ခဏနေတော့ ဘွားကနဲ ပေါ်လာတဲ့ ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်
အင်းစောင့်ဘီလူးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ချိုင်းကကိုင်ပြီး
ဖျောက်သွားရောဗျို့။

“မောင်တာတေ ဘာတွေ့ကုံး”

“တင်းပုတ်နဲ့ ဘီလူးအကြီးကြီးနှစ်ကောင် ပေါ်လာပြီး
အင်းစောင့်ဘီလူးကို တင်းပုတ်နဲ့ထုတယ် ဆရာကြီး၊ ပြီးတော့
ချိုင်းတစ်ဖက်စီကိုကိုင်ပြီး ဖျောက်သွားကြတယ်ဗျ။ ပေါ်လာတဲ့
ဘီလူးကြီးတွေက နည်းတဲ့အကောင်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ကိစ္စပြီးပြီပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါ စတုမဟာရာဇ်က
ပိုင်လာတဲ့ နတ်ဘီလူးကြီးတွေပဲကွဲ့၊ လူ့ပြည်ကို တိတ်တဆိတ်
ဖျောက်လာပြီး လူသွေးကို တစ်ဝဖုပ်နေတဲ့ အင်းစောင့်ဘီလူးတော့
ကတ်သိမ်းသွားပြီပေါ့ မောင်တာတေရယ်”

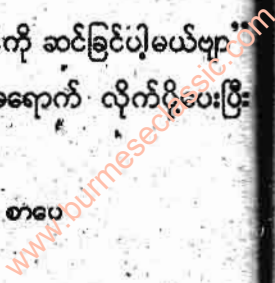
ဘီလူးစောင့်တဲ့ အင်းချပ်ပေါ်မှာ အုပ်ထားတဲ့ သူ့အင်းကို
ထိုးလူပေက ပြန်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘီလူးစောင့်တဲ့အင်းကို
တော့ စက္ကူတစ်ရွက်နဲ့ အထပ်ထပ်ထုတ်ပြီး သိမ်းလိုက်တယ်။

“ဒီအင်းကို အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလက်ထဲ အပ်ရမှာ ကွဲ့၊ အင်း...ကိုမှိုင်း၊ ကိုမှိုင်း၊ လူကြည့်တော့ မြဲစိစိ ထုံတုံတုံနဲ့ ပညာဒီလောက်ထက်မယ်လို့ကို မထင်တာကွဲ့၊ သူ့ပညာကြောင့်ပဲ သူ့အသက်ရော၊ နောက်ထပ်လူသုံးယောက် အသက်ပါ ပေးလိုက် ရတာပေါ့ကွယ်။ မင်းတို့ရွာသားကတော့ သေကံမရောက်သေးလို့ ပေါ့ မောင်တာတေရယ်၊ ကျုပ်ကို အထက်ကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ လွှတ်တာ မြန်ပေလို့ပေါ့ကွယ်၊ မိရုံလေးပဲရှိတာ”

ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘုရားကွင်းထဲက ထွက်တော့မှ ကိုစံအေးကြီးနဲ့ ကိုလူတော်က ပုန်းနေတဲ့နေရာက ထွက်လာကြ တယ်ဗျို့။ သူတို့လည်း ဘီလူးတွေကို မမြင်ရပေမဲ့ မီးတောက်တွေ ကိုတော့ ဝေ့ကြတာပေါ့လေ။ ကိုကြီးလူတော်က မြေကြီးမှာ ထိုင်ချပြီး ဘိုးလူပေကို ဦးတိုက်ရှိခိုးတယ်ဗျို့။

“လူကလေး မောင်လူတော်၊ နောင်ဆိုရင် အင်းတွေတိုင်း မကောက်နဲ့ကွဲ့၊ ပြီးတော့ သဘာဝမမှန်ဘဲ ချမ်းသာတာမျိုးကို မလိုချင်နဲ့ လူကလေးရဲ့”

“ပျာတ်ကဲ့ပါ ဘိုး၊ ကျုပ် နောင်ကို ဆင်ခြင်ပါ့မယ်ဗျာ”
ဘိုးလူပေကို ဘန့်ဘွေးကုန်းအရောက် လိုက်ပို့ပေးပြီး

တော့ ကိုကြီးလူတော်နဲ့ ကျုပ် ထနောင်းကုန်းကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။
အိမ်ရောက်တော့ လင်းကြက်တောင် တွန်နေပြီဗျို့။

တာတေ

တစ္ဆေ့ရန်ငြိုး

“ဟ့ကောင်ထ၊ ဟ့ကောင် ထလေ”

ကျုပ်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတာဗျ။ ကျုပ်ကို တစ်ယောက်က နှိုးနေတာကို ကျုပ်နားထဲမှာ ကြားနေရတယ်။

အရှေ့ဘက်ကောင်၊ကင် စာလေ့

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လို့ကို မရတာဗျ။ ကျုပ် စာထဲမှာ
ဖတ်ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခုကို ချက်ချင်းသတိရသွားတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်
မှာ အလေးဆုံးအရာက မျက်ခွံဆိုတာလေဗျာ။

“ဟေ့ကောင် ထတော့လေ”

ဒီတော့မှ ကျုပ်ကို နှိုးနေတဲ့ အသံကို ကျုပ်သတိပြုမိ
သွားတယ်။ ဘယ်လိုအသံမျိုးပါလိမ့်။ စူးရှရှ အက်ကွဲကွဲကြီးပါ
လား။ ဒီအသံကြီးကို အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်လိုက်မိတော့မှ
ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလိုကြီး ဖြစ်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ထတော့လေ”

ကျုပ်မျက်လုံးတွေကို အတင်းအားယူပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။
ဟော ရပြီ၊ ရပြီ။ ပွင့်သွားပြီ။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ပွင့်သွားပြီ။
အောင်မယ်လေးဗျ။ ဒါ ဘာကြီးတုံး။ ကျုပ်ကို နှိုးနေတဲ့လူရဲ့
မျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကြီးဗျာ။

မျက်လုံးကြီးတွေက ကျွတ်ထွက်တော့မလိုကို ပြူးထွက်
နေတာဗျ။ မျက်နှာကလည်း ချိုင့်ခွက်ပြီး နှာခေါင်းက ပြားချပ်နေ
တာဗျ။ နားရွက်ကြီးတွေကလည်း ယပ်တောင်ကြီးတွေလို အကြီး
ကြီးတွေဗျ။ ပါးစပ်ပြဲပြဲကြီးကိုဟာပြီး ကျုပ်ကို ရယ်ပြနေတယ်။
ပါးစပ်ထဲက သွားကြီးတွေကလည်း ကျိုးတိုးကျဲတ် အကြီးကြီး

တွေပါလား။ ဒါ လူမှဟုတ်ရဲ့လား၊ သရဲများလား။

ကျုပ်ကရော ဘယ်နေရာမှာ လာပြီးအိပ်ပျော်နေတာတုံး။
မြက်ပင်ရှည်ရှည်ကြီးတွေကြားမှာ ကျုပ် အိပ်ပျော်နေတာဗျ။ ကျုပ်
တအားကြောက်သွားတာကို ကျုပ်ကို နှိုးတဲ့လူက သိသွားပုံပဲဗျ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

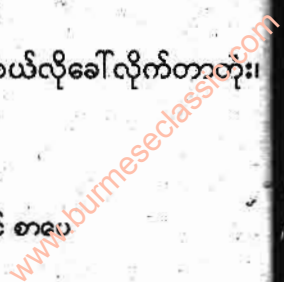
မင်းက ငါ့ကို လန့်သွားတဲ့ပုံပဲ။ ဒီလူက ပြောပြောပြီး
ရယ်နေတာဗျ။ အပေါ်ပိုင်းက ဘာအင်္ကျီမှ မပါဘူး။ ကိုယ်လုံးတီး
ဗျ။ အောက်ပိုင်းမှာတော့ စုတ်ပြဲနေတဲ့ ပုဆိုးကို ဒူးခေါင်းလောက်
တိုတိုကြီး ဝတ်ထားတယ်ဗျ။ ကျုပ် ဒီလူကိုကြည့်ရင်း ကြောက်
လိုက်တာဗျာ။

“ဟေ့ကောင် ကြောက်မနေနဲ့၊ ထ ထ၊ မင်းကို ဘိုးဘိုး
လာပို့သွားတာ၊ မင်းက ငါနဲ့ နေရမှာတဲ့၊ လာ လာ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ဘာလို့နေရမှာတုံး၊ ကျုပ်မှာ အိမ်
ရှိတာပဲ၊ ကျုပ်အိမ်မှာ ကျုပ်နေမှာပေါ့ဗျ”

“ဟာ...ဒီကောင် ခက်နေမှပဲ၊ မင်းတို့ ငါတို့ ဘဝတွေ
က ဘယ်မှာ အိမ်ရှိမှာတုံး တစ္ဆေရဲ့”

“ဗျာ...ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာတုံး၊
နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘယ်သူတုံး”

“ငါလား၊ ငါက သရဲလေ၊ မင်းက တစ္ဆေလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး”

“ဘာဗျ၊ ကျုပ်က တစ္ဆေ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က တစ္ဆေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်က လူ လူ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟော့ကောင် တစ္ဆေ၊ မင်းက လူမဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ မင်းက သေပြီးသွားပြီ၊ သေပြီးတော့ တစ္ဆေဖြစ်နေပြီကွ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်သေသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဘာကြောင့် သေရမှာတုံး”

“ဟာ...ဒီတစ္ဆေတော့ တော်တော်ကို ခက်နေမှပဲ၊ ကိုယ် သေတာလည်း ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ် ဘာကြောင့် သေမှန်းလည်း ကိုယ်မသိ၊ အေးလေ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ၊ ကဲ တစ္ဆေ ပြီးတော့ မင်းကို ငါပြောပြမယ်၊ အခုတော့ ငါ့တာဝန်က မင်းကို နေစရာပေးဖို့ကွ၊ မင်း ဟိုသရက်ပင်ကြီးကို မြင်လား၊ အကြီးကြီး ပဲလေ၊ အဲဒီသစ်ကိုင်းမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းနေရမှာကွ၊ လာ သွားမယ်”

သရဲက ကျုပ်လက်ကို ကိုင်လိုက်တယ်။ ဟာ ကျုပ် သရက်ကိုင်းကြီးမှာ ထိုင်လျက်သား ဖြစ်နေပြီဗျ။ ဟုတ်ပြီထင်

တယ်။ ကျုပ် တစ္ဆေဖြစ်နေတာဗျ။ ကျုပ်အိပ်မက် မက်နေတာလို့ ထင်လို့ ကျုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျုပ် သေသေချာချာ မြင်နေတာပဲဗျ။ အိပ်မက် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး။ ကျုပ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ သရဲကို ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

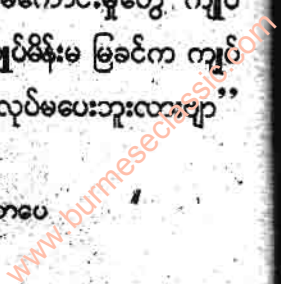
“ကိုသရဲ၊ ဒါ တကယ်လားဗျာ”

“တစ္ဆေ တကယ်လေကွာ၊ မင်း တကယ်သေသွားခဲ့တာ ပါ။ အခုလည်း တစ္ဆေတကယ်ဖြစ်နေတာပါ”

“ဒါ ဘယ်နေရာတုံးဗျာ”

“မင်းတို့ရွာ၊ ဘန်ဘွေးကုန်းနဲ့ ခွေးတစ်ဟောင်ဝေးတဲ့ နေရာကွာ၊ သရက်ပင်အုပ်ကြီးလေ၊ ဟိုဘက်ကိုသွားရင် ထန်းတော ကြီးရွာလေကွာ”

“ဟာ...ကျုပ် သိပြီ၊ ထန်းတောကြီးနဲ့ ဘန်ဘွေးကုန်း ကြားက သရက်ပင်အုပ်ကြီးပဲ၊ ကိုသရဲ ကျုပ်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သေခဲ့တာတုံးဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဘာကြောင့် တစ္ဆေဖြစ်ရတာ တုံး၊ လူ့ဘဝတုန်းက ကြီးကြီးမားမား မကောင်းမှုတွေ ကျုပ် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်သေတော့ ကျုပ်မိန်းမ မြခင်က ကျုပ် အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ဘာတွေ လုပ်မပေးဘူးလားဗျာ”

“မင်းမေးတာတွေက များတော့ ငါ ဘာကစပြီး ဖြေရ နှိန်းတောင် မသိတော့ဘူးကွ တစ္ဆေရဲ့၊ ဒီလိုဟေ့ မင်းသေတာက သူများ လုပ်ကြံလို့ သေရတာ၊ မင်းမိန်းမ မြခင်က မင်းအတွက် ဆွမ်းသွတ်ပေမယ့် မင်းက ခုနစ်ရက်လုံး အိပ်ပျော်နေတာကွ”

“ဗျာ၊ ကျုပ်က အိပ်ပျော်နေတာ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဘယ်နေရာမှာ အိပ်နေလို့တုံး”

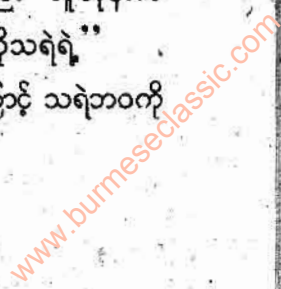
“မင်းလဲကျပြီး သေတဲ့နေရာမှာပဲ မင်းအိပ်ပျော်နေတာကွ တစ္ဆေရဲ့”

“ကိုသရဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေဗျာ”

“ဟ...တစ္ဆေ၊ တစ်ခုမဟုတ်ဘူး မင်း အများကြီး မေး လို့ရတယ်၊ ဘိုးဘိုးက မင်းကို ငါ့ဆီမှာ အပ်သွားတာ၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါက တာဝန်ယူရမှာကွ”

“ဒီလိုပါဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ တစ္ဆေ သရဲတွေ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ခင်ဗျားက အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိ၊ ရုပ်ရည် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်ပြီး ကျုပ်မှာတော့ လူ့ဘဝတုန်းကလိုပဲ အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ရုပ်ရည်ကလည်း လူတုန်းက ရုပ်ရည်အတိုင်းပဲ၊ ဒါက ဘာသဘောတုံးဗျ ကိုသရဲရဲ့”

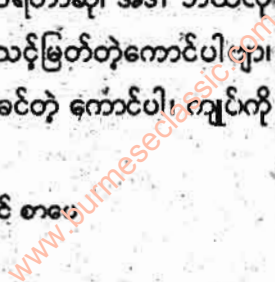
“တစ္ဆေ...ငါက အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် သရဲဘဝကို

ရလာတာကွ၊ မင်းက ငါ့လို အကုသိုလ် မရှိဘူး၊ မင်းပိုင်တဲ့ အိမ်တွေ၊ ဝိုင်းတွေ၊ ယာတွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ပြီးတော့ မင်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ မြခင်ရယ်၊ ဒါတွေကို စွဲလန်းတဲ့စိတ်ကြောင့် တစ္ဆောဝကို ရောက်လာတာလေ။ ဒီတော့ ငါက ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးနဲ့ အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိဘဲ၊ မင်းက လူ့ဘဝတုန်းကလို ရုပ်ရည် အဝတ်အစားတွေ ရနေတာပေါ့ကွ၊ နောက်တော့ မင်း သိလာမှာပါကွာ၊ ပါးစပ်ပေါက်သေးသေးလေးရှိတဲ့ ပြိတ္တာတွေ၊ ရေစအောင် မသောက်ရလို့ ရင်တွေ အမြဲပူလောင်နေတဲ့ ပြိတ္တာ တွေ၊ ရိုက်ပုတ်ညှဉ်းဆဲတာကို မကြာခဏ ခံကြရတဲ့ ပြိတ္တာတွေ၊ သရဲ၊ တစ္ဆောတွေ၊ သဘက်ကြီးတွေအကြောင်းကို မင်း သိလာမှာ ပါကွာ”

ကျုပ်က စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကို ဝမ်းနည်းသွား တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ကို ကျုပ်ထိန်းပြီး ကိုသရဲကို ကျုပ်မေးလိုက်တယ်။

“ကိုသရဲ စောစောက ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြောသွားတယ်။ ကျုပ်က သူများသေကြောင်းကြံလို့ သေရတာဆို၊ အဲဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာတုံးဗျာ၊ ကျုပ်က လူတိုင်းနဲ့ သင့်မြတ်တဲ့ကောင်ပါဗျာ၊ ဘန်ဆွေးကုန်းက မိုးညိုဆိုတာ လူတိုင်းခင်တဲ့ ကောင်ပါ၊ ကျုပ်ကို

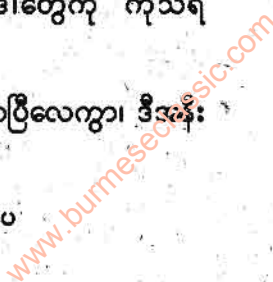

မုန်းတဲ့လူ မရှိပါဘူး ကိုသရဲရယ်၊ ဘယ်သူကများ ကျုပ်ကို
သေကြောင်းကြံခဲ့တာတုံးဗျာ”

“တစ္ဆေ၊ မင်းက လွတ်ရိုးသားတဲ့ကောင်ဆိုတာ ငါယုံ
တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငါ ခင်တာကွ၊ ဒါပေမဲ့
တစ္ဆေရေ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှမရွေ့ဘူးလို့ ပြောကြပေ
မယ့် ကိုယ်ကောင်းတိုင်း ခေါင်းမရွေ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ
တစ္ဆေရဲ့၊ မင်းကိုယ်မင်းပဲ ကြည့်လေကွာ၊ မင်းနဲ့ သာဝဟာ
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကစားဖက်၊ ကြီးတော့လည်း ဘာစား
စား အတူတူ၊ ဘယ်သွားသွား အတူတူမို့လား၊ သာဝက ဆင်းရဲ
တယ်၊ မင်းက မျိုးရိုးအရ ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက
သာဝကို အဆင့်အတန်း မခွဲဘဲ တတွဲတွဲ နေခဲ့တယ်၊ နေရုံတင်
မကဘဲ မင်းက မင်းစားရသမျှကို သာဝကို တစ်ဝက်ခွဲကျွေးခဲ့
တယ်၊ မင်း အင်္ကျီတစ်ထည်ရရင် သာဝကို တစ်ထည်ပေးတယ်၊
ပုဆိုးဆိုလည်း မင်း တစ်ထည်အသစ်ဝတ်တိုင်း သာဝကို တစ်ထည်
ဆင်ခဲ့တာချည်းပဲမို့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုသရဲရယ်၊ ဒါတွေကို ကိုသရဲ
ဘယ်လိုသိတုံး”

“တစ္ဆေ...ငါက ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလေကွာ၊ ဒီနေ့

အနားက ရွာသားတွေအကြောင်း ငါသိတာ ဘာဆန်းတုံးကွ၊ ဒါပေမဲ့ တစ္ဆေရေ၊ ငါ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းကို ပြောပြရမှာ သိပ်အားနာတယ်ကွာ”

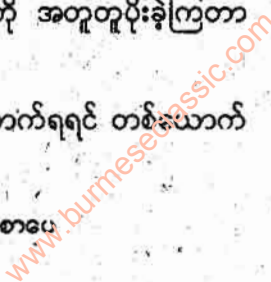
“ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုသရဲရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ မင်းကို သေကြောင်းကြံခဲ့ကြ တာ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ မင်းမိန်းမ မြခင်နဲ့ မင်းသိပ်ခင်တဲ့ မင်းသူငယ် ချင်း သာဝ ဖြစ်နေလို့ကွ”

“ဘာဗျာ၊ ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ကျုပ်မိန်းမ မြခင်က ကျုပ်အပေါ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် အသိဆုံးပါ ကိုသရဲရယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း သာဝ ဆိုတာလည်း ကျုပ်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ကောင်ဗျာ၊ ဘာမဆို ကျုပ်နဲ့ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် နေခဲ့ကြတဲ့ကောင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခု တော့ လွဲနေပြီထင်တယ် ကိုသရဲရေ”

“တစ္ဆေ ငါ ဘယ်တော့မှ မလွဲဘူးကွ၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ကို ငါက ခရေစေ့တွင်းကျကို သိတဲ့ကောင်ကွ၊ ကဲ မင်းကို ငါမေးပါဦးမယ်၊ မင်းနဲ့ သာဝ မြခင်ကို အတူတူပိုးခဲ့ကြတာ ဟုတ်လား တစ္ဆေ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ တစ်ယောက်ရရင် တစ်ယောက်

က ကျေနပ်ရမယ်လို့ သဘောတူပြီး ဝိုင်းခဲ့ကြတာလေဗျာ၊ မြခင်က ကျုပ်ကို ချစ်ခဲ့တာလေ၊ ကျုပ်နဲ့ သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြတာလေ ကိုသရဲရဲ့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အဲဒီကစပြီး မင်းလွဲခဲ့တာပဲ တစ္ဆေ၊ မြခင်နဲ့ သာဝအပေါ်မှာ မင်း ယုံကြည်ခဲ့မိတာ မင်းအမှားပဲ တစ္ဆေရေ”

“ဘာဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က မှားရမှာတုံး၊ ကျုပ်နဲ့ မြခင် သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားတော့ သာဝက ကျေနပ်နပ်ပဲလေ၊ သူ နောက်ဆုတ်ပေးသွားတာပဲလေဗျာ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အဲဒါ မင်းထင်ခဲ့တာ တစ္ဆေရဲ့၊ တကယ်တော့ မြခင်က မင်းထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူး တစ္ဆေ၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိတဲ့ မိန်းမချော၊ မိန်းမယုတ်ကလေးကွ”

“ဗျာ၊ ကိုသရဲ ခင်ဗျား ဘာစကားတွေ ပြောနေတာတုံးဗျာ”

“ငါ အမှန်တွေကို ပြောပြနေတာကွ တစ္ဆေရဲ့၊ မြခင်က မင်းကို အဖြေပေးပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ သာဝကို သနားသွားပြီး သာဝကိုပါ အဖြေပေးခဲ့တာ”

“ဗျာ”

“အေး...အခုမှတော့ ဗျာမနေနဲ့ တစ္ဆေရေ၊ အားလုံးက လွန်ကုန်ပြီပဲကွာ၊ မင်းကတော့ မြခင်လို မိန်းမချောလေးရဲ့ ရည်းစား ဖြစ်ရလို့ ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ မြခင်နဲ့ သာဝက လူမသိအောင် ကြိတ်ပြီး ရည်းစားတွေ ဖြစ်နေကြတာကွ”

“ဟာ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“မင်းအမေဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ မင်းအဖေက မင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်မို့လား၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းက ချစ်လွန်းလို့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရက်ခဲ့တဲ့ မင်းရည်းစား မြခင်မှာ သာဝနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်က ရှိနေပြီကွ တစ္ဆေရ”

“ဘာဗျ၊ ဒီလောက်အထိတောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဟုတ်လား ကိုသရဲ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သာဝက မြခင်ကို နားချတယ်ကွ၊ သူ့ကိုယူရင် မြခင် ဆင်းရဲမယ့်အကြောင်း၊ မင်းကို ယူရင် တစ်သက်လုံး ချမ်းသာမယ့်အကြောင်းပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာတင် မြခင်က သာဝကို မေးတယ်ကွ။

“ကျုပ် လွယ်ထားရတဲ့ ရှင်ကလေးကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား ကိုသာဝ”

“မြခင်ရယ်၊ မိုးညှိက ငါ့သူငယ်ချင်းပါ။ ငါ့ကလေးကို ငါ့သူငယ်ချင်းက အဖေလုပ်ပြီး မွေးတာ ငါက ဘာများမကျေနပ် စရာရှိတုံးဟာ။ ပြီးတော့ နင်တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတာကို ကြည့်ပြီး ငါ ကျေနပ်နေမှာပါ”

လို့ ထပ်ခါ ထပ်ခါ နားချတော့ မြခင်က သာဝစကားကို လက်ခံပြီး မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ တစ္ဆေ။ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီး တဲ့နောက်မှာလည်း သာဝနဲ့ မြခင် ကင်းရှင်းသွားတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့ကွ။ သူတို့နှစ်ယောက် လစ်ရင် လစ်သလို ပေါင်းသင်းနေ ကြတာ တစ္ဆေရဲ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုသရဲရယ်၊ ကျုပ်ကတော့ မြခင်ကို ချစ်လိုက်ရတာဗျာ”

“အေး...နောက်တော့ မင်းအဖေကြီး ဆုံးသွားတယ်။ ဒီမှာတင် မင်းတို့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်က လက်ဆင့်ကမ်းပေးခဲ့တဲ့ အမွေတွေအားလုံးကို တစ်ယောက်တည်း ရခဲ့တယ်လေကွာ။ ရွှေ ချည်း ငါးပိဿာကျော်တယ်မို့လား၊ နောက်ပြီးတော့ ယာတွေ လည်း အများကြီး ပိုင်ခဲ့တယ်။ ဝိုင်းအကျယ်ကြီးထဲက ကျွန်းအိမ် ကြီး အကြီးကြီးလည်း မင်းတစ်ယောက်တည်း ရခဲ့တာပဲမို့လား။ မင်းက ရွှေတွေကို မင်းသိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမ မြခင်ကို ပြခဲ့တယ်လေ။

အဲဒါ မင်းအမှားပဲ တစ္ဆေရဲ့၊ မိန်းမယုတ်က သူ့ရဲ့လင်ငယ် သာဝ
ကို သွားပြောတယ်။

‘ကိုသာဝ ဒီစည်းစိမ်တွေကို ကိုမိုးညိုနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရှင်နဲ့
သာ ခံစားရရင် ကျွန်မ တော်တော်ကို ပျော်မိမှာ ရှင်သိလား။
ဒီတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ရတုသမီးလေးရယ်၊ အဖေရင်းဖြစ်တဲ့
ရှင်ရယ် ကျွန်မရယ် အတူတူသိပ်နေချင်တာပဲတော်၊ ရှင်ဖြစ်အောင်
ကြံစမ်းပါ’ လို့ တွေ့တိုင်းပြောတော့ မင်းပိုင်တဲ့ ရွှေတွေ၊ ယာတွေ၊
အိမ်တွေကို သာဝ လောဘတက်လာတော့တာပေါ့ကွာ”

“ဪ...ဒီလိုဖြစ်တာလားဗျာ”

“အေး ဟုတ်တယ် တစ္ဆေ၊ ဒါကြောင့် ငါပြောပြရမှာ
မင်းကို သိပ်ပြီးအားနာတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်း
ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသွား
ပြီပေါ့ တစ္ဆေရာ၊ အေး အဲဒီမှာတင် သာဝက ထန်းတောက
ထန်းတက်သမား ရင်းထောင်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ပေါင်းပြီး ကြံတော့
တာပေါ့ကွာ၊ ရင်းထောင်ကို ထန်းရည်ထဲမှာ ဟုန်းမြစ်သွေးပြီး
ထည့်ခိုင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ သာဝနဲ့ အဲဒီညနေ ထန်းရည်အတူတူ
သောက်တော့ ဟုန်းမြစ်ထည့်ထားတဲ့ ပထမအိုးကို မင်းတစ်ယောက်
တည်း ကုန်အောင်သောက်တာလေကွာ၊ သာဝက သူ့ဗိုက်ထဲမှာ

လေထိုးနေလို့ ခဏနေမှ သောက်မယ်လို့ပြောပြီး မင်းကိုပဲ အရင်
သောက်ခိုင်းခဲ့တာမို့လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကိုသရဲရဲ”

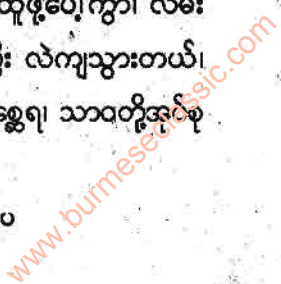
“နောက်ထပ်မှာတဲ့ မြူအိုးကျမှ သူ့စိုက်ငြိမ်သွားပြီဆိုပြီး
သောက်တာမို့လား၊ အဲဒီအတွက် ထန်းတောက ရင်းထောင်ဆိုတဲ့
ကောင်ကို သာဝက ငွေသုံးထောင် ပေးတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် အိမ်မှာ ငွေသုံး
ထောင် ပျောက်ခဲ့တာကိုး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ တစ္ဆေရာ၊ သာဝဆိုတဲ့ကောင်မှာ
ငွေသုံးထောင် ဘယ်မှာရှိမှာတုံးကွ၊ မင်းမိန်းမ မြခင်က မင်းငွေ
တွေယူပြီး ပေးလိုက်တာလေ”

“ဪ...ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျုပ်ငွေတွေနဲ့ ကျုပ်အသတ်ခံ
ခဲ့ရတာပါလား”

“အေး ဟုတ်တယ် တစ္ဆေ၊ ထန်းတောက ပြန်တော့
သာဝက ကျန်တဲ့လူတွေကိုပါ အဖော်ခေါ်ပြီး ပြန်တာလေကွာ၊
အကြောင်းရှိရင် ဒီကောင်တွေကို သက်သေထူဖို့ပေါ့ကွာ၊ လမ်း
ရောက်တော့ မင်းက မူးတယ်၊ မူးတယ်ဆိုပြီး လဲကျသွားတယ်၊
အဲဒီနေရာမှာတင် မင်း သေသွားတာပဲကွ တစ္ဆေရာ၊ သာဝတို့အုပ်စု

ကတော့ မင်းသောက်တာများသွားပြီး ဦးနှောက်ပဲ ထိသလိုလို သတင်းဖြန့်ကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ သာဝက ကလေးဘဝကတည်းက တွဲခဲ့တဲ့ကောင်တွေဆိုတော့ ဘယ်သူကရော မင်းကို သာဝ လုပ်ကြံတယ်လို့ ထင်မှာတုံး တစ္ဆေရဲ့”

“တောက်၊ တော်တော်ကို ယုတ်မာခဲ့ကြတာပဲဗျာ”

“ဟုတ်တယ် တစ္ဆေ၊ တကယ်တော့ မြခင် မကောင်းတာကွ၊ ဒီမိန်းမက မိန်းမယုတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ မကြာခင် မင်း သိရမှာပါကွာ၊ မြခင်နဲ့ သာဝနဲ့ ယူကြပါလိမ့်မယ်၊ မင်းသမီးလို့ မင်းထင်ခဲ့တဲ့ ကလေးကလည်း သာဝကလေးပဲလေကွာ”

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သလို ခံစားခဲ့ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ကိုသရဲ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲဗျ။ နောက်တစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ သာဝနဲ့ မြခင် ယူလိုက်ကြတယ်။ သာဝဖြစ်ချင်တဲ့ လူချမ်းသာ ဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ။ မြခင်ကလည်း သာဝနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝက လွတ်သွားပြီပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ သရက်ပင်ပေါ်မှာ တစ္ဆေဘဝနဲ့လေ။

“တောက်”

“ဟ တစ္ဆေ ဘာတွေကို ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်နေတာတုံးကွာ”

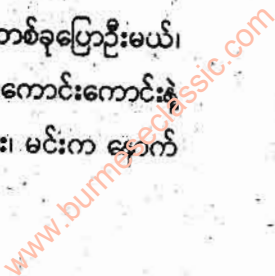
“ကိုသရဲ ကျုပ် ဒီအကောင်နဲ့ ကောင်မကို သတ်ပစ်မယ်
ဗျာ”

ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ကိုသရဲက နားရွက်ကားကား
နဲ့ သူ့ခေါင်းကြီးကို ညှိတ်ပြတယ်။

“အေး နောက်နှစ်နှစ်လောက်ကြာရင်တော့ မင်း နာ
အစွမ်းတွေ ရှိလာလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ဘာအစွမ်းမှ မင်းမှာ မရှိသေး
ဘူး တစ္ဆေ၊ အဲဒီလို အစွမ်းတွေ ရှိလာရင်တော့ မင်း သူတို့ကို
သတ်လို့ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း စဉ်းစားနော်၊ ဒီကြားထဲမှာ
မင်းက သူများ အမျှဝေလို့ သာမုခေါ်လိုက်နိုင်ရင် ကျွတ်လွတ်
သွားနိုင်တယ် တစ္ဆေ၊ ဒီတော့ မင်းကို ငါပြောချင်တာက မင်းရဲ့
ရန်ငြိုးတွေကို မထားပါနဲ့တော့ကွာ၊ လူတွေ အမျှဝေတဲ့အခါ
သာမုတွေခေါ်ပြီး လူ့ဘဝကို ပြန်ကူးသွားပါ ကွာ၊ ဂလဲ့စားချေမနေ
ပါနဲ့ တစ္ဆေရာ”

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ သာမုခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုသရဲ၊
ဒီကောင်နဲ့ ဒီကောင်မကို ကျုပ် သတ်ကို သတ်မယ်”

“အေး ကောင်းပြီ တစ္ဆေ၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောဦးမယ်၊
မင်း အခုလို လူပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း အဝတ်အစားကောင်းကောင်းနဲ့
တစ္ဆေဖြစ်နေတာ အကုသိုလ်နည်း ခဲ့လို့ကွ သိလား၊ မင်းက နောက်

ထပ် အကုသိုလ်တွေ ထပ်ပြီးကျူးလွန်ရင်တော့ ငါ့လို ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ကြီးဖြစ်ပြီး တစ္ဆေဘဝကနေ ငါ့လို သရဲဘဝကို ကူးသွား လိမ့်မယ် တစ္ဆေရေ”

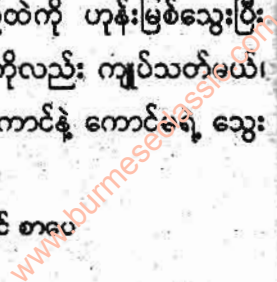
“ဒီမှာ ကိုသရဲ၊ ဘယ်လိုဘဝပဲရောက်ရောက်ဗျာ ကျုပ် ခံမယ်၊ ဒီအကောင် လင်မယားကို ကျုပ် ပြန်သတ်ရရင် ပြီးရော ဗျာ ကိုသရဲရာ”

“အေးလော၊ ဒါဆိုရင်လည်း ငါ မတားတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ တစ္ဆေရာ၊ မင်းကို ငါ အားလုံးကူညီမှာ ပေါ့ကွာ”

“ကျုပ်ကို ကူညီရင် ခင်ဗျားလည်း အကုသိုလ်တွေ ပိုများသွားမှာနော် ကိုသရဲ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား တစ္ဆေရာ၊ ငါ့အဖို့က မထူးပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ ငါက ရောက်ရာဘဝမှာ ပျော်တတ်တဲ့ အကောင်ကွ၊ ငါ့အတွက်တော့ မင်း ဘာမှမပူနဲ့ တစ္ဆေ”

“ဒါဆိုရင် ဒီလင်မယားကို ကျုပ် သတ်မယ်ဗျာ၊ ပြီး တော့ ငွေသုံးထောင်ယူပြီး ထန်းရည်ထဲကို ဟုန်းမြစ်သွေးပြီး ထည့်ပေးတဲ့ ထန်းသမား ရင်းထောင်ကိုလည်း ကျုပ်သတ်မယ်၊ အိုဗျာ၊ ရှုပ်ပါတယ် ကိုသရဲရာ၊ ဒီအကောင်နဲ့ ကောင်မရဲ့ သွေး

သားတွေကိုပါ ကျုပ် သတ်ပစ်မယ်ဗျာ”

“ဒီမှာ တစ္ဆေ၊ မင်းသိဖို့က တစ္ဆေ သရဲက လူကို သတ်တယ်ဆိုတာ ဓားနဲ့ခုတ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူရဲ့စိတ်ကို ကိုယ့်စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ထပ်နိုင်ရတယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီလူရဲ့ သိစိတ်ကို ပျောက်သွားအောင် လုပ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ပြော ချင်တာ ပြောခိုင်း၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခိုင်းလို့ရတာကွ၊ မင်းရဲ့ စိတ်အစွမ်းတွေ မြန်မြန်တက်လာပြီး လူရဲ့သိစိတ်ကို သိပ်နိုင် အောင် ငါသင်ပေးပါမယ်၊ ဒါမှလည်း မင်း မြန်မြန်လက်စားချေ လို့ ရမှာပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ သည်းခံလိုက်ပါဦးကွာ တစ္ဆေရာ”

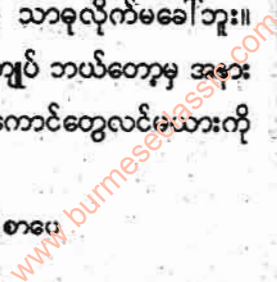
အဲဒီနေ့ကစပြီး ကိုသရဲက ကျုပ်ကို တစ္ဆေ သရဲတွေ သိရမယ့်ကိစ္စတွေကို သင်ပေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်အစွမ်းတွေ မြန်မြန်တက်လာအောင် လေ့ကျင့်ပေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဟို အကောင်နဲ့ ကောင်မကို သတ်ချင်စိတ်နဲ့ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့် တာ သိသိသာသာကို တိုးတက်လာတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒီကြားထဲမှာ ကျုပ်က ဘန့်ဘွေးကုန်းကိုသွားသွားပြီး ဟိုလင်မယားအခြေအနေကို ကြည့်တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပလူးနေလိုက်ကြတာမှဗျာ ကျုပ်အဘိုးလက်ထက် ကတည်းက ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်းအိမ်မဲမဲကြီးမှာ သူတို့

လင်မယားက သွေးမတော်သားမစပ်နဲ့ အပိုင်သိမ်းပြီး တက်နေကြ လို့ပေါ့ဗျာ။ သာဝကလည်း ကျုပ်အမွေရတဲ့ ရွှေတွေကိုရောင်းပြီး ကားတစ်စီးတောင် ထောင်လို့ဗျ။ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ယာတွေအားလုံး လည်း သူ့ယာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။

ရွာသားတွေကလည်း ပေးနိုင် ကျွေးနိုင်တဲ့သူတွေဆိုတော့ မြှောက်ပင့်စားနေကြတာပေါ့လေ။ သူဌေး ကိုသာဝတို့ မမမြတို့နဲ့ ပင့်မြှောက်ပေးနေတာဗျို့။ ဟိုလင်မယားကလည်း ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးတောင် မထိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်နဲ့ မြခင် ပေါင်းတုန်းကရတဲ့ ကလေးမလေးကို ကျုပ်က ကျုပ်ကလေးပဲ ထင်ခဲ့တာဗျ။ ခုတော့ သူတို့မှား သမီး နှစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီပေါ့ဗျာ။ နောက်မွေးတာလည်း သမီး လေးပဲဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်စွမ်းအားတွေကလည်း တက်လာလိုက်တာ ကိုသရဲတောင် အံ့ဩယူရတယ်ဗျို့။ တကယ်တော့ ကျုပ်က တစ္ဆေ ဘဝမှာ ခဏပဲနေရမယ့်ကောင်ဗျ။ လူတွေ အလှူဒါနပြုတိုင်း အမျှဝေရင် ကျုပ် အမြဲကြားနေရတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလင်မယား ကို သတ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျုပ် တစ်ခါမှ သာဓုလိုက်မခေါ်ဘူး။ ဆရာတော်တွေ တရားဟောတဲ့အခါမှာ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ အနား မသွားဘူး။ ဒီဘဝက ကျွတ်သွားရင် ဒီကောင်တွေလင်မယားကို

မသတ်ရမှာစိုးလို့ဗျ။

“တစ္ဆေ၊ မင်းရဲ့အစွမ်းတွေကတော့ သိသိသာသာကို တက်လာတာပဲကွာ၊ မင်းလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင်ရပြီကွ တစ္ဆေရ”

“ဟာ၊ တကယ်ပြောတာလား၊ ကိုသရဲရဲ့”

“ဟ တကယ်ပြောတာပေါ့ကွ တစ္ဆေရ၊ မင်းနဲ့ ငါက ဟောဒီသစ်ကိုင်းကြီးမှာ နှစ်ယောက်အတူနေခဲ့ကြတဲ့ နှစ်တွေ နည်းတော့တာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ ငါက မင်းကို မဟုတ်တာကို ပြောမှာတဲ့လား တစ္ဆေရာ”

“ကျုပ်က သေချာချင်လို့ ပြောလိုက်တာပါဗျာ၊ ကဲ ကိုသရဲ ကျုပ် ဘယ်တော့အလုပ်စလုပ်ရမှာတုံးဗျ”

“အခုပဲ စကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ရွာထဲကို ဝင်ကြ မယ်၊ မင်းရဲ့ အိမ်ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်ကြီးပေါ်မှာ နေပြီးတော့ အရင်ဆုံး ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းစားမယ်၊ သရဲဖမ်းစားတဲ့ ကလေးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိန်ချုံးချည့်နဲ့လာတာကွ၊ နောက် အားပြတ်ပြီး သေတာပေါ့ကွာ၊ မြန်မြန်သေစေချင်ရင်တော့ အား အရမ်းနည်းတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကို မြင်အောင်ပြလိုက်ရင် အူတွေ အသည်းတွေ ပြောင်းဆန်သွားအောင် လန်ပြီးသေသွားမှာပေါ့ကွာ”

ကျုပ်နဲ့ ကိုသရဲ ကျုပ်အိမ်ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်ကြီးပေါ်ကို ပြောင်းနေကြတယ်။ ကိုသရဲက အကြီးမလေးကို ဖမ်းစားနည်း ကျုပ်ကို သင်ပေးတယ်။

ကလေးမလေးက တစ်နေ့တခြား ပိန်ချုံးလာတော့တာပေါ့ဗျာ။ နေရင်းထိုင်ရင်းကကိုပဲ မစားချင် မသောက်ချင် ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံးတော့ အိပ်ရာထဲမှာကို လဲတဲ့အထိ ဖြစ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

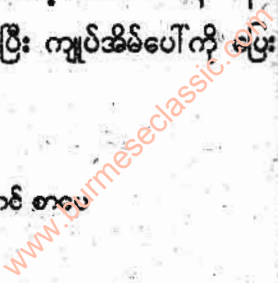
သာဝနဲ့ မြခင်တို့ လှင်မယားကတော့ ဆေးဆရာပေါင်းစုံ ပင့်ပြီးကုကြတာဗျ။ မြို့က ဆရာဝန်နဲ့လည်း တက်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက သက်သာမလာဘဲ ပိုပိုသာ ဆိုးလာရောမို့။

“ကဲ တစ္ဆေရေ၊ ဒီကလေးမလေးကို ငါ့ပုံစံ ပြလိုက်တော့မယ်ဟေ့”

လို့ ပြောပြီး ကလေးမလေးကို အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သူ့ပုံစံကို ပြလိုက်ရောဗျာ။

“အား...အမယ်လေး”

ဆိုပြီး ကလေးမလေး လန့်အော်တဲ့အသံဟာ အနီးအနား ဝိုင်းတွေက လူတွေတောင် လန့်သွားပြီး ကျုပ်အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကလေးမလေးက သတိကိုပြန်လည်မလာတော့ဘူးဗျ။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အသက်မရှိတော့ဘူး။

ဟာ ဘာပြောကောင်းမတုံးဗျာ။ မိန်းမယုတ် မြခင်ဆိုတာ ငိုလိုက်တာမှ လူးပြန်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။

‘ကိုမိုးညိုရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ရှင်နဲ့အတူတူ ခံစားချင်တယ် ကိုသာဝ’ ရဲ့ ဆိုတဲ့ မိန်းမယုတ် အခုတော့ ဘဝငရဲကို စပြီးခံရပြီပေါ့ဗျာ။ ကျွပ်ကတော့ လူးလိုမ့်ပြီး ငိုနေတဲ့ မြခင်နဲ့ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့ သာဝကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။

နောက်သုံးလကြာတော့ ကျွပ်နဲ့ ကိုသရဲနဲ့ ကျွပ်ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်ကြီးကို တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ ဒုတိယကလေးကို ကျွပ် ထပ်ပြီးဖမ်းစားတယ်။ ဒီကလေးက ငယ်တော့ ဖမ်းစားရတာ ပိုပြီးလွယ်တာပေါ့ဗျာ။

ပထမကလေးတုန်းကလိုပဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိန်ချုံးချည့်နဲ့ လာပြီး ဘာမှမစားမသောက်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လဲရောပေါ့ဗျာ။ ကိုသရဲက သူ့ရုပ်ကို ပြုပြန်ရောဗျို့။ ဒီကလေးလည်း ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး သေပြန်ရောဗျို့။

မိန်းမယုတ်နဲ့ ယောကျ်ားယုတ် လင်မယားလည်း လူး

လိုခွဲပြီး ငိုကြရပြန်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ပူဆွေးနေတဲ့ အကောင်နဲ့ ကောင်မကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်လိုက်တာမှဗျာ။ ဒီလို အချိန်တွေကိုရောက်ဖို့ ကျုပ်မှာ စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာပေါ့ဗျာ။

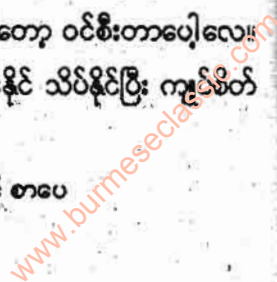
ဒီဘဝကနေ ကျွတ်သွားမှာစိုးလို့တောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေကို တမင်ရှောင်နေခဲ့တဲ့ကောင်လေဗျာ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က လည်း ဒီလောက်ကို မိုက်လုံးကြီးတဲ့ကောင်ဗျ။

ကျုပ်တို့ ကိစ္စပြီးသွားတော့ ကျုပ်နဲ့ ကိုသရဲ သရက်ပင် အုပ်ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

“တစ္ဆေ့၊ ထန်းသမားရင်းထောင်ကို သတ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ ကွ”

ကိုသရဲ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ထန်းတော နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်ကို ပြောင်းပြီးနေခဲ့ကြ တယ်။ ရင်းထောင်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ထန်းတဲဘေးက မန်ကျည်းပင် ကြီးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က ရင်းထောင်ကို ဖမ်းစားတယ်။ ရင်းထောင်ရဲ့ သိစိတ်ကို ပျောက်သွားအောင်သိပ်ပြီး ကျုပ်စိတ်ကို ရင်းထောင် ကိုယ်ထဲ သွင်းခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ တကယ်တော့ ဝင်စီးတာပေါ့လေ။ ကျုပ် ရင်းထောင်ရဲ့ သိစိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိပ်နိုင်ပြီး ကျုပ်စိတ်

နဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်စီးထားနိုင်တဲ့အချိန်မှာ ရင်းထောင်ကို အမြင့်ဆုံး ထန်းပင်ကို ထိပ်ဖျားရောက်အောင် တက်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ထန်းပင်အမြင့်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဖျားကနေ ရင်းထောင်ကို ခုန်ချ ခိုင်းလိုက်တယ်။

“အား...ဘုန်း”

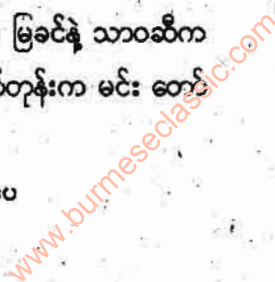
‘အား’ ဆိုတာက ကျွပ်စိတ်ကို ပြန်အခွာလိုက်မှာ ရင်း ထောင်ရဲ့ သိစိတ်က ပြန်နိုးလာပြီး လန့်အော်လိုက်တာပျ။ ‘ဘုန်း’ ဆိုတာက ရင်းထောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မြေကြီးပေါ်ကို အသလွတ် ပြုတ်ကျတဲ့ အသံလေဗျာ။

“ဟာ...ကိုရင်းထောင် ထန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့တဲ့ ဟေ့”

ထန်းတောထဲမှာ ထန်းရည်သောက်နေတဲ့ ဘန်ဘွေးကုန်း သားတွေ၊ ထနောင်းကုန်းသားတွေ ကျွက်စီ ကျွက်စီနဲ့ ပြောပြီး ရင်းထောင် ပြုတ်ကျတဲ့နေရာကို ဒရောသောပါးနဲ့ ပြေးကြရောဗျ။

ရင်းထောင်ကတော့ တစ်ချက်ပဲ တွန့်လိမ်ပြီး အသက် ထွက်သွားလေရဲ့။

“ဪ...ရင်းထောင်၊ ရင်းထောင်၊ မြခင်နဲ့ သာဝဆီက ငွေသုံးထောင်ယူပြီး ငါ့ကို ဆေးမြစ်ခတ်သတ်တုန်းက မင်း တောင်

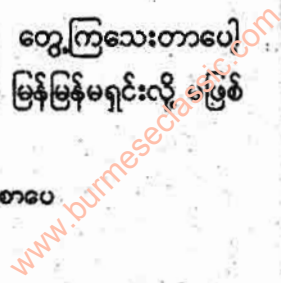
တော်ပျော်ခဲ့လား မသိဘူး၊ ငါကတော့ မင်းကို လက်စားချေလိုက်ရတာ တော်တော်ကို ပျော်တယ် ရင်းထောင်ရေ၊ ငါ လူ့ဘဝတုန်းက မင်းထန်းတောမှာ ထန်းရည် အမြဲသောက်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါကွာ၊ ကိုမိုးညိုရေ၊ ကျုပ် ဘာလိုလို့ဗျာလို့ ပြောရင် ငါက မင်းကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကောင်ပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငွေသုံးထောင် ပေးမယ့်လူပေါ်တော့ မင်းက ငါ့ကို သတ်ပေးခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ မင်းကို မြခင်တို့ သာဝတို့ ပေးတဲ့ငွေတွေကလည်း ငါ့ငွေတွေပါပဲကွာ၊ မင်းလည်း တော်တော်လုပ်ရက်တဲ့ကောင်ပဲ ရင်းထောင်၊ ကဲ ခုတော့ မချီမဆုံကို အသက်ထွက်သွားရပြီမို့လား၊ ကျုပ်တွေ့ရင်း ကျေနပ်နေတာဗျို့”

ကျုပ်နဲ့ ကိုသရဲ ကိစ္စပြီးတော့ သရက်ပင်အုပ်ကို ပြန်လာပြီး ကျုပ်တို့ နေနေကျ သစ်ကိုင်းကြီးမှာ ပြန်နေလိုက်ကြတယ်။ ခြောက်လလောက်ကြာတော့ ကိုသရဲက ကျုပ်ကို ပြောတယ်။

“တစ္ဆေရေ၊ မင်းရဲ့ အဓိကရန်သူတွေကို သတ်ဖို့ အချိန်ကျပြီဗော့”

“ဟာ ဟုတ်လား ကိုသရဲ”

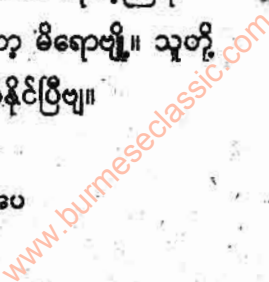
ကျုပ်ဖြင့် ပျော်လိုက်တာဗျာ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ သာဝံနဲ့ မြခင်ရာ။ ကျုပ် ဒီမိန်းမယုတ်ကို မြန်မြန်မရှင်းလို့ မဖြစ်

ဘူးဗျ။ ကိုသရဲ ပြောတယ်။ သာဝက ကျုပ်အမွေရတဲ့ ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက မစားရက် မသောက်ရက်နဲ့ စုခဲ့ တဲ့ ရွှေတွေကို ရောင်းချပြီး မြို့မှာ တိုက်တစ်လုံးဝယ်ပြီး ပွဲရုံဖွင့်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်ဆိုပဲ။ တောသူဌေးဘဝကို အားမရလို့ မြို့သူဌေးဘွဲ့ ခံတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုသရဲ ကျုပ်ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်ကြီး ကို ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ ကျုပ်က မြခင်ကို ဖမ်းစားဖို့ ကိုသရဲ က ပြောတယ်။ မိန်းမစိတ်က သိပ်ရတာ နည်းနည်းလွယ်သတဲ့။ သာဝကို သူက ဖမ်းစားမယ်တဲ့ဗျို့။ ယောက်ျားစိတ်က သိပ်ရတာ ခက်လို့ ကိုသရဲကိုယ်တိုင် သာဝကို ဖမ်းစားမှာတဲ့ဗျ။

ကိုသရဲက သရဲသာ ပြောတယ်။ လူတွေထက် အများကြီး သစ္စာရှိတဲ့ သရဲဗျ။ ကျုပ် လွှာဝတုန်းက ကိုသရဲလို မိက်ဆွေမျိုး ရခဲ့ရင် တော်တော်ကောင်းမှာလို့ ကျုပ် မကြာမကြာ တွေးမိတယ် ဗျာ။ ခုတော့ ကျုပ်က သာဝလိုကောင်မျိုးကို လူကောင်းထင်ပြီး လွတ်ယုံခဲ့မိလို့ ကျုပ်အသက် ဆုံးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိန်းမယုတ်နဲ့ ယောက်ျားယုတ်ကို စပြီးဖမ်းစားခဲ့ကြတယ်။ တော်တော်ကို ခဲရာခဲဆစ် လုပ်ခဲ့ကြရတာ ဗျ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်လလောက် ဇွဲနဲ့ဖမ်းစားတော့ မိရောဗျို့။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်တွေကို သိပ်ထားလိုက်နိုင်ပြီဗျ။

ကျုပ်နဲ့ ကိုသရဲ လုပ်ထားလိုက်တာ ဒီလင်မယား တစ်ခါ
တစ်ခါမှာ လူစိတ်ပျောက်ပြီး လင်မယားချင်းတောင် မမှတ်မိကြ
ဘူးဗျ။ ရွာထဲက လူတွေကိုလည်း မမှတ်မိကြဘူး။

သူတို့လင်မယားရဲသတင်းက ဘန်ဘွားကုန်းတို့ ထနောင်း
ကုန်းတို့အထိ ကျော်လို့ဗျာ။

သာဗတို့ မြခင်တို့လင်မယား ရူးသွားလို့ဆိုပြီး ပြောကြ
ဆိုကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဖမ်းစားနေတာ သတ်လို့ရတဲ့အထိတော့
မရောက်သေးဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ နီးလာပြီလို့တော့ ကိုသရဲက ပြော
တာပဲဗျာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဒီသစ္စာမဲ့တဲ့ လင်မယားကို
သတ်ရဖို့ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရ စောင့်ရ စောင့်မယ့်
ကောင်ပါဗျာ။

x x x

နွေဦးပေါက်စအချိန် နှင်းကြွင်းနှင်းကျန်တွေ အကုန်ကျ
တဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ။ တာဝေဆိုတဲ့ ကျုပ်က အညာသားခိုတော့

ဒီလိုအချိန်ဟာ ကျုပ်တို့ အညာဒေသဟာ အလှဆုံးဆိုတာ ကျုပ် သိတာပေါ့ဗျာ။ ဒီအချိန်ဆိုရင် ကျုပ်က စောစောအိပ်ရာထပြီး ရွှေတောင်ဦးဘုရားကို စောစောသွားပြီး အညာရနံ့ကို ရှူရှိုက်နေ ကျဗျာ။ အခုလည်း ကျုပ် ရွှေတောင်ဦးဘုရားဘက်ကို လမ်း လျှောက်ပြီး ပြန်လာတာဗျ။

“ဟဲ့ တာတေ၊ ဒီမှာ စံအေးက နင့်ကို စောင့်လို့ဟဲ့၊ မြန်မြန်လာ”

ဝိုင်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ အမေက ကျုပ်ကို ဆီးပြောတာဗျ။

“လာ လာ၊ တာတေ၊ စောစောစီးစီးထပြီး ဘယ်သွား တာတုံး၊ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းတွေ့တာတုံး၊ မှန်မှန်ပြော” ကိုကြီးစံအေးက ကျုပ်ကို ဆီးစတော့တာဗျ။

“ကျုပ်မှာ ချိန်းတွေ့ဖို့ ဘယ်သူရှိသေးလို့တုံး ကိုကြီး စံအေးရာ၊ လှယဉ် မရှိကတည်းက ကျုပ်မှာ ဘာမှမရှိတော့တာ ကိုကြီးစံအေး သိပါတယ်ဗျာ”

ကျုပ်က အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း ကိုစံအေးကြီးကို ပြန် ပြောလိုက်တယ်ဗျ။

“ခက်တာပဲ တာတေရာ၊ မင်းကလည်း လှယဉ် တစ်ယောက်ကိုပဲ မိန်းမထင်နေတာကိုးကွ”

ကျုပ်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရယ်နေလိုက်တယ်။
ကိုစံအေးကို အမေက ဆေးလိပ်တွေ ဘာတွေ တည်ထားလို့
သောက်နေပြီဗျ။

“အမေ အဘရော၊ ဘယ်သွားတုံး”

“နင့်အဘလည်း နင်နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်သွား
တာပဲဟေ့၊ ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲအတွက် အကြိုအစည်းအဝေးလုပ်
မှာမို့လို့တဲ့၊ ရွာဦးကျောင်းကို သွားလေရဲ့”

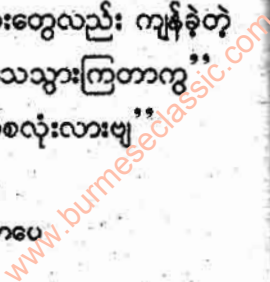
“ကိုကြီးစံအေး၊ စောစောစီးစီး ကိစ္စရှိလို့လားဗျာ”

“ကိစ္စရှိဆို ကိုသာဝတို့ မမြခင်တို့ စိတ်နောက်သလို
ဖြစ်နေကြလို့ကွ”

“ဟင်၊ ကားထောင်တဲ့ ကိုသာဝလား”

“အေးလေကွာ၊ ကိုသာဝက မမြခင်ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်
လေကွာ၊ ပထမအိမ်ထောင်က ကိုမိုးညိုလေ၊ ကိုမိုးညို ဆုံးတော့
မမြခင်နဲ့ ကိုမိုးညို သူငယ်ချင်း ကိုသာဝတို့ ယူလိုက်ကြတယ်၊
မမြခင်က ကိုမိုးညိုနဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရတယ်၊ ကိုသာဝနဲ့
ကလေးတစ်ယောက် ရတယ်၊ အဲဒီကလေးတွေလည်း ကျန်ခဲ့တဲ့
နှစ်နှစ်လောက်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေသွားကြတာကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ နှစ်ယောက်စလုံးလားဗျ”

“အေး နှစ်ယောက်စလုံးကွ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သုံးလေးလပဲ ခြားတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး ဆုံးသွားရှာတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာရောဂါတွေနဲ့ ဆုံးတာတုံးဗျ”

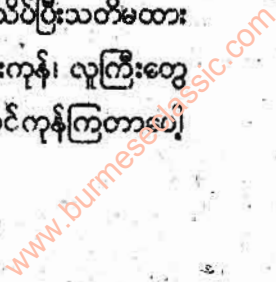
“ဘာရောဂါရယ်လို့ကို မယ်မယ်ရရ မရှိပါဘူးကွာ၊ တပိန်ပိန် တလိန်လိန်ဖြစ်ပြီး သေကုန်ကြတာပဲကွ၊ အခုလည်း မမြခင်နဲ့ ကိုသာဝတို့လည်း အကောင်းကြီးကနေပြီး စိတ်နောက် သလို ဖြစ်နေကြတယ်ကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေလို့ လားဗျ”

“ဟာ တာတောကလည်း တစ်ခါ တစ်ခါကျရင် လင်မယား ချင်းတောင် မမှတ်မိကြဘူးကွ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူတုံး၊ ရှင် ဘယ်သူ တုံးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာကွ၊ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း သတိပြန် လည်လာတတ်တယ်၊ ကိုသာဝဘက်က အမျိုးတွေရော မမြခင် ဘက်က အမျိုးတွေပါ သွားပြီးစောင့်နေကြရတယ်”

“ဟင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံးကွ”

“ရွာကလူတွေက အစတုန်းကတော့ သိပ်ပြီးသတိမထား မိဘူးပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ ကလေးတွေလည်း ဆုံးကုန်၊ လူကြီးတွေ လည်း ရူးကုန်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စ မရိုးဘူးလို့ ထင်ကုန်ကြတာပေါ့”

ကွာ၊ ဒီတော့ ဆရာတွေ ဘာတွေ ရှာဖို့ တာတေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်
စမ်းပါ စံအေးရာဆိုလို့ မင်းဆီကို ငါလာခဲ့တာက တာတေရ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ကဲ ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ် ညကျ
တော့ မဖဲဝါကို မေးပေးမယ်ဗျာ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကျုပ် ဘန့်
ဘွေးကုန်းကိုလာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောမယ်”

“အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ ငါ ရွာက ဘိုးတော်ကြီးတွေကို
မင်းပြောတာ ပြန်ပြောလိုက်မယ်”

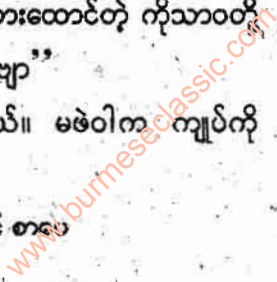
ကိုစံအေးက ထွေရာလေးပါးတွေပြောရင်း တော်ကြာမှ
ထပြန်သွားတာဗျို့။

ညရောက်တော့ မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲရုပ်ကလေးကို ကိုင်ပြီး
ကျုပ်က မဖဲဝါကို အိပ်မက်တောင်းတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်နဲ့
မဖဲဝါ တွေတာ၊ ခါတိုင်းလို ဆယ့်နှစ်ရာသီအဝါပင်ကြီးအောက်မှာ
ပဲဗျို့။ လေတွေ တဝေါဝေါ တိုက်နေတဲ့ကြားက မဖဲဝါက ကျုပ်ကို
မေးတာဗျို့။

“တာတေ နင့်မှာ ဘာကိစ္စရှိလို့တုံး”

“မဖဲဝါ၊ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကားထောင်တဲ့ ကိုသာဝတီ
မမြခင်တို့အကြောင်းကို မေးချင်လို့ပါဗျာ”

ကျုပ်က ဒါပဲပြောရသေးတယ်။ မဖဲဝါက ကျုပ်ကို

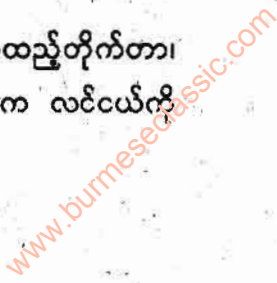

ပြောပြတာဗျ။

“တာတေ၊ မြခင်ဆိုတဲ့ကောင်မက မိန်းမယုတ်မ၊ သာဝ
ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ယောက်ျားယုတ်ဟဲ့၊ မိုးညိုက လူကောင်း
သူကောင်း၊ မြခင်က မိုးညိုကို မယူခင်ကတည်းက သာဝနဲ့
တိတ်တိတ်ပုန်း ရနေတာ၊ ကလေးရှိတော့မှ မိုးညိုနဲ့ ယူလိုက်တာ၊
အဲဒီကလေးက သာဝကလေး၊ မိုးညိုက ဒါတွေကို ဘာမှမသိဘူး၊
မွေးလာတဲ့ကလေးကို သူ့ကလေးပဲ ထင်နေတာ၊ ခုတော့ ဒီကလေး
လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ မိုးညိုနဲ့ ယူပြီးတော့လည်း သာဝနဲ့
လင်ငယ်နေနေတာပဲ၊ မိုးညိုအဖေဆုံးတော့ ရွှေတွေ့အများကြီးကို
မိုးညိုတစ်ယောက်တည်း အမွေရလိုက်တာလေ၊ ဒါကို တွေ့တော့
မြခင်က ဒီစည်းစိမ်တွေကို မိုးညိုနဲ့ မခံစားချင်ဘူး။ သာဝနဲ့
ခံစားချင်တယ်။ သာဝကို မကြာမကြာ နားပူနားဆာလုပ်တော့
သာဝကလည်း လောဘတက်လာပြီး နောက်ဆုံးထန်းတက်တဲ့
ရင်းထောင်ဆိုတဲ့အကောင်ကို ငွေပေးပြီး မိုးညိုကို သေကြောင်းကြံ
တယ်ဟဲ့”

“ဟာ...ရက်စက်လိုက်ကြတာဗျာ”

“အေး...ထန်းရည်ထဲမှာ ဟုန်းမြစ်ထည့်တိုက်တာ၊
မိုးညို သေရော၊ ဒီတော့မှ အယုတ်မ မြခင်က လင်ငယ်ကို

လက်ထပ်ပြီး သူဌေးတွေ သူဌေးမတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ဟယ်၊ အခုတော့ ဟိုကောင့်လက်ချက်နဲ့ ရင်းထောင်းလည်း သေသွားပါပြီ”

“ဗျာ...ထန်းတက်တဲ့ ကိုရင်းထောင်က ထန်းပင်ပေါ်က ကျသေတာမို့လား မဖဲဝါရဲ့”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာတုံး တာတေ၊ ဟိုကောင့်ပဲ သတ်ပစ်လိုက်တာဟဲ့”

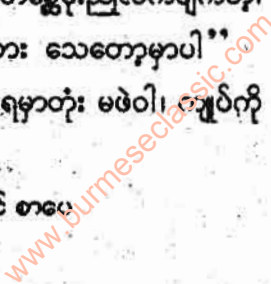
“ဗျာ...ဘယ်ကောင့် သတ်တာတုံး မဖဲဝါ”

“ဟာ မိုးညိုလေ၊ မိုးညိုက တစ္ဆေဖြစ်နေတာဟဲ့၊ အကုန်လုံးကိုလိုက်ပြီး လက်စားချေနေတာ၊ အကုန်လုံးကို သတ်ပစ်မှာ၊ ပထမဆုံး ကလေးနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ထန်းတက်သမားရင်းထောင်၊ အခုတော့ အဓိကလက်သည် နှစ်ယောက်လေ”

“ဟင်၊ ဘယ်သူတွေတုံးဗျ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ နင် အလှူချည်လား၊ မြခင်နဲ့ သာဝလေ၊ အခုပဲ ရူးအောင်လုပ်ထားပြီလေ၊ အဲဒါ တစ္ဆေမိုးညိုလက်ချက်ဟဲ့၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ မိန်းမယုတ်လင်မယား သေတော့မှာပါ”

“ဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုတားရမှာတုံး မဖဲဝါ၊ တျှပ်ကို

မြေပါဗျာ”

“တာတေ၊ မတရားခံခဲ့ရတဲ့ မိုးညိုက သူ့ရန်ကြေးကို သူဆပ်နေတာဟဲ့၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဟာ၊ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ မဖဲဝါရယ်၊ မမြခင် တို့ ကိုသာဝတို့လည်း သူတို့အပြစ်ကို သူတို့ နောက်ဘဝတွေမှာ ခံကြရမှာပေါ့ဗျာ၊ အခုတော့ ကယ်သင့်တာပေါ့ဗျာ”

“နင် ငါ့ကိုယ်ခွဲရုပ်ကိုပြပြီး မိုးညိုကို ငါ့အမိနဲ့ ရွာပြင် ထွက်ခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ္ဆေမိုးညိုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ သရဲတစ်ကောင်ပါ ပါနေတယ်၊ သူ့ကိုလည်း ငါ့အမိနဲ့ နှင်ထုတ်လို့ရတယ်၊ အခု ဒီကောင်နှစ်ကောင် မြခင်တို့ သာဝတို့နေတဲ့ ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်အကြီးဆုံးကြီးပေါ်မှာ ရှိတယ်။

နင် မြန်မြန်သွားပြီး နှင်ထုတ်နိုင်ရင်တော့ မိလိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်မသွားနိုင်ရင်တော့ မိမှာမဟုတ်တော့ဘူး တာတေ”

ကျုပ် လန့်နိုးသွားတယ်။ ကျုပ် အိပ်ရာက ချက်ချင်း ထပြီး တံခါးဖွင့်တယ်။

“ဟဲ့ တာတေ၊ ဒါ ဘယ်တုံး၊ အချိန်မရှိကြီး ဘာသွား လုပ်ဦးမှာတုံး”

အမေ နိုးသွားတာဗျ။

“အဟမ်း၊ အဟမ်း”

အဘလည်း နိုးသွားပြီဗျို့။

“ကျုပ် ဘန့်ဘွေးကုန်းကို သွားမလို့ဗျ”

“ဟဲ့ ဘန့်ဘွေးကုန်းသွားရအောင် ညသန်းခေါင်ကြီးမှာ မဟုတ်တာ တာဝေရယ်၊ မနက်မှ သွားဟဲ့”

“ကျုပ် နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် နောက်ကျရင် ကားထောင်တဲ့ ကိုသာဝတို့လင်မယား သေလိမ့်မယ်”

ကျုပ်က အမေနဲ့ အဘကိုပြောပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။

“တာဝေရေ၊ တာဝေ”

“ဟဲ့ အချိန်မရှိကြီး ဘယ်သူရောက်လာပြန်တာတုံး”

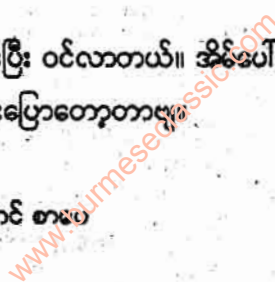
အမေက အသံကို နားထောင်ပြီး ပြောတာဗျ။ အသံက ဝိုင်းဝကနေ ကျုပ်ကို ခေါ်နေတာဗျ။ ဒီအသံကို ကျုပ် ချက်ချင်း သိသွားတယ်။

“ကိုကြီးစံအေးလား”

“အေး ဟုတ်တယ် တာဝေ၊ ငါပါ”

“တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့လေ”

ကိုစံအေးက ဝိုင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာတယ်။ အိမ်ပေါ် ရောက်တာနဲ့ ကိုကြီးစံအေးက တန်းပြောတော့တာဗျ။

“တာတေ မင်း ဘယ်သွားမလို့တုံး”

“ခင်ဗျားတို့ ဘန်ဘွေးကုန်းကို လာမလို့ပဲဗျ၊ မဖဲဝါက ကျုပ် မြန်မြန်သွားမှ မမြခင်တို့ကို ကယ်လို့ရမယ်ဆိုလို့ ကျုပ် အခု လာဖို့လုပ်နေတာဗျ၊ ကိုကြီးစံအေးရဲ့”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ မဖဲဝါက မင်းကို ဒီအတိုင်း ပြောတာလားကွ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးစံအေး၊ ကဲ ခပ်သုတ်သုတ် သွားကြစို့ဗျာ”

ကျုပ်က ချက်ချင်းမတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။

“မသွားနဲ့တော့ တာတေ၊ မင်း မမီတော့ဘူးကွ”

“ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုကြီးစံအေးရ”

“မမြခင်ရော ကိုသာဝရော ခုနကလေးတင် သေကုန်ကြ

ပြီ”

“ဟဲ့ ဟုတ်လား စံအေးရဲ့၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာတုံး စံအေးရယ်”

“အရီးရေ၊ လင်မယားနှစ်ယောက် လူစိတ်ပျောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နှီးဖျာတဲ့ ဓါးချွန်တွေနဲ့ ထိုးကြတာတဲ့ ဗျာ၊ မျက်လုံးကြီးတွေပြူးပြီး သူတစ်ချက် ကိုယ်တစ်ချက် ထိုးကြ

တာတဲ့ဗျာ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်မှာ ဓားချက် ဆယ်ချက် ကျော် ထိတာဆိုပဲ”

“ဟာ လူတွေက ဝိုင်းမဆွဲကြဘူးလားဟဲ့”

“သူတို့အမျိုးတွေ ရှိပါတယ်၊ ဝိုင်းဆွဲတဲ့လူတွေကိုပါ ထိုးလို့ ဘယ်သူမှ အနားကို မကပ်ရဲကြတော့ဘူးတဲ့ အရိုးရေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသေမချင်းကို ထိုးကြတာတဲ့ဗျာ၊ တစ်အိမ်လုံးလည်း သွေးတွေကို ရဲနေတာပဲတဲ့”

“ဟဲ့ ဒါဆိုရင် အခု သေကုန်ရောလား စံအေးရဲ့”

“မသေမချင်း ထိုးပါတယ်ဆိုမှတော့ သေပြီပေါ့ဟဲ့ ငွေစိန်ရဲ့”

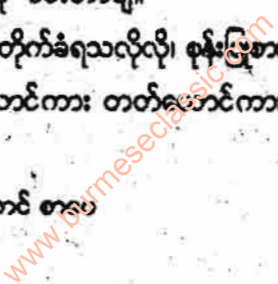
ကျွပ်အဘက ဝင်ပြောတာဗျို့။

“အောင်မယ်လေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်၊ ကြားရတာနဲ့ တောင် ငါ့မှာ ရင်တွေတုန်လိုက်တာဟယ်”

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြတာပါလိမ့် စံအေးရယ်၊ ဘယ်လို များ ကြားတုန်းက”

“အဘက ကိုစံအေးကြီးကို မေးတာဗျို့။

“လူတွေကတော့ အင်းနဲ့ အတိုက်ခံရသလိုလို၊ စုန်းဖြူစား ခံရသလိုလို၊ တစ်ချို့ကလည်း သိယောင်ကား တတ်ယောင်ကား

လုပ်ပြီး အာဠာဝကအင်းနဲ့ စီရင်တာတို့ ပုဏ္ဏားအင်းနဲ့တိုက်တာတို့
တွေ ပြောနေကြတာပဲ ဘိုးညောင်ရယ်၊ ကိုသာဝတို့ ဝိုင်းထဲမှာ
လည်း သူကြီးရော၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေရော၊ လူတွေရော ပြည့်
ကျပ်နေကြတာနဲ့ ကျုပ်တောင် ဝိုင်းထဲမဝင်တော့ဘဲ တာတော့ဆီကို
တန်းပြီးထွက်လာတာဗျ”

“အခု ဘယ်နှုနာရီရှိပြီတုံး တာတေ”

အမေက ကျုပ်ကို မေးတာဗျ။ ကျုပ်က ဘုရားခန်းထဲက
စားပွဲတင်နှာရီလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“သုံးနာရီထိုးတော့မယ် အမေရဲ့”

“ဒါဆိုရင် ညနှစ်ချက်တီးလောက်က ဖြစ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အရီး၊ ညနှစ်နာရီ မထိုးတထိုးမှာ အော်ကြ
ဟစ်ကြတဲ့ အသံတွေ စပြီးကြားရတာ၊ ရွာထဲကလူတွေ ရောက်
သွားတော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး သေနေကြ
ပါပြီ အရီးရာ”

မိုးလင်းကာနီးမှ ကိုစံအေး ပြန်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း
ပြန်ပြီး မအိပ်ကြတော့ပါဘူးဗျာ။ ဒီလင်မယား သေတာ တစ္ဆေ
ဖြစ်နေတဲ့ လင်ကြီး ကိုမိုးညိုရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ
မသိကြဘူးပေါ့ဗျာ။

တစ္ဆေ ကိုခိုးညှိနဲ့ တခြားသရဲတစ်ကောင်ကိုလည်း မဖဲဝါ
 ရဲ့ ကိုယ်ခွဲအရပ်ကိုပြပြီး ရွာထဲကနေ နှင်ထုတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး
 လေ။ သူတို့ကိစ္စ ပြီးသွားရင် ကိုခိုးညှိတစ္ဆေရော သူ့အဖော်
 သရဲတစ်ကောင်ဆိုတာရော ဘန်သွားကုန်းကနေ ပြန်ထွက်သွားကြ
 မှာပဲပေါ့ဗျာ။

ဈေးသရဲ

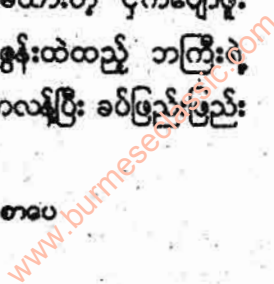
ပြာသိုလကြီးဗျ။ ကျုပ်က မြို့ကိုရောက်နေတာ။ ကျုပ်
 ကျောင်းတက်တုန်းက နေခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဘကြီးအိမ်မှာပဲပေါ့ဗျာ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေ

ဘကြီးနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ ဘကြီးကို ကန်တော့ချင်လို့ လာတာ
 ဗျ။ ဒီရောက်တော့ ကျွပ်ရောက်တဲ့ညမှာပဲ ဘကြီးက လေဖြန်းချင်
 သလို ဖြစ်တာနဲ့ ရွာကို မပြန်ဖြစ်သေးတာ။ ခုတော့ ဘကြီးလည်း
 ကောင်းလာပါပြီ။

ဘကြီးမှာက သူ့ကိုယ်တိုင် စိမ်ထားတဲ့ လေငန်းဆေး
 ရှိနေလို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီဆေးသာမရှိရင် ခက်သားဗျ။ ဒီဆေး
 အကြောင်းလည်း ကျွပ်က သိသဗျ။ ဘကြီးအိမ်မှာနေပြီး ကျောင်း
 လာတက်ကတည်းက ဒီဆေးကို ဘကြီးက အမြဲဖော်တာ။
 လေငန်းဖြစ်တဲ့လူရှိရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးသွားပို့နေကျလေဗျာ။
 ဘကြီး အမြဲပြောပြောနေလို့ ဆေးအကြောင်းကို ကျွပ်က သိပြီး
 သားဗျ။

ဘကြီး လေဖြတ်တဲ့ညက ပူးပူးဝါးဝါးနဲ့ ထအော်တော့
 ကျွပ်လည်း အိပ်နေရာက လန့်နိုးပြီး သူ့အိပ်ရာပေါ် ပြေးသွားတော့
 ဘကြီးက သူ့အိပ်ရာဘေးက ခုံပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ဆေးပုလင်း
 ကြီးကိုချည်း လက်ညှိုးထိုးပြနေတာဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွပ်လည်း ဘကြီး
 ပြောဖူးထားတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဆေးစိမ်ထားတဲ့ ငှက်ပျောဖူး
 ပုလင်းကြီးကို လှုပ်ပြီး ဆေးရည်ကို ဇွန်းထဲထည့် ဘကြီးနဲ့
 ခပ်စေ့စေ့ဖြစ်နေတဲ့ ပါးခပ်ထဲကို ဇွန်းနဲ့ ကလန်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း

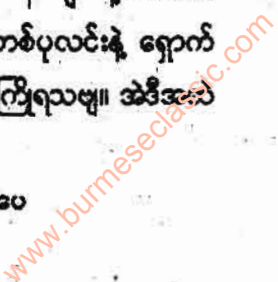
ထည့်ပေးရတာပဲဗျာ။ ပြီးတာနဲ့ ဆေးရည်ကို လက်ခုပ်ထဲထည့်ပြီး နည်းနည်းရွဲသွားတဲ့ ဘကြီးရဲ့ပါးကို ဆေးလိမ်းပြီး ဆွဲချရတာဗျာ။

လွတ်စွမ်းတဲ့ဆေးပါဗျာ။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ရွဲသွားတဲ့ပါးလည်း ပြန်တည့်သွားတယ်။ လျှာလည်း ကောင်းသွား ပြီး စကားပြောလို့ ပီသွားရောဗျာ။ ဒီတော့မှ အဲဒီဆေးရည်နဲ့ပဲ လက်တွေ ခြေတွေ လိမ်းပြီး နှိပ်ပေးရတာဗျာ။ အမှေအစ်ကို အရင်းလေဗျာ။

အဘနဲ့ အမေလည်း နောက်တစ်နေ့ ရောက်လာကြရော ဗျာ။ ဘကြီးကိုလည်း လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးနဲ့ ထပ်ပြီးကုကြရတာပေါ့ ဗျာ။

နေဦးဗျာ။ ဘကြီးရဲ့လက်စွဲ လေငန်းဆေးဖော်နည်းကို ကျွန်ုပ် ပြောပြမယ်။ တခြားမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ရှောက်ဘီလူးလို့ခေါ်တဲ့ သံပုရာသီးသာသာရှိတဲ့ ရှောက်သီးလေဗျာ။ အခွံမှာ အထွတ်ထွတ် တွေထနေတဲ့ ရှောက်သီးပေါ့။

အဲဒီရှောက်ဘီလူးကို ရေညှစ်၊ ၎င်းပျောဖူးပုလင်း တစ်ပုလင်းရအောင် ညှစ်ရတယ်ဗျာ။ ပြီးရင် ထန်းလျက်နဲ့ ကောက် ညှင်းချက်ထားတဲ့ အရက်ကောင်းကောင်းတစ်ပုလင်းနဲ့ ရှောက် ဘီလူးအရည်နဲ့ရောပြီး ကြော်ရည်သုတ်စလုံးနဲ့ ကြိုရသဗျာ။ အဲဒီအခါ

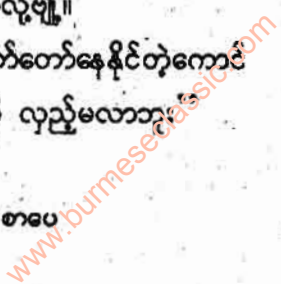
မှာ ကုလားအော်သီး ငရုတ်အညှာသုံးခုလောက် ထည့်ရတယ်။
ပြီးရင် ငါးလင်ဗန်းသည်းခြေ အခြောက်ကလေးသုံးခု ထည့်ရ
တယ်။

တဖြည်းဖြည်းအရည်ခမ်းလာပြီး တစ်ပုလင်းစာကျန်တော့
မှ အအေးခံပြီး ပုလင်းထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားရတာဗျ။ လွတ်
အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးဗျာ။ ကျုပ်ဘကြီး ရွဲသွားတဲ့ပါးစပ် ချက်ချင်း
ကို ပြန်တည့်သွားတာ။

ကျုပ်တို့မိသားစုလည်း ရွာကို ချက်ချင်းမပြန်နိုင်ကြသေး
ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာတင် ကျုပ်ဆီကို ကားယားတင်မြင့် ရောက်လာ
တာဗျ။

ကားယားတင်မြင့်ဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ ကျောင်းနေဘက်
သူငယ်ချင်းဗျ။ အရပ်က တော်တော်ပုတဲ့အကောင်။ တစ်ချို့
က တင်မြင့်ကို ဂျပုတင်မြင့်လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ချို့ကတော့
ဒီကောင်ကို ကားယားတင်မြင့်လို့ ခေါ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆို
တော့ တင်မြင့်က ပုက္ကွနဲ့ လမ်းလျှောက်ရင် ဒီကောင်ခြေထောက်
တွေက ကားယားကားယားနဲ့ လျှောက်လို့ဗျ။

“အဲ့ကောင် တာတေ မင်းတော်တော်နေနိုင်တဲ့ကောင်
ကွာ၊ မြို့ရောက်တာတောင် ငါ့ဘက်ကို လှည့်မလာဘူး။”

ကားယားတင်မြင့်က အိမ်ပေါ်ကို ကားယားကားယားနဲ့ တက်လာပြီး ပြောတာဗျ။

“ငါလည်း လာဖို့ပဲကွ တင်မြင့်ရ၊ ငါရောက်တဲ့ညပဲ ငါ့ဘကြီး လေဖြတ်လို့ မရောက်သေးတာကွ”

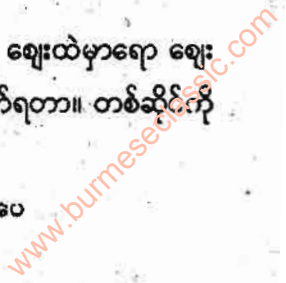
“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ခုရော ဘကြီး ဘယ်လိုနေတုံး”

ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကျောင်းတက်တုန်းက ကျုပ်ဆီလာ ရင်း ဘကြီးအိမ်မှာ စားနေသောက်နေကျတွေလေဗျာ။ ဘကြီးကို လည်း လွှတ်ခင်ကြတာ။

“ခုတော့ ကောင်းသွားပြီကွ၊ လာ ထိုင် တင်မြင့်”

တင်မြင့်ကား ခုံတန်းလျားလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က နဂါးဆေးပျံလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး ဓနုဖြူဒေါ်ရင်ကြေးမီး ခတ်ကလေးပါ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကားယားက ကျုပ်ပေးတဲ့ ဆေးပျံလိပ်ကို ကပျာကယာ မီးညှိပြီး ဖွာရောဗျာ။ ဒီကောင့် ကြည့်ရတာ မောလာတဲ့ပုံပဲဗျ။ ပခုံးမှာလည်း လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးလွယ်လို့၊ လက်မှာကလည်း ဘောင်ချာစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ခဲတံနီပြာတံကြီးတစ်ချောင်း ကိုင်လို့ဗျ။

ဒီကောင်က ဈေးကောက်လေဗျာ။ ဈေးထဲမှာရော ဈေး ပြင်မှာပါ ဒီကောင်က ဈေးကောက် ကောက်ရတာ။ တစ်ဆိုင်ကို

တစ်ကျပ်ဗျ။

ဒီကောင် မောမောနဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ဖွာပြီး တစ်ဖွာ ဖွာနေတာဗျ။ ဈေးကောက် ကောက်လာရတော့ မောလာ တယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဆေးလိပ်သောက်ရင် အမောမခံနိုင်ဘူးသာ ပြောတာဗျ။ တကယ်တမ်း မောလာတော့လည်း ဆေးလိပ်လေး တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက်မှ အမောပြေတာဗျ။

“တာတေ မင်းသတင်းတွေ ငါကြားတယ်ကွ”

“ဟေ...ဘာသတင်းတုံးကွ၊ ကားယားရဲ့”

“မင်းက ဆရာဖြစ်နေပြီဆို ပယောဂတွေ ဘာတွေ လွှတ်နိုင်တာဆို”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ကားယားရာ၊ မင်းကို ဘယ်သူ ပြောလို့တုံး”

ဘန်ဘွေးကုန်းက သိန်းဖော်လည်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မီးလောင်ကုန်းက ပန်းစုံတို့ ညီအစ်ကိုလည်း ပြောတယ်။ ပန်းစုံက မြို့ရောက်ရင် ငါတို့အိမ်မှာတည်းတာကွ၊ ဒီတော့ မင်းသတင်းကို ငါက မကြားဘဲ နေမလားကွ တာတေရ”

“ငါ ဆရာ မဟုတ်ပါဘူး ကားယားရာ၊ ဆရာတွေ လာရင် လိုက်ပြီးအကူအညီပေးတာပါကွာ၊ မင်းလည်း သိသားနဲ့၊

ငါက ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက လွတ်စပ်စုတတ်တဲ့ကောင်လေး
ကွာ၊ ဒီတော့ ရွာဘက်ကို ဆရာကြီးတွေ ကြွလာရင် ထူးထူးဆန်း
ဆန်းတွေကို တွေ့ချင် မြင်ချင်တာနဲ့ သူတို့ကို အကူအညီပေးရင်း
လျှောက်လိုက်တာဟေ့”

“ဟာ ဘာပဲပြောပြောလေကွာ၊ မင်းမှာ ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့
ကိစ္စတွေမှာ အတွေ့အကြုံ တော်တော်ရှိနေမှာပဲ”

“အေး...ဒါတော့ ဟုတ်တာပဲ၊ တော်တော်များများကို
ကြုံဖူးသွားတာကွ သူငယ်ချင်းရ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါ မင်းကိုပြောပြတော့မယ်၊ ငါ့မှာ
ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မင်းကို လာတွေ့တာကွ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ပြောပြလေကွာ၊ ကား
ယားရာ”

“ဒီလိုကွ၊ ငါတို့ဈေးမှာ ဈေးစောင့်ငါးယောက် ရှိတယ်၊
ဟိုတလောက ဦးလောဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး ဆုံးသွားတယ်၊ ဦးလောရဲ့
နေရာမှာ ကိုခွေးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ခန့်ပြီး ဈေးကို အစောင့်
ငါးယောက်နဲ့ ညတိုင်း စောင့်နေတာပဲကွ”

“အေး...အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဒီလိုကွ တာတောရ၊ ငါတို့ဈေးထဲကို ညဘက်ဆိုရင်

သရဲကြီးတစ်ကောင် ဝင်ဝင်လာပြီး ငါးဈေးတန်းမှာ ပြုတ်ကျကျန်
နေတဲ့ သားစိမ်းငါးစိမ်းတွေကို လာစားနေတာ သုံးလလောက်
ရှိပြီကွ”

“ဟေ...မင်းတို့ မြင်ရလို့လား”

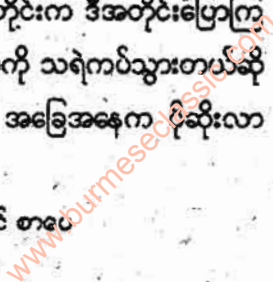
“ဟ...ငါကတော့ မမြင်ဘူးကွ တာတေရ၊ ညစောင့်
တွေကတော့ တွေ့ကြရတာပေါ့၊ အဲဒီသရဲကိုတွေ့ရင် ကျန်တဲ့
ညစောင့်တွေက ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပေမယ့် ဘလောကြီး
က မကြောက်ဘူးတဲ့ကွ၊ သူ့လောက်လေးခွနဲ့ သရဲကိုလိုက်
ပစ်တာဆိုပဲ”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကတော့ ကင်းစောင့်နေရင်းနဲ့
ဘလောက မူးတယ် မူးတယ်လို့အော်ပြီး အကောင်းသားကနေ
ဘုန်းကနဲလဲပြီး သေသွားရောပေါ့”

“ဟာ...ဟိုသရဲများ လုပ်လိုက်တာလား ကားယား
ရယ်”

“အေးပေါ့ကွ၊ ဈေးထဲမှာ လူတိုင်းက ဒီအတိုင်းပြောကြ
တာ တာတေရ၊ ဈေးစောင့်ကြီး ဦးလောကို သရဲကပ်သွားတယ်ဆို
ပြီး ပြောကြတာ၊ အဲဒီလိုပြောနေတုန်း အခြေအနေက ပိုဆိုးလာ

တော့ ဈေးသည်တွေလည်း ကြောက်လန့်ကုန်ကြတာပေါ့ကွာ”

“နို့ နေပါဦးကွ၊ ဒီသရဲက အခု ဘာထပ်လုပ်နေလို့တုံး”

“ဟာ မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ အခုဖြစ်နေတာက သရဲက တစ်ကောင်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ကောင် ဖြစ်နေလို့ကွ”

“ဟေ...သရဲနှစ်ကောင် ဟုတ်လား ကားယား”

“အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ညဆိုရင် အဲဒီသရဲနှစ်ကောင် နပမ်းလုံးတာ တစ်ဈေးလုံး အုန်းဆန်နေတာကွ”

“ဟေ...ဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်ပါ တာတေရာ၊ အခုဆိုရင် ညစောင့်တွေလည်း ကြောက်ပြီး အလုပ်ထွက်တော့မယ် လုပ်နေကြပြီကွ”

“နေဦးကွ၊ ကားယားရဲ့၊ သေသွားတဲ့ မင်းတို့ညစောင့်ကြီးကို ဆွမ်းတွေ ဘာတွေ သေသေချာချာ သွတ်ပေးကြရဲ့လား၊ ပြီးတော့ အမိန့်တွေ ဘာတွေရော သေသေချာချာ ပြန်ရဲ့လား”

“ဆွမ်းကတော့ သူ့အိမ်မှာ သွတ်တာပေါ့ကွ၊ အမိန့်တော့ ပြန်ရတာပေါ့၊ သူက အစိုးရဝန်ထမ်းလေကွာ”

ကျုပ်က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားနေလိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ...

“ကဲ ဒီလိုလုပ် ကားယားရာ၊ ညရှစ်နာရီလောက်...ကို

လာခေါ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါ ဈေးထဲဝင်ပြီး ညစောင့်တွေနဲ့ အတူတူ စောင့်ကြတာပေါ့”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ညရှစ်နာရီလောက် မင်းကို ငါလာခေါ်မယ်”

ညရောက်တော့ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီး အဆင် သင့် စောင့်နေတယ်။ ရှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကတော့ ကျုပ်ကို ကားယား လာခေါ်တယ်။

ကျုပ်တို့ ဈေးထဲဝင်ပြီး ညစောင့်တွေနဲ့ အတူတူ ကင်း စောင့်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ညစောင့်ငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်က အထိုင်ကင်းဗျာ။ ကျန်တဲ့လေးယောက်က နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လှည့်ကင်းထွက် တယ်။ ဈေးလမ်းတွေမှာ လျှောက်လှည့်ကြရတာပေါ့ဗျာ။ ဆိုင်ကြီး ဆိုင်ကြားတွေမှာ ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနဲ့ လိုက်ထိုးကြည့်ကြရတာ လေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီရက်ကတော့ စိတ်ချရပါတယ်။ ဈေးဖောက် မယ့်သူမရှိရင်တောင် ဈေးထဲက သရဲနှစ်ကောင် သတ်ပုတ်နေတဲ့ သတင်းက တစ်မြို့လုံး ပျံနေတော့ ဈေးထဲကို ဝင်ခိုးရဲတဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဗျာ။

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်...”

အထိုင်ကင်းကလူက တစ်နာရီ တစ်ခါ နာရီသံချောင်း
ခေါက်ရသဗျ။

သံချောင်း ဆယ့်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး အထိုင်ကင်းသမား
ကြီးက ပြန်ထိုင်နေတယ်။ ကျွပ်နဲ့ ကားယားကလည်း အထိုင်ကင်း
မှာ ထိုင်နေကြတာလေဗျ။

“ဟာ ချကြပြီဟေ့ တာတော့ရေ၊ လာ လာ မင်းကြည့်
မယ်ဆိုရင် ငါလိုက်ပြမယ်”

ကားယားက ရှေ့က ပုကွကွ ကားယားကားယားနဲ့ သွား
ရောဗျ။ ကျွပ်ကလည်း သူ့နောက်က ကပ်လိုက်လာတာပေါ့ဗျ။
အနောက်မှာ အထိုင်ကင်းသမားကြီးပါ လိုက်လာတာဗျ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထသွားတော့ ငါတစ်ယောက်
တည်း မနေဝံ့တော့ဘူးကွ တင်မြင့်ရ”

အထိုင်ကင်းသမားက တင်မြင့်ကို ပြောတာဗျ။

“ကိုစံပွင့် ဒါ ငါးခြောက်တန်းဘက်က အသံထင်တယ်
ဗျ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သွား သွား အဲဒီကိုသွား
ဟေ့”

ကားယားက ဈေးမြောက်ဘက်ကို ချိုးဝင်လိုက်တယ်။

“ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်း”

ဟာ တွေ့ပြီဗျို့။ တွေ့ပြီ။ မဲမဲအကောင်ကြီးတစ်ကောင်၊
ဆံပင်ဖားလွှားချထားတဲ့ လူလိုလို သရဲလိုလိုတစ်ယောက်နဲ့ သတ်
နေကြတာဗျ။

ကားယား ရပ်တော့၊ ရှေ့ဆက်မသွားနဲ့”

ကျုပ်က လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တော့မှ ဒီကောင်ကားယား
တုန်ကနဲ ရပ်သွားတာဗျ။

“ကားယား မင်းကို ငါ မေးဦးမယ်”

“ဘာတုံး တာဝေ”

“ဆုံးသွားတဲ့ မင်းတို့ညစောင့်ကြီးက ဘယ်လိုပုံတုံးကွ”

“အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း သျှောင်ထုံးကြီး”

ကွ”

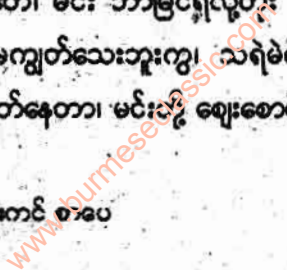
“သေတုန်းက စွပ်ကျယ်နဲ့ ပုဆိုးအပြာကွက်တုံးကြီး”

လား ကားယား”

“အေး ဟုတ်တယ် တာဝေ၊ မင်း ဘာမြင်ရလို့တုံး”

“မင်းတို့ ဘာလောကြီး မကျွတ်သေးဘူးကွ၊ သရဲမဲ

အကောင်ကြီးနဲ့ အကြိတ်အနယ် သတ်နေတာ၊ မင်းပုဂ္ဂို ဈေးစော

ဘလောက္ခ”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါ မေးတာက ကားယား မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။

အထိုင်ကင်းစောင့်တဲ့ ကိုစံပွင့်ကြီး မေးတာဗျ။

ကျုပ်က ကိုစံပွင့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်

တယ်။

ကိုစံပွင့်ဆိုတဲ့ ဈေးစောင့်ကြီးက နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း

ဆုတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားတယ်ဗျ။ ဒီတော့ မိတ်ဆွေ ဦးလော

ကြီး သရဲဖြစ်နေတာကိုကြားတော့ တော်တော်ကို ကြောက်သွားပုံပဲ

ဗျ။

“ဝန်း ဝန်း ဝန်း၊ ဂျိုင်း ဂျိုင်း”

သရဲဦးလောကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ

ထက် အကောင်ကြီးတဲ့ အမဲကောင်ကြီးကို ခံတွယ်နေတာဗျ။

အသည်းတော်တော်ကောင်းတဲ့ ဦးလောပဲဗျ။

ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရတော့တာဗျ။ ခဏ

ကြာတော့ ကျုပ်သိသွားပြီဗျ။

“ကဲ ကားယား ပြန်ကြစို့၊ မနက်ဖြန်ညကျမှ တစ်ခုခု

လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ”

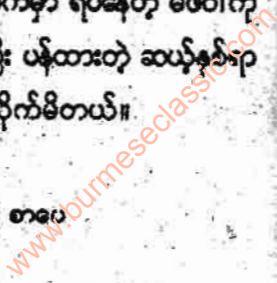
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီဗျ။ ကျုပ်
မဖဲဝါကို အကြောင်းကြားပြီး အိပ်မက်တောင်းတယ်။

ကျုပ်လည်း ချက်ချင်းကို အိပ်ပျော်သွားတာဗျို့
လေတွေတိုက်လိုက်တာဗျာ။ သစ်ပင်ကြီးတွေတောင်
ယိမ်းထိုးလို့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အရွက်ကလေး တစ်ရွက်တောင် မလှုပ်တာ
ကတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီအဝါပင်ကြီးဗျ။ တစ်ပင်လုံးမှာ အဝါရောင်
ပွင့်တွေ ထိန်နေအောင် ပွင့်လို့၊ လေတွေ ဒီလောက် တဝုန်းဝုန်း
တိုက်နေတာတောင် အရွက်ကလေး တစ်ရွက်မလှုပ်ဘူး။ အပွင့်
ကလေးတစ်ပွင့် မကြွေဘူးဗျ။

“တာတေ”

ကျုပ်တစ်ကိုယ်ရုံးမှာ ကြက်သီးတွေ ဖျန်းကနဲ ထသွား
တယ် ဆံပင်တွေတောင် ထောင်ကုန်ရောဗျာ။ မဖဲဝါက ကျုပ်ကို
အိပ်မက်ပေးတိုင်း ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူပုံစံမျိုး ပြောင်းထားတာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကလည်း လန့်သွားတာချည်းပါပဲ။ မလန့်တဲ့အခါ
တစ်ခါမှကို မရှိဘူးဗျ။

ကျုပ်က ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်အောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ မဖဲဝါကို
ကြည့်လိုက်တယ်။ နားရွက်ကြားမှာညှပ်ပြီး ပန်ထားတဲ့ ဆယ့်နှစ်ရာ
သီပန်းအဝါလေးကို ကျုပ် ငေးကြည့်လိုက်မိတယ်။

“တာတေ နင် ဘာသိချင်လို့တုံး”

ဒီတော့မှ ကျုပ် သုတိဝင်သွားတာဗျ။

“ဪ...မဖဲဝါ မြို့ကဈေးထဲမှာ သရဲနှစ်ကောင်
ညတိုင်း သတ်နေကြလို့ဗျ”

ကျုပ်က ဒါပဲပြောရသေးတာ၊ မဖဲဝါက ချက်ချင်းပြော
တော့တာဗျ။

ကျုပ်က ဒါပဲပြောရသေးတာ၊ မဖဲဝါက ချက်ချင်းပြော
တော့တာဗျ။

“တာတေ ဈေးထဲကို ဝင်လာတဲ့ သရဲက မဲကြီးလို့ခေါ်တဲ့
အကောင်၊ ဈေးတောင်ဘက်က ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ နေတာ နှစ်သုံး
ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ငလောက မနေ့တစ်နေ့ကမှ သရဲဖြစ်တာ၊
ငမဲကို သူ ဘယ်နိုင်မှာတုံး၊ ဒါပေမဲ့ ငလောကို နိုင်အောင်လုပ်ပေး
မှ ဖြစ်မယ်၊ ငလော နိုင်သွားရင် ဒီဈေးထဲကို ငမဲ ဘယ်တော့မှ
ဝင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သရဲဆိုတာ သူ့ကိုနိုင်တဲ့ အကောင်ရှိရင်
အဲဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး။ ရော့ ဟောဒီရှားဖြူ
သီးတွေ ယူသွားပြီး ငလောကို ရှားဖြူသီးနဲ့ ပေါက်ပေး၊ ဒါမှ
ငလော နိုင်မှာ၊ ငလော နိုင်ရင် ငမဲကြီး နင်တို့ဈေးထဲကို ဘယ်
တော့မှ ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကျုပ် လန်နိုးသွားတယ်။ ယောင်ပြီး ကျုပ်လက်ထဲကို စမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မဖဲဝါ ပေးလိုက်တဲ့ ရှားဖြူသီးတစ်ဆုပ် ကြီး ကျုပ်ယူလာတာပျ။

ကျုပ်လည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲ မှာ ရှားဖြူသီး ရှာနေမိတာပျ။ ခဏကြာတော့ ကျုပ်ပြန်အိပ်ပျော် သွားတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဘကြီးကို လက်ဖက်ရည်နှင့် အိကြာကွေး ဝယ်ပေးဖို့ ကျုပ်အိပ်ရာက ထလိုက်တယ်။ ကျုပ် ကျောကုန်းအောက်က ခိုးလို့ခလုဖြစ်နေတော့ ထကြည့်လိုက်တော့

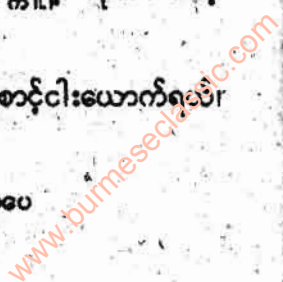
“ဟာ ရှားဖြူသီးတွေပါလား”

ကျုပ် တော်တော်ကို အံ့သြသွားတာပျ။ ညက အိပ်မက်ထဲ မှာ မဖဲဝါ ကျုပ်လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ရှားဖြူသီးတွေ တကယ်ပါလာတာပျ။

တစ်လုံး နှစ်လုံး သုံးလုံး လေးလုံး ငါလုံး။ ကျုပ် ရှား ဖြူသီးတွေကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ အားလုံး ငါးလုံးပျ။

ညရှစ်နာရီခွဲတော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဈေးကောက် ကား ယား ရောက်လာရောပျ။ ကျုပ်လည်း စက္ကူနဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ ရှားဖြူသီးထုပ်ကို ယူလာခဲ့တယ်။

ဈေးထဲက အထိုင်ကင်းမှာ ဈေးစောင့်ငါးယောက်ရသိပ်

ကျုပ်ရယ်၊ ကားယားရယ် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတာဗျို့။

ကျုပ်ကလည်း နဂါးဆေးပေါ့လိပ်လေးဖွာရင်း ဈေးစောင့်ကြီးတွေတိုက်တဲ့ ရေခွေးကြမ်းတွေ သောက်နေတာဗျို့။

တော်တော်လေး ညဉ့်နက်လာတော့ လှည့်ကင်း လေးယောက်က နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တွဲပြီး ဈေးလမ်းတွေထဲ ဝင်သွားကြတယ်။ ဒီည ထိုင်ကင်းကျတာ ကိုစံပွင့် မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့။ ကိုဖိုးထင်တဲ့။

ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့ ကိုဖိုးထင်က နာရီသံချောင်းဆယ့်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကားယားကတော့ နားစွင့်နေ ကြတာပေါ့ဗျာ။

“ ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း ဂျိုင်း ဂျိုင်း ”

“ဟော ချကုန်ကြပြီဟေ့ တာတောရေ၊ တစ်ခါ အသံကြားတာက ငါးခြောက်တန်း မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ အမဲသားဆိုင်ဘက်က ကြားတာကွ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကားယားက ရှေ့ကနေ သုတ်ခြေတင်တယ်။ သူ့နဂိုပုံစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ပုကွကွ ကားယားကားယားနဲ့ လျှောက်သွားတာဗျို့။ ကျုပ်နဲ့ ဈေးစောင့် ကိုဖိုးထင်ကလည်း ကားယားနောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ကြရတာပေါ့ဗျာ။

“ဟော တွေ့ပြီဗျို့၊ ဟိုနေ့က ပုံစံအတိုင်းပဲဗျို့”

မဲမဲအကောင်ကြီးနဲ့ ဦးလောသရဲ့ လုံးထွေးနေကြတာဗျို့။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းလိမ်းလို့သာ မြင်နေရတာပေါ့ဗျာ။

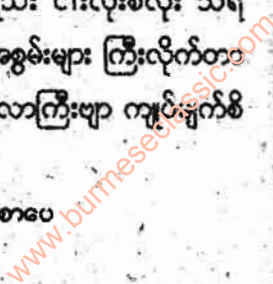
“ဝုန်း”

ငမဲကြီးက သရဲဦးလောကို ဆောင့်ကန်လိုက်တာဗျို့။ သရဲဦးလော လွင့်ကွက်သွားပြီး ဆိုင်ရှေ့က ကာထားတဲ့ သွပ်ပြား တွေနဲ့ ဝုန်းကနဲ မြည်အောင် ဆောင့်ပြီးပြုတ်ကျသွားတာဗျို့။

ဒါပေမဲ့ သရဲဦးလောက လွတ်အသည်းကောင်းတဲ့ သရဲ ဗျို့။ ချက်ချင်းကုန်းထပြီး ငမဲကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က စက္ကူထုတ်ကို ကယျာကယာဖြည့်ပြီး အထဲက ရှားဖြူသီးတစ်လုံး ကို ယူလိုက်တယ်။

ကဲကွာ၊ ပစ်ပြီဗျို့။ ကျုပ် ပစ်လိုက်ပြီ။ သရဲဦးလောရဲ့ ကျောကုန်းကို ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ရှားဖြူသီးက တည့်တည့်မှန်သွား တယ်။

ဟာ ကြီးလာပြီဗျို့။ သရဲဦးလော အကောင်ကြီး ကြီး လာပြီဗျို့။ ကျုပ် ထပ်ပစ်တယ်။ ရှားဖြူသီး ငါးလုံးစလုံး သရဲ ဦးလောကြီးကို ထိသွားတယ်။ မဖဲဝါရဲ့ အစွမ်းများ ကြီးလိုက်တာ ဗျာ။ ရှားဖြူသီးတွေ ထိသွားတဲ့ သရဲဦးလောကြီးဗျာ ကျုပ်နှက်စိ

အောက်မှာတင် ကြီးကြီးလာလိုက်တာ ငမဲကြီးထက် သုံးဆ
လောက်ကို ဖြစ်သွားတာဗျ။

ငမဲကြီးဆိုတာ သရဲဦးလောကြီးကို ကြက်သေ သေပြီး
ကြည့်နေတော့တာဗျ။ သရဲဦးလောကြီးကို ကြောက်လန့်တကြား
ဖြစ်နေတဲ့ပုံပဲဗျ။

ပြေးပြီဗျ၊ ပြေးပြီ။ ဦးလောသရဲကြီးက ဒေါသတကြီးနဲ့
ပြေးပြီး ငမဲကြီးကို ထိုးတော့တာဗျ။

“ဖုန်း၊ ဖုန်း၊ ဖုန်း၊ ခွမ်း၊ ခွမ်း၊ ခွမ်း”

သရဲဦးလောက သူ့ရဲ့ ဧရာမလက်သီးကြီးတွေနဲ့ ငမဲကြီး
ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထိုးတော့တာဗျ။ ငမဲကြီးဆိုတာ ဘာမှကို
ပြန်မလုပ်ခံတော့ဘဲ ခေါင်းကြီးငုံ့ထားပြီး သရဲဦးလော ထိုးသမျှကို
ခံနေရတော့တာဗျ။

“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

ဟော ပြေးပြီ၊ ပြေးပြီ။ ငမဲကြီး ပြေးပြီဗျ။ သရဲဦးလော
တစ်ချက်အလစ်မှာ ငမဲကြီး ပြေးတော့တာဗျ။ သရဲဦးလောက
အနောက်က ပြေးလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငမဲကြီးက ခုန်ပြီး
ဈေးကို ကျော်ထွက်သွားရောဗျ။

သရဲဦးလော လက်သီးကြီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ပြီး ထွက်ပြေး

သွားတဲ့ ငမဲကြီးကို မကျေမနပ်နဲ့ ကြည့်နေတာဗျ။

ဟော ပြန်သေးသွားပြီဗျို့။ သရဲဦးလောရဲ့အရွယ် တဖြည်းဖြည်း ပြန်သေးလာပြီ။ ကျွပ်လည်း ကားယားကို လက်ဆုပ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ကားယားနဲ့ ကိုဖိုးထင်လည်း ကျွပ်နောက်ကကပ်ပြီး ပါလာကြတယ်။ အထိုင်ကင်း နေရာကို ရောက်တော့ ကျွပ်က ကားယားကို ပြောလိုက်တယ်။

“ကားယား မင်းတို့ဈေးထဲကို ညတိုင်းဝင်လာတဲ့ မဲမဲကောင်ကြီး ဘယ်တော့မှ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ အိမ်း... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဈေးသူဈေးသားတွေ ပိုက်ဆံစုပြီး ဈေးစောင့်ဦးလောကို ဆွမ်းထပ်သွတ်ပေးကြပါကွာ၊ ဒီတစ်ခါ သူ့အိမ်မှာ မလုပ်ဘဲ ဈေးထဲမှာပဲ ဘုန်းကြီးတွေ ပဋိပြီး ဆွမ်းသွတ်လိုက်ကွာ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတွေကို ဈေးဝင်းကြီးထဲမှာ နေရာအနှံ့ ပရိတ်ရွတ်ပေးဖို့ မင်းလူကြီးတွေကို လျှောက်ခိုင်းကွ၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ဈေးကြီး ပြန်ပြီးသန့်သွားမှာ ကားယားရဲ့”

“စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ မနက်ကျရင် လူကြီးတွေကို အားလုံးပြောပြပြီး ဘာလောအတွက် ဒီဈေးထဲမှာပဲ ဆွမ်းပြန်သွတ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်”

ကားယားတင်မြင့်က ကျွပ်တို့တကြီးအိမ် အရောက်ပိုက်

လူသတ်ကုန်က မဖဲဝါ

၁၅၇

ပိုးပေးတယ်။ ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညတစ်နာရီတောင် ထိုးနေ
ပြီဗျာ။

တာတာ